

ΚΕΘΙ
ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ

unicef

Όλα από την αρχή Everything from scratch

Κείμενο: Ελένη Κατσάμá

Εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Όλα από την αρχή

της Ελένης Κατσαμά

εικονογράφιση: Μυρτώ Δεληβοριά

ΚΕΘΙ
Πινδάρου 2, 10671, Αθήνα
Τηλ: 210 3898022
www.kethi.gr, e-mail: kethi@kethi.gr

Η παρούσα έκδοση συγχρηματοδοτήθηκε από το ΚΕΘΙ και τη UNICEF, η οποία έλαβε χρηματοδότηση για το σκοπό αυτό από το Γραφείο Πληθυσμού, Προσφύγων και Μετανάστευσης των Ηνωμένων Πολιτειών

UNICEF Office in Greece
www.unicef.org/greece
email: greece@unicef.org

Όλα από την αρχή

Έκδοση:
UNICEF© 2021
Κέντρο Ερευνών για Θέματα
Ισότητας © 2021

Συγγραφή: Ελένη Κατσαμά

Επιστημονική επιμέλεια: ΚΕΘΙ &
UNICEF

Εικονογράφηση και Σχεδιασμός
Εξωφύλλου: Μυρτώ Δεληβοριά

Σχεδιασμός Έκδοσης και
Σελιδοποίηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Μετάφραση: ΜΕΤΑδραση

Επιμέλεια και Διόρθωση: ΚΕΘΙ &
UNICEF

Εκτύπωση και Βιβλιοδεσία: Εκδόσεις
Μένανδρος

Δεν επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλον, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, με βάση την ισχύουσα νομοθεσία.

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2021

ISBN ΚΕΘΙ: 978-960-6737-46-6

ISBN UNICEF: 978-618-85183-1-5

Όλα από την αρχή	6
Everything from scratch	65

Αγαπητές αναγνώστριες, αγαπητοί αναγνώστες,

Μετά την επιτυχημένη συνεργασία για την έκδοση του «Ο Κόσμος από την Αρχή», η UNICEF είναι στην ευχάριστη θέση να παρουσιάσει το νέο εγχείρημα της συνεργασίας της με το Κέντρο Έρευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ), «Όλα από την Αρχή». Ενώ η πρώτη έκδοση έφερε στο φως εμπειρίες κοριτσιών που έρχονται αντιμέτωπες με την έμφυλη βία, το «Όλα από την Αρχή» εστιάζει στην εμπειρία των αγοριών, πώς ανατρέφονται και ποιες είναι οι αναμενόμενες από αυτά συμπεριφορές, υπό την πίεση των έμφυλων στερεοτύπων.

Γραμμένο από την Ελένη Κατσαμά και με εικονογράφηση της Μυρτώς Δεληβοριά, αυτή η νέα συλλογή ιστοριών στοχεύει στην ευαισθητοποίηση και τη δημιουργία διαλόγου μεταξύ των νέων για τους τρόπους πρόληψης και αντιμετώπισης της σεξουαλικής και έμφυλης βίας κατά των αγοριών και των κοριτσιών. Με στόχο την προσέγγιση ενός ευρύτερου κοινού, οι ιστορίες δημοσιεύονται σε τέσσερις γλώσσες: Ελληνικά, Αγγλικά, Αραβικά και Φαρσί.

Η UNICEF καθοδηγείται από τις αρχές που ορίζονται στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του Παιδιού και συνεργάζεται με εταίρους σε περισσότερες από 190 χώρες για την προώθηση των δικαιωμάτων και της ευημερίας των αγοριών και των κοριτσιών σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος προστασίας από κάθε μορφή βίας και διάκρισης. Στην UNICEF αναγνωρίζουμε ότι η ισότητα των φύλων μπορεί να επιτευχθεί μόνο όταν όλες και όλοι, κορίτσια και αγόρια, γυναίκες και άνδρες εμπλέκονται ως φορείς αλλαγής. Ενώ τα κορίτσια και οι γυναίκες επηρεάζονται δυσανάλογα από τις συστημικές διακρίσεις λόγω φύλου, οι έμφυλες ανισότητες, είναι εμφανώς

επιβλαβείς και για τα αγόρια και τους άνδρες, καθώς μεταφράζονται συχνά σε επικίνδυνες και ανθυγιεινές συμπεριφορές και χαμηλότερο προσδόκιμο ζωής. Υπό αυτό το πρίσμα, η παρακίνηση αγοριών και ανδρών να αγκαλιάσουν τις θετικές και διαφορετικές αρρενωπότητες και να μετατοπίσουν τα κυρίαρχα πρότυπα γύρω από το φύλο, είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στην πραγματική αλλαγή.

Αυτός είναι τελικά και ο στόχος αυτής της έκδοσης: να πυροδοτήσει μια συζήτηση σχετικά με τους διαφορετικούς ρόλους, να ευαισθητοποιήσει σχετικά με τους κινδύνους, να ενημερώσει για τη διαθέσιμη υποστήριξη και να μας κινητοποιήσει έτσι ώστε να τα ξανασκεφτούμε όλα από την αρχή.

Luciano Caletini
Επικεφαλής του Γραφείου της UNICEF στην Ελλάδα

Αγαπητές αναγνώστριες και αγαπητοί αναγνώστες,

Είμαστε στην ευχάριστη θέση να σας παρουσιάσουμε μία ακόμα έκδοση, που προέκυψε ως αποτέλεσμα της συνεργασίας του Κέντρου Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) με την UNICEF, και απευθύνεται σε έφηβες και εφήβους, με στόχο την ενημέρωση και την ευαισθητοποίησή τους σε θέματα έμφυλης βίας και ισότητας των φύλων.

Μετά την επιτυχημένη τετράγλωσση έκδοση «Ο κόσμος από την αρχή» και του Οδηγού για την εκπαιδευτική της αξιοποίηση, που αμφότερες, αφού έλαβαν την έγκριση του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής για την παιδαγωγική τους καταλληλότητα, στάλθηκαν προς όλες τις σχολικές μονάδες δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης της χώρας, στην παρούσα έκδοση επιχειρείται η προσέγγιση πτυχών της έμφυλης βίας, με στόχο την εξάλειψή τους, δίνοντας έμφαση στα αγόρια και τους άνδρες.

Επιδίωξή μας είναι να αναδειχθεί ότι τα έμφυλα στερεότυπα αποτελούν έναν πολύ σημαντικό παράγοντα για την εκδήλωση βίαιων συμπεριφορών ή και την αποδοχή και μη αντίδραση σε αυτές, καθώς επίσης και να επισημανθεί emphatically το πόσο σημαντική και αναγκαία είναι η συμβολή των ανδρών και αγοριών ως συμμάχων στην πρόληψη και την καταπολέμηση του φαινομένου.

Η έμφυλη βία αποτελεί την πιο ακραία μορφή διάκρισης με βάση το φύλο και παραμένει ένα φαινόμενο με ανησυχητικές διαστάσεις και σοβαρές επιπτώσεις για τις αποδέκτριες και τους αποδέκτες της. Στο πλαίσιο αυτό το ΚΕΘΙ τα τελευταία χρόνια έχει εντείνει τις προσπάθειές του για την πρόληψη και την καταπολέμηση της έμφυλης βίας αναπτύσσοντας πολύπλευρες δράσεις.

Το ΚΕΘΙ μέσα από την πολύχρονη εμπειρία του στον τομέα της προώθησης της ισότητας των φύλων, αναγνωρίζει ότι η εξάλειψη και η αλλαγή των παραδοσιακών έμφυλων στερεοτύπων είναι η βάση και η αρχή για έναν κόσμο όπου τα αγόρια και τα κορίτσια θα συμμετέχουν ισότιμα, απαλλαγμένα από τους ρόλους και τις συμπεριφορές που τους αποδίδονται λόγω του φύλου τους.

Με την παρούσα έκδοση ελπίζουμε να συμβάλουμε στην κατεύθυνση αυτή και να βοηθήσουμε στη δημιουργία ενός κόσμου από την αρχή για τα νέα παιδιά. Όλοι και όλες μαζί, γυναίκες και άνδρες, κορίτσια και αγόρια, ας τα δούμε «Όλα από την αρχή» και ας συμβάλλουμε στο χτίσιμο σχέσεων ισότητας, ισοτιμίας και σεβασμού, απαλλαγμένων από τη βία.

Καλή ανάγνωση

Η Πρόεδρος του ΔΣ του ΚΕΘΙ
Θεοδοσία Ταντάρου-Κρίγγου

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η έκδοση «Όλα από την Αρχή» είναι ένα ακόμα αποτέλεσμα της επιτυχημένης συνεργασίας του Κέντρου Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) με την UNICEF. Στο πλαίσιο της συνεργασίας αυτής αναπτύχθηκε η τετράγλωσση έκδοση «Ο Κόσμος από την Αρχή», με στόχο την ευαισθητοποίηση των εφήβων στα θέματα της βίας κατά των γυναικών και κοριτσιών, καθώς και ο «Οδηγός για την εκπαιδευτική αξιοποίηση του βιβλίου: ο Κόσμος από την Αρχή», που απευθύνεται σε εκπαιδευτικούς δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και παρέχει κατευθυντήριες οδηγίες ως προς τον τρόπο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη συγκεκριμένη έκδοση, προκειμένου, μέσω του προβληματισμού και της συζήτησης, να ευαισθητοποιήσουν τις μαθήτριες και τους μαθητές τους σε θέματα έμφυλης βίας.

Οι δύο αυτές εκδόσεις, αφού έλαβαν την έγκριση από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων για την παιδαγωγική τους καταλληλότητα, εστάλησαν προς όλες τις Διευθύνσεις Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης της χώρας, προκειμένου να προωθηθούν στις σχολικές μονάδες αρμοδιότητάς τους.

Η παρούσα έκδοση είναι ο επόμενος σταθμός αυτής της συνεργασίας, με σημείο αναφοράς και πάλι τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, αλλά με έμφαση, για πρώτη φορά, στις εμπειρίες και την ανάγνωση των ρόλων που αποδίδονται στα αγόρια.

Γιατί είναι σημαντική η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης;

Η «Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας» ή, όπως είναι ευρύτερα γνωστή, «Σύμ-

βαση της Κωνσταντινούπολης» αποτελεί το πρώτο διεθνώς νομικά δεσμευτικό κείμενο, που θέτει, για τα κράτη που την επικυρώνουν, ενδεδειγμένα και δεσμευτικά κριτήρια για την πρόληψη της έμφυλης βίας και την προστασία των θυμάτων. Επίσης, αποτελεί την πρώτη συνθήκη, του είδους της, που ορίζει και κατονομάζει την έμφυλη βία, τη βία δηλαδή που βασίζεται στο φύλο, και αποτελεί –δυστυχώς– καθημερινότητα πολλών γυναικών και κοριτσιών. Η Σύμβαση εγγυάται το δικαίωμα όλων σε ουσιαστικά μέτρα προστασίας και υποστήριξης, ανεξάρτητα από το φύλο, το γένος, τη φυλή, το χρώμα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τις πολιτικές ή άλλες πεποιθήσεις, την εθνική ή κοινωνική προέλευση, την περιουσία, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την ταυτότητα του φύλου, την ηλικία, την κατάσταση της υγείας, την αναπηρία, την οικογενειακή κατάσταση, την κατάσταση μετανάστη ή πρόσφυγα ή άλλη κατάσταση.

Στο πλαίσιο της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης επισημαίνεται ότι, η βία κατά των γυναικών έχει τις ρίζες της στις άνισες σχέσεις ισχύος μεταξύ ανδρών και γυναικών και στον τρόπο που, ιστορικά, έχουν χτιστεί και λειτουργούν οι κοινωνίες, οδηγώντας τις γυναίκες σε υποδεέστερη θέση σε σύγκριση με τους άνδρες. Παράλληλα, τονίζει ότι η επίτευξη της ισότητας μεταξύ γυναικών και ανδρών αποτελεί βασικό στοιχείο για την πρόληψη της έμφυλης βίας κατά των γυναικών, ενώ για πρώτη φορά, σε διεθνές δεσμευτικό νομικό κείμενο, καλούνται οι χώρες που την υπογράφουν, να λάβουν μέτρα και για την αλλαγή βίαιων συμπεριφορικών προτύπων.

Αξίζει να επισημανθεί ότι σε αυτήν αναγνωρίζεται ότι, αν και οι γυναίκες και τα κορίτσια είναι εκτεθειμένες σε μεγαλύτερο κίνδυνο βίας που συνδέεται με το φύλο απ' ό,τι οι άνδρες και ότι η ενδοοικογενειακή βία τις επηρεάζει σε δυσανάλογο βαθμό, ωστόσο τα αγόρια δύναται επίσης να αποτελέσουν θύματα ενδοοικογενειακής και σεξουαλικοποιημένης βίας.

Τι θα διαβάσω σε αυτή την έκδοση και ποιος είναι ο στόχος της;

Η εφηβεία είναι μια περίοδος κατά την οποία τα νεαρά άτομα εξερευνούν και πειραματίζονται με τις πεποιθήσεις τους και τους κοινωνικούς ρόλους που τους αποδίδονται. Τα περιοριστικά και δυνητικά επικίνδυνα κοινωνικά πρότυπα που αποδίδονται στα αγόρια και τους άνδρες, όπως η ψυχική και σωματική ανθεκτικότητα, η επιθετικότητα, η αυτάρκεια, η συναισθηματική απάθεια, η προσδοκία ότι πρέπει να ρισκάρουν, να υπομένουν τον πόνο, να είναι σκληροί για να αποδείξουν ότι είναι «πραγματικοί άνδρες» αποτελούν μερικά από τα χαρακτηριστικά της τοξικής αρρενωπότητας.

Η χρήση βίας, η οποία μπορεί να λάβει πολλές μορφές, συμπεριλαμβανομένης της έμφυλης βίας και της σεξουαλικής βίας και εκμετάλλευσης, είναι μια από τις σοβαρές επιπτώσεις της τοξικής αρρενωπότητας στην κοινωνία μας.

Τα περιστατικά σεξουαλικής βίας και εκμετάλλευσης κατά νεαρών αγοριών συχνά δεν αποκαλύπτονται. Για πολλά νεαρά αγόρια, η αίσθηση ντροπής ότι δεν είναι «πραγματικοί άνδρες» λόγω αυτού που συνέβη αποτελεί τεράστιο βάρος στη ζωή τους. Η κουλτούρα της σιωπής διαιωνίζεται κυρίως από τον φόβο για την κριτική από τους άλλους, το φόβο ότι δεν θα τους πιστέψουν, ότι το προκάλεσαν οι ίδιοι, ότι θα στιγματιστούν ως ομοφυλόφιλοι, ότι θα τους δουν ως αδύναμους άνδρες, εάν αναζητήσουν βοήθεια ή αν εκφράσουν συναισθήματα ευαλωτότητας, αλλά και, σε κάποιες περιπτώσεις, από έλλειψη ενημέρωσης για το πού μπορούν να απευθυνθούν.

Η κινητοποίηση που έχει πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια, παγκοσμίως αλλά και στη χώρα μας, και πιο πρόσφατα και με το κίνημα #metoo, έφερε στο προσκήνιο περιπτώσεις βίας, σεξουαλικής κακοποίησης και παρενόχλησης κατά κοριτσιών και αγοριών,

και συνέβαλε στο να βγουν στο φως και να πάρουν τον δρόμο της δικαιοσύνης, ακόμα περισσότερα, τέτοιου είδους αδικήματα.

Η παρούσα έκδοση παρουσιάζει τρεις ιστορίες αγοριών. Οι δύο ιστορίες επικεντρώνονται και παρουσιάζουν τον τρόπο που οι κοινωνικές προκαταλήψεις, τα έμφυλα στερεότυπα και οι κοινωνικές συνθήκες, που επηρεάζουν διαχρονικά τις σχέσεις των φύλων, επιδρούν στην κοινωνικοποίηση των αγοριών και τη συμπεριφορά τους. Μέσα από τις ιστορίες αυτές επιχειρείται η προσέγγιση του φαινομένου της βίας, δίνοντας έμφαση σε στερεότυπα, που συνδέονται με την αρρενωπότητα. Η τρίτη ιστορία παρουσιάζει την περίπτωση ενός αγοριού που υφίσταται σεξουαλική παρενόχληση και δίνει έμφαση στο πώς τα έμφυλα στερεότυπα ενδέχεται να επηρεάσουν τη συμπεριφορά των αγοριών ως θύματα.

Στόχος της έκδοσης είναι να καταδείξει τα έμφυλα στερεότυπα που σχετίζονται με τις συμπεριφορές, τους ρόλους και τις προσδοκίες, που αποδίδονται στα αγόρια και, πολλές φορές, συνδέονται με βίαιες συμπεριφορές, αλλά και να καταλάβουμε όλοι και όλες, ότι τα θύματα, κορίτσια και αγόρια, ΔΕ ΦΤΑΙΝΕ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΒΗ, παρότι οι δράστες πολλές φορές προσπαθούν να πείσουν και να χειριστούν τα θύματα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Όλα τα θύματα ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ, ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥΣ, ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΠΩΦΕΛΗΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΛΗΨΗ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ.

Πού μπορώ να απευθυνθώ αν υφίσταμαι βία;

Στη χώρα μας, έχουν δημιουργηθεί εξειδικευμένες δομές στήριξης και προστασίας για τις γυναίκες-θύματα έμφυλης βίας, υπάρχει δηλαδή ένα δίκτυο δομών, εθνικής εμβέλειας, που απο-

τελείται από Τηλεφωνική Γραμμή SOS 15900, Συμβουλευτικά Κέντρα και Ξενώνες Φιλοξενίας.

Επίσης, υπάρχουν τηλεφωνικές γραμμές και δομές στις οποίες μπορούν να απευθυνθούν και να λάβουν στήριξη παιδιά και έφηβοι/-ες.

Για περισσότερες πληροφορίες, σχετικά με τις δομές στις οποίες μπορεί κάποιος/κάποια να λάβει πληροφορίες και υποστήριξη να απευθύνεται σε:

- Τηλεφωνική Γραμμή SOS **15900** (σε 24ωρη βάση) για γυναίκες θύματα έμφυλης βίας, **email:** sos15900@isotita.gr
- Ιστοσελίδα <http://womensos.gr>
- Ιστοσελίδα <https://metoogreece.gr>
- Εθνική Γραμμή SOS **1056** για Παιδιά, Εφήβους και Γονείς και εφαρμογή Chat 1056.
- Ευρωπαϊκή Γραμμή Υποστήριξης Παιδιών **116111**
- Εθνική Γραμμή Παιδικής Προστασίας **1107**, **email:** childline1107@ekka.org.gr
- Βοηθός Συνήγορος για τα Δικαιώματα του Παιδιού:
τηλ. **213-1306600**,email: press@synigoros.gr,
ιστοσελίδα: <https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.el>
- Γραμμή **11525** «Μαζί για το Παιδί» για παιδιά, έφηβους/-ες, γονείς και εκπαιδευτικούς, **email:** 11525@mazigiatorpaidi.gr

Θέλουμε έναν κόσμο που να βασίζεται σε σχέσεις ισοτιμίας και σεβασμού, απαλλαγμένες από τη βία. Για να το πετύχουμε αυτό πρέπει να τα δούμε «Όλα από την Αρχή»...

Όλα λάθος
Ιάσοντας Παναγιωτίδης, 20 χρονών

Αυτή η πτέρυγα του Πανεπιστημίου είναι η πιο ήσυχη. Ελάχιστοι φοιτητές και φοιτήτριες περνούν από εκεί, γιατί βρίσκεται στο πίσω μέρος της σχολής. Το συγκεκριμένο γραφείο είναι τυλιγμένο σχεδόν όλο στους κισσούς, τους θάμνους και τα δέντρα. Έχει μεγάλα παράθυρα που βλέπουν σε παρτέρια με γκαζόν και λουλούδια. Το γραφείο αποτελείται από δύο δωμάτια και μία κουζίνα, και υποθέτω πως υπάρχει και μία τουαλέτα πίσω από κάποια κλειστή πόρτα.

Το ένα από τα δύο δωμάτια είναι η αίθουσα αναμονής, εδώ περιμένω. Έχει άσπρους τοίχους και κανένα κάδρο, τίποτα, κανένα χρώμα, καμιά εικόνα, μόνο ένα απρόσωπο μπετόν που έχει φυτρώσει εκεί μπροστά μου. Αναγκάζομαι να κοιτάζω τον τοίχο,

καθισμένος σ' έναν μαύρο δερμάτινο καναπέ, απ' αυτούς που μόλις καθίσεις τρίζουν. Θα ήθελα να υπήρχε κάποιος πίνακας κρεμασμένος στον τοίχο.

Μέχρι κι ο οδοντίατρος που πηγαίνω έχει στον τοίχο του μια αναπαράσταση της Γκουέρνικα του Πικάσο· κι είναι οδοντίατρος, έτσι; Κάθε φορά που πηγαίνω, κάθομαι στη χειρότερη πολυθρόνα του κόσμου, κρατάω τον πλαστικό γάντζο που ρουφάει τα σάλια, ακούω τον βασιανιστικό τροχό αλλά κοιτάζω απέναντι τα βόδια και τα άλογα, το τρελό συνονθύλευμα της φαντασίας του καλλιτέχνη με τα συναισθήματά του για τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Μέχρι κι ο φούρνος της γειτονιάς έχει κολλημένη σ' έναν τοίχο μια αφίσα μ' ένα αγόρι με λευκό σκούφο και αλευρωμένη μύτη, και το φωτογραφείο έχει ένα μωρό στην κολυμπήθρα κι άλλη μία με το ίδιο μωρό να μπουσουλάει λαδωμένο, σ' ένα πάρκο με γκαζόν. Εδώ τίποτα, το απόλυτο κενό. Αυτό ακριβώς που νιώθω και μέσα μου. Σε λίγο η πόρτα θ' ανοίξει, κάποιος θα βγει, δεν θα τον κοιτάξω από διακριτικότητα, θα σηκωθώ, ο καναπές θα τρίξει, θα μπω στο δεύτερο δωμάτιο του γραφείου, θα καθίσω στην καρέκλα που θα μου υποδείξει ο ψυχολόγος του Πανεπιστημίου χαμογελώντας μου χλιαρά, και έτσι θα αρχίσει η πρώτη μου συνεδρία.

Μόνο που, όταν άνοιξε η πόρτα, βγήκε μια γυναίκα γύρω στα σαράντα πέντε και ένα κορίτσι πάνω κάτω στην ηλικία μου. Που σημαίνει, πρώτον, ότι τελικά δεν ήμουν και τόσο διακριτικός, κοίταξα ποιος βγήκε από μέσα και, δεύτερον, ότι ο ψυχολόγος είναι γυναίκα.

«Πού να καθίσω;» τη ρωτάω όταν μπαίνω.

«Όπου θέλεις» απαντά εκείνη και κάθεται.

Διαλέγω μια καρέκλα απέναντί της και κάθομαι κι εγώ.

«Σε ποιο τμήμα είσαι;»

«Στο οικονομικό».

«Σου αρέσει;»

«Ε, ντάξει, καλά είναι».

Ντρέπομαι φοβερά, θα προτιμούσα να ήταν άντρας.

«Λοιπόν, Ιάσωνα; Γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

Δεν απαντάω. Κλείνω τα μάτια μου και σκέφτομαι όλα όσα έχω περάσει και όλα όσα έχουν συμβεί. Αναλογίζομαι τις συνέπειες όλων όσα έχω κάνει. Κι αναρωτιέμαι, γιατί; Πού στράβωσε το πράγμα; Τι δεν πήγε καλά; Γιατί βρίσκομαι σ' αυτό το γραφείο; Μία είναι η απάντηση: Τίποτα δεν πήγε καλά. Όλα πήγαν λάθος. Λάθος από την αρχή.

7 χρονών

Καθόμαστε στον καναπέ και βλέπουμε μια ταινία στην τηλεόραση, βλέπουμε το Μπίλι Έλιοτ, γεννημένος χορευτής. Το σπίτι είναι ήσυχο, χωρίς τις γνωστές εντάσεις και τις φωνές του μπαμπά. Το σπίτι μυρίζει μακαρόνια με κιμά που έχει φτιάξει η μαμά. Έχει μαζέψει από ώρα το τραπέζι, η αδερφή μου προτιμά να ακούει μουσική από τα ακουστικά της. Έχω αυτή την παράξενη αίσθηση της Κυριακής, την απεριγραπτα μεγάλη απογοήτευση επειδή την επόμενη μέρα έχω σχολείο, αλλά και την ανακούφιση ότι είναι ακόμα Κυριακή. Καθώς βλέπω τον Μπίλι να χορεύει, θαυμάζω την αίσθηση ελευθερίας που φαίνεται να νιώθει και ζηλεύω, θέλω κι εγώ να ορίζω έτσι το σώμα μου, να εκφράζο-

μαι χωρίς να μιλάω, να νιώθω τον ρυθμό και τη μουσική. Όταν η ταινία τελειώνει ρωτώ τον μπαμπά μου.

«Μπορώ να κάνω μαθήματα χορού;»

Εκείνος με κοιτάει για λίγο κι ύστερα ξεκαρδίζεται στα γέλια. Στην αρχή χαμογελάω κι εγώ, ίσως έχω πει κάτι πολύ αστείο γιατί ο μπαμπάς δεν γελάει σχεδόν ποτέ, αλλά γρήγορα καταλαβαίνω.

«Ναι, σιγά μη φορέσεις και ροζ τουτού».

«Μα είδες στην ταινία, που...» πρόλαβα μόνο να πω.

Ο μπαμπάς σταμάτησε αμέσως να χαμογελάει.

«Φέρσου σαν άντρας, ρε, τι 'ναι αυτά που λες;»

«Δεν είπε και τίποτα το παιδί» είπε η μαμά.

«Φρόσω, τα 'πλυνες τα πιάτα;» είπε ο μπαμπάς μου σοβαρός πια, στραβοκοιτάζοντάς την.

«Ναι» είπε εκείνη, αν και αγχώθηκε για μια στιγμή μήπως τα είχε ξεχάσει.

«Ε, τράβα να τα ξαναπλύνεις».

Όταν πήγα στο κρεβάτι έκλαψα, όχι τόσο επειδή δεν θα έκανα χορό, αλλά κυρίως γιατί κατάλαβα πως από εκείνη την ημέρα δεν θα ήμουν ποτέ ελεύθερος να είμαι ο εαυτός μου, πως δεν θα μάθαινα ποτέ ποιος θα γινόμουν στ' αλήθεια, αν δεν πιεζόμουν να γίνω κάτι που έμοιαζε μ' εμένα αλλά που δεν ήμουν στ' αλήθεια εγώ. Είχε ξεκινήσει να κατασκευάζεται αυτό που θα ονομαζόταν εαυτός μου.

«Τι μυξιάρικο, Θεέ μου» είπε η αδερφή μου, που με άκουσε να κλαίω καθώς έμπαινε στο δωμάτιο.

Έσφιξα τα μάτια. Αυτό ήταν, δεν θα ξανάκλαιγα.

10 χρονών

Το γήπεδο έχει ένα πράσινο ταρτάν κάτω και δύο τέρματα όχι σε πολύ μεγάλη απόσταση το ένα από το άλλο. Βαράμε σουτάκια με τον μπαμπά μου. Στην αρχή χαλαρά για ζέσταμα.

«Πιο δυνατά» λέει εκείνος και βαράει ένα δυνατό αριστερό σουτ που μπαίνει κατευθείαν στα δίχτυα μου.

Τρέχω να πιάσω την μπάλα. Την ακουμπάω κάτω, την ακινητοποιώ μπροστά στα πόδια μου και κλοτσάω.

«Δεν μπορείς πιο δυνατά;» με ρωτάει εκείνος με πραγματική απορία. Φαίνεται πολύ απογοητευμένος. Φυσικά και μπορώ πιο δυνατά, ειδικά αν είναι να τον κάνω χαρούμενο. Δηλαδή, για κάποιο λόγο που δεν μπορώ να καταλάβω, ο μπαμπάς μου θέλει από εμένα δυνατά σουτ. Οπότε κι εγώ σουτάρω πολύ δυνατά, βάζω όλη μου τη δύναμη και το πιο δυνατό μου πόδι, που είναι το αριστερό. Η μπάλα φεύγει με δύναμη, αλλά η απόσταση είναι μεγάλη και τελικά με το ζόρι φτάνει ως εκείνον. Αμίλητος, με τα χέρια στη μέση, κοιτάζει την μπάλα σχεδόν με αηδία.

«Δεν το πιστεύω» λέει «αλήθεια τώρα;»

Νιώθω πολύ άσχημα γιατί τον έχω απογοητεύσει για τα καλά. Νιώθω πως τον απογοητεύω συνέχεια. Βάζω τα δυνατά μου, συγκεντρώνομαι και ξαναπροσπαθώ. Η μπάλα φεύγει με δύναμη αλλά για μία ακόμη φορά σέρνεται ως τα πόδια του.

«Είναι δυνατόν; Βαράς σαν κορίτσι...»

Τα μαζεύει και χωρίς να μου πει τίποτα φεύγει. Υποθέτω ότι δεν θέλει να με αφήσει εκεί μόνο μου και τον ακολουθώ. Είναι αμίλητος κι έχει το κεφάλι του κατεβασμένο σε όλο τον δρόμο ως το σπίτι.

14 χρονών

Είχαμε πάει στην πλατεία που μαζευόμασταν τα απογεύματα και χαζεύαμε τριγύρω. Μιλούσαμε κυρίως για τα ποδήλατά μας, για διάφορα περιστατικά στην τάξη και για κορίτσια. Μου άρεσε η Μαριάννα, ήταν ξεκάθαρο. Ήταν γλυκιά, είχε ωραία μάτια. Ντρεπόμουν να το παραδεχτώ στους άλλους, αν και δεν ήταν τόσο δύσκολο να το καταλάβουν μόνοι τους, και φυσικά ούτε λόγος να το πω σ' εκείνη. Κάποιοι από την παρέα είχαν κορίτσια, άλλοι είχαν προχωρήσει και πέρα από μερικά φιλιά, φαινόταν πως εγώ ήμουν πολύ πίσω. «Είσαι ακόμα το παιδάκι της μαμάς;» με ρώτησε ο Αργύρης.

«Τι θα πει αυτό;» είπα κι είχα αρχίσει ήδη να νιώθω άβολα.

«Μην είσαι κόττα, ρε, αφού τη γουστάρεις, φέρσου σαν άντρας».

«Για τη Μαριάννα λέτε; Είδατε αλλαγή από πέρυσι;» είπε ο Νικόλας.

Ο Αργύρης έβαλε τα χέρια του μπροστά σαν να κρατούσε καρπούζια, κι όλοι ξέσπασαν σε γέλια.

«Μη μασάς, αλλιώς θα μείνεις παρθένος σ' όλη σου τη ζωή» είπε ο Νικόλας.

Έπειτα από τη συνάντηση στο πάρκο είχα ανάμεικτα συναισθήματα. Με πλημμύρισε ένα παράπονο, γιατί να μην έχω δηλαδή κι εγώ ένα κορίτσι, ένα κύμα ασυνειδησίας, αφού δεν με ενδιέφερε με ποιον τρόπο θα το αποκτούσα, και ανησυχίας μήπως γινόμουν στόχος στην παρέα – ήδη με κοιτούσαν και κρυφογελούσαν. Και πάνω απ' όλα αυτά βρισκόταν η Μαριάννα. Με το καινούριο της σώμα να πιέζει ασφυκτικά το δικό μου σώμα. Ένα τέρας χωρίς αισθήματα μεγάλωνε μέσα μου.

14 χρονών

Ο μακρόστενος διάδρομος, τα μεταλλικά αριθμημένα ντουλαπάρια που βρίσκονταν παραταγμένα δεξιά κι αριστερά, το σφουγγαρισμένο πάτωμα, οι τετράγωνες λάμπες στο ταβάνι, οι κλειστές πόρτες, το σιωπηλό κουδούνι, τα βρεγμένα μαλλιά της, η πετσέτα που κρατούσε μπροστά της.

Την περίμενα κάθε πρωί στο ίδιο σημείο, στα σκαλιά στην είσοδο του σχολείου.

Κάποτε φώναξα με όλη μου τη δύναμη, εκεί μπροστά σε όλα τα παιδιά, κάνοντας την παρέα μου να ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια και ιαχές θριάμβου.

Να-και-η-βυ-ζού-μπα.

Όταν βεβαιώθηκα ότι είχα ανέβει αρκετά σκαλοπάτια δημοφιλίας, την κορόιδεα συστηματικά. Κι εκείνη; Δεν με ένοιαζε ακριβώς πώς ένιωθε εκείνη, εγώ είχα μόλις ισχυροποιήσει τη θέση μου στην παρέα. Συχνά θυμόμουν τις συμβουλές του μπαμπά μου, μην αφήσεις ποτέ τις γυναίκες να σου πάρουν τον αέρα, εσύ κάνεις παιχνίδι, να δείχνεις ότι είσαι άντρας. Δεν ήξερα τι ακριβώς σημαίνει να είσαι άντρας, ίσως πάντως αυτή να ήταν η σωστή κατεύθυνση. Δεν μπορούσα να φανταστώ πως έκανα δυστυχισμένη τη Μαριάννα. Ή δεν με ενδιέφερε η δική της δυστυχία. Όταν όμως την είδα δυστυχισμένη, τότε ήταν πολύ αργά για να αλλάξω οτιδήποτε.

Εκείνο το πρωί ήμουν πολύ ευχαριστημένος από τον εαυτό μου, είχα καταφέρει να κάνω τους άλλους να γελάσουν στις οχτώ το πρωί, καθόλου εύκολη υπόθεση. Ύστερα μπήκαν κι οι άλλοι

στο παιχνίδι. Ήταν πολύ εύκολος στόχος η Μαριάννα. Μη ρωτάς γιατί, δεν ξέρω. Ήταν γλυκιά, απροστάτευτη, χαμένη, χωρίς αυτοπεποίθηση, σχεδόν γυναίκα, τι άλλο, ξέρω γω; Δεν ήταν ζόρικη, ήταν διάφανη, αδύναμη.

«Σε πειράζει, ρε φίλε, να της την πω; Δεν είναι και το κορίτσι σου. Ε, δεν μπορώ να κάνω σαν να μη βλέπω, είναι σαν τορπίλες» πήρε την άδειά μου ο Αργύρης για να συνεχίσει το δούλεμα.

«Όχι, ρε, τι να με πειράζει; Ελεύθερα» είπα εγώ γενναιόδωρα, λες και παραχωρούσα κάτι δικό μου.

Έτσι, ξεκίνησε ένας διαγωνισμός ανάμεσά μας, με θύμα τη Μαριάννα, ποιος από εμάς θα πει την πιο αστεία ατάκα, ποιος θα κάνει τους άλλους να γελάσουν περισσότερη ώρα. Ξαφνικά το σχολείο δεν ήταν χαμένος χρόνος, είχε αρχίσει να αποκτά ενδιαφέρον.

Ύστερα έχασα την μπάλα. Και δεν ξέρω πώς έγινε. Όλες οι φορές που με είχε προσβάλει ο πατέρας μου, που με είχε πει άχρηστο, που είχα δει την απογοήτευσή του επειδή δεν ήμουν πιο δυνατός, πιο γρήγορος, πιο μάγκας, πιο «άντρας», όλες οι φορές που με είχε συγκρίνει με κορίτσι, όλες οι φορές που είχε υποτιμήσει τη μητέρα μου, όλες οι φορές που με είχε χλευάσει η αδερφή μου, όλες οι φορές που επιθύμησα να τραβήξω την προσοχή της Μαριάννας, των φίλων μου, όλες αυτές οι φορές με έπνιξαν. Κι όταν συναντηθήκαμε ξανά στο πάρκο κι έπεσε η ιδέα με το στοίχημα, δέχτηκα. Ήμουν δημοφιλής, ήμουν δυνατός, είχα τραβήξει την προσοχή όλων πάνω μου. Και της Μαριάννας φυσικά. Και προχωρούσα προς την αποθέωση, έτσι νόμιζα.

«Αλήθεια ή θάρρος;» ρωτάει ο Αργύρης.

«Θάρρος» λέω.

«Σωστή απάντηση» λέει ο Αργύρης σαν να μασάει φύλλα δάφνης στο μαντείο των Δελφών.

«Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησα.

Ο Νίκος ψιθύρισε κάτι στο αυτί μου.

«Στοιχίμα ότι κωλώνεις;» με ρώτησε ο Αργύρης.

«Γιατί να κωλώσω;» ρώτησα εγώ.

«Γιατί μπορεί να είσαι κότα, ξέρω γω;»

«Όχι, εντάξει, θα το κάνω» είπα κι ύστερα από λίγο το διαλύσαμε.

«Δεν σε νοιάζει που δεν θα γίνει ποτέ η Μαριάννα το κορίτσι σου;» με ρώτησε ο Κίμωνας όταν γυρίζαμε σπίτια μας περπατώντας, σπρώχνοντας τα τιμόνια των ποδηλάτων μας με τα χέρια.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησα.

Ο Κίμωνας με κοίταξε παραξενεμένος.

«Δηλαδή πιστεύεις πως, μετά από όσα της έχεις πει και όσα ακόμη σκοπεύεις να της κάνεις, εκείνη θα δεχτεί ποτέ να γίνει το κορίτσι σου;»

Ήμουν τόσο αλλού, τόσο λάθος, τόσο απών από τον ίδιο μου τον εαυτό, που μίσησα τον Κίμωνα γι' αυτό που είπε. Πίστεψα πως με ζήλευε, πως ήταν μίζερος και κακός. Δεν του ξαναμίλησα. Κι όμως ήταν ο μόνος που είχε ενδιαφερθεί στ' αλήθεια για μένα. Κέρδισα το στοιχίμα αποδεικνύοντας στην παρέα πως δεν ήμουν κότα. Την ίδια στιγμή αποδείκνυα στον εαυτό μου και σ' όλους τους άλλους πως είμαι. Η μεγαλύτερη κότα όλων των εποχών.

Ο μακρόστενος διάδρομος, τα μεταλλικά αριθμημένα ντουλαπά-

κια που βρίσκονταν παραταγμένα δεξιά κι αριστερά, το σφουγγαρισμένο πάτωμα, οι τετράγωνες λάμπες στο ταβάνι, οι κλειστές πόρτες, το σιωπηλό κουδούνι, τα βρεγμένα μαλλιά της, η πετσέτα που κρατούσε μπροστά της, τα χέρια μου. Στη δεξιά πτέρυγα του σχολείου, στα ανακαινισμένα αποδυτήρια του κολυμβητηρίου, μπροστά στο ντουλαπάκι με τον αριθμό 27. Γυρίζει πίσω ο χρόνος; Μόνο στις ταινίες. Και στα βιβλία. Την άκουγα που ούρλιαζε το όνομα της προπονήτριάς της, το κορίτσι που είχα ευχηθεί κάποτε να ήταν δικό μου ούρλιαζε γιατί με φοβόταν κι εγώ συνέχιζα ότι επειδή φοβόμουν, ότι επειδή δεν ήθελα να χάσω το στοίχημα, αλλά γιατί κάπου πολύ βαθιά μέσα μου ήθελα να το κάνω. Της τράβηξα την πετσέτα κι άρπαξα το στήθος της.

19 χρονών

Γνώρισα τη Βανέσα σ' ένα πάρτι στην εστία του Πανεπιστημίου. Εκείνη ήταν πρωτοετής κι εγώ στο δεύτερο έτος. Είχε μακριά καστανά μαλλιά που τα έπιανε σ' έναν ατημέλητο κότσο. Ήμουν μπροστά στο τραπέζι με τα αναψυκτικά κι εκείνη πλησίασε κι άπλωσε το χέρι να πάρει ένα πλαστικό ποτήρι. Την πρόλαβα, το έβγαλα από τα υπόλοιπα και το κράτησα.

«Τι θέλεις να πιεις;»

«Μια σόδα» είπε εκείνη.

Με κοίταξε και μου χαμογέλασε ευγενικά για να με ευχαριστήσει, κι ένιωσα την ανάγκη να την κρατήσω λίγο ακόμα εκεί μαζί μου, έτσι της έπιασα την κουβέντα. Κι εκείνη έμεινε. Μιλήσαμε για τη μουσική και τα μαθήματα, την εξεταστική, τους καθηγητές και

τις καθηγήτριές μας, και καθώς μιλούσαμε κοιταζόμασταν στα μάτια και χαμογελούσαμε. Ήμουν απλά αυτό το αγόρι που ήθελε να γνωρίσει αυτό το κορίτσι.

Ήταν Μάιος κι ακόμα και το κέντρο της πόλης ήταν όμορφο. Πηγαίναμε πολλές φορές θερινό σινεμά, ή συζητούσαμε περπατώντας μαζί. Απέφευγα τις ερωτήσεις της που αφορούσαν το παρελθόν μου, για την οικογένεια, για το σχολείο, δεν ήθελα, άλλαζα θέμα.

«Οι γονείς μου μένουν στην τάδε περιοχή, έχω μια αδερφή, αυτά». Φρόντιζα να μην είμαι απόλυτος, αλλά καμιά φορά γινόμουν. Ένωθα τόσο άβολα, σαν να έκρυβα ένα μακρινό και σκοτεινό μυστικό. Μήπως όμως αυτό δεν έκανα; Έκρυβα το μακρινό και σκοτεινό παρελθόν μου. Δεν ήμουν ο εαυτός μου, παρουσίαζα κάποιον άλλον αντί για μένα. Δεν είχα πει στη Βανέσα ότι είχα αποβληθεί στο γυμνάσιο επειδή είχα επιτεθεί σ' ένα κορίτσι. Αν το μάθαινε, θα συνέχιζε να με βλέπει;

Μετά την εξεταστική, εκείνη πήγε για λίγες μέρες στο χωριό της κι εγώ έμεινα στην Αθήνα και κοιτούσα τις κεραιές των τηλεοράσεων στις ταράτσες των σπιτιών. Επικοινωνούσαμε καθημερινά με μηνύματα και τηλεφωνιόμασταν κάθε βράδυ πριν κοιμηθούμε. Είχαμε ανταλλάξει αρκετά φιλιά, αλλά δεν είχαμε προχωρήσει πέρα από αυτό. Όταν επέστρεψε κανονίσαμε να πάμε για μπάνιο σ' ένα κοντινό νησί. Θα μπορούσε εκείνο το Σαββατοκύριακο να είναι το καλύτερο της ζωής μου. Θα μπορούσε.

Είχε ένα καταπληκτικό φεγγάρι και περπατούσαμε στα σοκάκια, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. Ξαφνικά η Βανέσα έβαλε τα

γέλια και με τράβηξε μέσα σε μια ανοικτή πόρτα ενός παλιού εγκαταλειμμένου σπιτιού. Είχε λυμένα τα μαλλιά και το δέρμα της μύριζε αντηλιακό. Κράτησα τα χέρια μου πίσω από την πλάτη, από ένστικτο.

Ανταποκρινόταν πρόθυμα στα φιλιά μου και σιγά σιγά έφερα τα χέρια μπροστά.

Θέλαμε και οι δύο το ίδιο πράγμα, να ζήσουμε την αγάπη μας, να έρθουμε όσο πιο κοντά μπορούσαμε.

Ξαφνικά όμως, χωρίς να το καταλάβω καθόλου, έγινα πολύ ορμητικός. Σχεδόν χίμηξα πάνω της.

Εκείνη ξαφνιάστηκε αλλά εγώ δεν το κατάλαβα. Με έσπρωχνε αλλά εγώ συνέχιζα να πιέζω το στόμα μου στο δικό της με λύσσα. Όταν ένιωσα έναν πόνο ανάμεσα στα πόδια μου, μόνο τότε μπόρεσα να σταματήσω. Με είχε χτυπήσει με το γόνατό της για να συνέλθω.

«Τι έπαθες; Τρελάθηκες; Είσαι στα καλά σου; Με πονούσες» είπε βουρκωμένη και τρομαγμένη.

Τότε έβαλα τα κλάματα. Κρατούσα το κεφάλι μου κι έκλαιγα σαν να είχε ξεχειλίσει μέσα μου ένα ποτάμι. Είχα να κλάψω από τότε που ήμουν επτά. Η Βανέσα δεν είχε φύγει, είχε απομακρυνθεί. Την ένιωθα δίπλα μου. Της ζήτησα συγγνώμη πολλές φορές, εκείνη στεκόταν κάπου πίσω αμίλητη και με κοιτούσε. Όταν στέρεψε το ποτάμι με τα δάκρυα άρχισα να μιλάω. Και είπα όλα όσα συνέβησαν στο παρελθόν μου. Πήρα την ιστορία απ' την αρχή.

Της μίλησα για τη μητέρα μου και τον πατέρα μου, για το σχολείο, τους φίλους, τη Μαριάννα, την αποβολή, την απομόνωση

που επέβαλλα στον εαυτό μου, την κακή σχέση με την αδερφή μου, που μόλις έμαθε τι είχα κάνει το μόνο που είχε να πει ήταν όσο μεγαλώνεις γίνεσαι και πιο ηλίθιος, για τη μητέρα μου, που όταν το είχε μάθει δεν είχε λόγια για να εκφράσει τη λύπη της, την έβλεπα όμως τη στενοχώρια στο πρόσωπό της, για τον πατέρα μου, που μετά την αποβολή έκανε παράπονα στο σχολείο πως τα κορίτσια δεν έπρεπε να κυκλοφορούν γυμνά.

«Η μοναδική φορά που ο πατέρας μου πήρε το μέρος μου ήταν όταν έκανα το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου, καταλαβαίνεις;» είπα στη Βανέσα. «Είχα τόσα πολλά αντιφατικά συναισθήματα για όλα όσα είχαν συμβεί. Το κεφάλι μου ήταν ένα μπερδεμένο κουβάρι. Απομακρύνθηκα από όλους. Στο καινούριο σχολείο δεν έκανα παρέες, ούτε πήγα στην πενήνήμερη εκδρομή. Όσο παράξενο και να ακούγεται, διάβαζα. Πέρασα στις εξετάσεις, έφυγα από το σπίτι μου, αλλά φαίνεται πως δεν μπορώ να ξεφύγω από τον εαυτό μου, από το πρόβλημά μου».

Η Βανέσα με πλησίασε και κάθισε δίπλα μου. Άπλωσε το χέρι της και χάιδεψε τα μαλλιά μου.

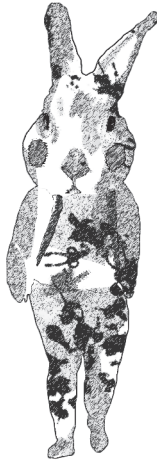
«Έπρεπε να μου το είχες πει. Γιατί δεν μου το είπες; Έχω ακούσει πως είναι ένας πολύ καλός ψυχολόγος στο Πανεπιστήμιο. Πήγαινε, θα είμαι μαζί σου».

20 χρονών

Δεν είναι απλό να ανασύρεις από μέσα σου την πηγή του κακού, την αιτία των προβλημάτων σου. Κι ούτε είναι κάτι που αλλάζει από τη μια στιγμή στην άλλη. Θέλει χρόνο και πολλή δουλειά.

Όμως δεν είσαι μόνος σου σε αυτό, υπάρχει κάποιος που σε ακούει, σε καθοδηγεί και σε βοηθάει να φτιάξεις το δικό σου μέλλον.

Στον λευκό τοίχο της ψυχολόγου, εκείνον που μου κακοφάνηκε μόλις τον είδα, ζωγράφισα με τη φαντασία την ιστορία μου. Ύστερα την έσβησα και ζωγράφισα τον εαυτό μου, όχι όπως ήμουν, αλλά όπως ήθελα να γίνω, με όλη μου την ψυχή. Κι είχα δίπλα μου, σε όλη τη διαδρομή μέχρι να το καταφέρω, τη Βανέσα.

**Αγοράκι ή άντρας;
Κίμωνας, 14 χρονών**

Το γυμνάσιο μπορεί να γίνει αφιλόξενο. Κυρίως αν κάνεις ένα βήμα μπροστά απ' την αγέλη και ακουστείς. Τότε μπαίνεις στη ζούγκλα. Ή θα σε φάνε ή θα τους φας εσύ. Υπάρχουν και κάποιοι που δεν τους πειράζει κανείς, δεν ξέρω πώς γίνεται. Κάθε πρωί παρατηρώ τα παιδιά που περπατούν στο προαύλιο νυσταγμένα και βαριεστημένα, με τις τσάντες στους ώμους, και μαντεύω το ζώο που κρύβουν μέσα τους. Ανάμεσά μας υπάρχουν καμηλοπαρδάλεις, με σίγουρο και περήφανο ανάστημα, που κοιτούν από ψηλά, ύαινες που ψάχνουν για μικρά θηράματα, κοπάδια ελάφια που τρέχουν προς την ίδια κατεύθυνση, φάλαινες που κολυμπούν αργά, λιοντάρια που επιτίθενται όταν πεινούν ή που γλείφουν τις πληγές τους όταν πονούν, κουνέλια και κότες,

κοκοράκια, λύκοι και πρόβατα, όλα μαζί στην ίδια αρένα. Ποιο ζώο είμαι εγώ; Όπως όλα δείχνουν, είμαι λαγός.

Νωρίς αποφάσισα να μείνω ένα βήμα πίσω, να μη φαίνομαι και να μην ακούγομαι. Για τους δικούς μου λόγους. Άρα εγώ δεν μπήκα στη ζούγκλα. Αποφάσισα, επίσης, να παρατηρώ χωρίς να μιλάω και να τρέχω μακριά όταν χρειάζεται. Η παρέα μου όμως είναι μέσα στη ζούγκλα, για την ακρίβεια κυριαρχεί. Ο καθένας για τον δικό του λόγο.

Η παρέα μου είναι μια σύμβαση. Κάτι μας ενώνει μαζί. Το ποδόσφαιρο, οι ίδιοι καθηγητές, οι ίδιες καθηγήτριες, τα ίδια παιχνίδια, το ποδήλατο, η ανάγκη να ανήκουμε κάπου, να μην είμαστε μόνοι, κάτι απ' όλα αυτά ή και όλα αυτά. Πάντως είμαστε πολύ διαφορετικοί μεταξύ μας. Για μένα ξέρουν εκείνα που επιτρέπω να μάθουν. Δεν θυμάμαι πώς γίναμε μια παρέα όλοι εμείς οι διαφορετικοί χαρακτήρες, πάντως γίναμε. Με τον Νικόλα κάναμε παρέα απ' το δημοτικό, ο Νικόλας γνώριζε τον Αργύρη, που είχε έρθει από άλλο σχολείο και κόλλησε με τον Ιάσονα Παναγιωτίδη.

Ο Ιάσοντας Παναγιωτίδης με έχει απασχολήσει πολύ. Κάτι συμβαίνει μ' αυτόν τον τύπο. Είναι ωραίος, δηλαδή είναι αθλητικός τύπος, ψηλός, έχει πράσινα μάτια και μια ξανθιά φράντζα, που πέφτει μονίμως στο πρόσωπό του, ενώ το υπόλοιπο κεφάλι του είναι ξυρισμένο. Όλα τα κορίτσια τον κοιτάζουν σαν να μην υπάρχουν άλλα αγόρια στο προαύλιο. Κι όμως, αυτός δεν το βλέπει. Δεν συντονίζεται μ' αυτό που συμβαίνει, είναι εντελώς αλλού. Όσπου μια μέρα τρώει ένα φοβερό κι αλλοπρόσαλλο κόλλημα με τη Μαριάννα.

Η Μαριάννα είναι εντάξει, είναι αθλήτρια, κάνει κολύμβηση, είναι γλυκιά, είναι καλή μαθήτρια. Δεν έχει δημιουργήσει ποτέ κανένα πρόβλημα κι επιπλέον έχει φέρει νίκες στην κολύμβηση στα σχολικά πρωταθλήματα.

Μετά το καλοκαίρι της β' γυμνασίου το σώμα της άλλαξε, στρογγύλεψε. Το στήθος της μεγάλωσε. Υπερβολικά, αυτή είναι η αλήθεια, αλλά συμβαίνει. Το έχουμε δει όλοι, οι αλλαγές στο σώμα μας είναι τεράστιες. Μέχρι πέρυσι η φωνή μου ήταν λεπτή και φέτος μιλάω σαν άντρας. Δυο τρεις φορές με κοίταξαν περίεργα οι άλλοι, αλλά επειδή μαζεύτηκα και δεν μιλούσα πολύ ξεχάστηκε γρήγορα. Η αλλαγή της Μαριάννας όμως έφερε τα πάνω κάτω στις ζωές όλων μας. Φυσικά, στη δική της ζωή ακόμα περισσότερο.

Κάθε πρωί παρακολουθώ τον Ιάσονα που παρακολουθεί τη Μαριάννα. Την περιμένει στην είσοδο του σχολείου. Έχει περασμένο στον ώμο του την τσάντα και ακουμπάει την πλάτη στον τοίχο. Το ένα πόδι πιο χαλαρό. Η Μαριάννα εμφανίζεται από το βάθος να περπατάει αργά, σαν φοβισμένη γαζέλα που μυρίζεται τον κίνδυνο από μακριά. Αυτός, σαν πεινασμένος πάνθηρας, την αντιλαμβάνεται αμέσως. Το σώμα του μοιάζει χαλαρό αλλά έχει τσιτώσει. Όταν εκείνη περνάει από δίπλα του, αυτός αρχίζει τα σχόλια, άλλες φορές ψιθυριστά κι άλλες δυνατά. Τις περισσότερες φορές τα παιδιά τριγύρω γελάνε. Η Μαριάννα χαμηλώνει το κεφάλι από ντροπή και μπαίνει στο σχολείο με κυρτούς ώμους. Κανένα παιδί δεν θα ήθελε να είναι στη θέση της. Τα λόγια του

Παναγιωτίδη είναι προκλητικά, είναι χυδαίος. Και είναι «φίλος» μου. Δηλαδή ανταλλάσσουμε σουτάκια, συναντιόμαστε στην πλατεία, γελάμε με τα ίδια αστεία. Εκτός αν το επίκεντρο του αστείου είναι η Μαριάννα. Τότε δεν γελάω, σοβαρεύω.

Συχνά αναρωτιέμαι γιατί δεν αντιδρώ. Βλέπω την αδικία και σιωπάζω. Αν ήμουν εγώ στη θέση της θα ήθελα να με υπερασπιστεί κάποιος, να είναι με το μέρος μου.

Δεν μπορώ να σταθώ απέναντι σε όλους παίρνοντας το μέρος της Μαριάννας, κι αυτό με κάνει να ντρέπομαι.

Το χειρότερο είναι πως έτσι παθητικά που στέκομαι τριγύρω στις κοροϊδίες, χωρίς να επεμβαίνω, είναι σαν να τις ενθαρρύνω. Νιώθω σαν να χειροκροτώ σιωπηλά.

Στο σχολείο το παιχνίδι του Παναγιωτίδη ξεπερνάει κάθε όριο. Οι προσβολές είναι περισσότερες και πιο σκληρές. Φαίνεται πως η Μαριάννα του έχει γίνει εμμονή. Όμως ολοένα και πιο συχνά τη βλέπω κλαμένη και μόνη.

Στο παιχνίδι του εξευτελισμού συμμετέχουν κάθε φορά κι άλλοι. Συμμετέχει σχεδόν όλη η παρέα μου. Ο Αργύρης, ο Νικόλας, όλοι. Ντρέπομαι για κείνους, αλλά πάνω απ' όλα ντρέπομαι για μένα.

Γιατί δεν μιλάω; Γιατί δεν αντιδρώ;

Ούτε και θέλω να ξέρω τι περνάει η Μαριάννα στο δωμάτιό της. Μήπως αυτό φοβάμαι; Μη γίνω στόχος σαν κι εκείνη; Μη χάσω

τους «φίλους» μου; Μη με πουν φλώρο; Καρφί; Ότι δίνω τους φίλους μου για να υπερασπιστώ ένα κορίτσι;

Δεν θα βγάλω εγώ το φίδι απ' την τρύπα, έτσι δεν είναι; Γιατί να το κάνω;

Σήμερα είναι η Μαριάννα, αύριο θα είναι κάποια άλλη.

Μπορώ εγώ να αλλάξω τον κόσμο;

Κοιτάζω γύρω μου. Ένας θύτης, ένα θύμα, πολλά παιδιά απλά παρατηρητές σαν κι εμένα. Τα περισσότερα υποστηρίζουν τον θύτη με γέλια και χειροκροτήματα. Άλλα παιδιά απομακρύνονται από τη σκηνή και κάνουν ότι δεν είδαν τίποτα, άλλα τρομοκρατούνται και παγώνουν, άλλα δεν ξέρουν τι να κάνουν και δεν παίρνουν θέση, άλλα αδιαφορούν και προσπερνούν, άλλα χαίρονται που δεν συμβαίνει σ' εκείνα. Κανένα όμως δεν βοηθάει. Κανένα δεν τρέχει να ζητήσει βοήθεια. Ούτε κι εγώ.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος, αν θέλει να πάει στην τάξη της η Μαριάννα πρέπει να περάσει δίπλα από τον Παναγιωτίδη. Μόλις βρεθεί κοντά του όμως, όλοι εμείς που είμαστε τριγύρω πλησιάζουμε σ' έναν κύκλο γύρω τους για να βλέπουμε και να ακούμε καλύτερα. Ο κύκλος κλείνει.

Παναγιωτίδης: «Παρατηρώ πως μεγάλωσαν κι άλλο αυτή την εβδομάδα».

Γέλια, ιαχές, χειροκροτήματα κι άλλα γέλια.

Η Μαριάννα ακινητοποιείται, παγώνει. Φοβάται. Περιπατάει μέχρι τα παιδιά που σχηματίζουν τον κύκλο για να φύγει, αλλά εκείνα δεν παραμερίζουν για να περάσει.

Παναγιωτίδης: «Μπράβο πάντως, δεν είναι κι εύκολο να κουβαλάς τέτοιο βάρος κάθε μέρα».

Κι άλλα γέλια από τους παρατηρητές, ουρλιαχτά γέλιων αυτή τη φορά, μετά σιωπή.

Η Μαριάννα κοκκινίζει, καμπουριάζει, σκύβει. Ο Παναγιωτίδης, αντίθετα, ψηλώνει. Οι υπόλοιποι πάντα κοιτάμε. Σφίγγουμε λίγο ακόμη τον κλοιό που τους περικλείει, για να μη χάσουμε καμία ατάκα.

Παναγιωτίδης: «Υπάρχει περίπτωση να εκτοξευθούν κάποτε;»

Οι παρατηρητές αφηνιάζουν. Μια καθηγήτρια που μας ακούει πλησιάζει. Μόλις τη βλέπουμε ανοίγουμε τον κύκλο. Η Μαριάννα βρίσκει ευκαιρία και βγαίνει.

Καθηγήτρια: «Μισό λεπτό κορίτσι μου, μη φύγεις. Τι συμβαίνει εδώ;»
Τσιμουδιά, κανείς δεν μιλάει.

Καθηγήτρια (δείχνει τυχαία μια μαθήτρια): «Εσύ, θα μου πεις τι συμβαίνει εδώ;»

Μαθήτρια (της κόβεται το χαμόγελο): «Τίποτα, κυρία, δεν ξέρω, τώρα μόλις ήρθα».

Καθηγήτρια (απευθύνεται σε έναν μαθητή): «Εσύ, τι γίνεται εδώ;»

Μαθητής: «Τι με ανακατεύετε τώρα εμένα, κυρία;»

Καθηγήτρια: Για να μη σας ρωτάω έναν έναν, ποιος ή ποια θα μου πει τι συμβαίνει εδώ;»

Κανείς δεν κουνιέται, κανείς δεν μιλάει.

Καθηγήτρια (προς τον Παναγιωτίδη): «Μάλιστα. Μήπως εσύ;»

Παναγιωτίδης: «Τίποτα, αλήθεια, κυρία, κάτι λέγαμε για τους πυραύλους και την ταχύτητα εκτόξευσης».

Ξεσπάμε σε νέα γέλια, αυτή τη φορά πιο διακριτικά, βάζουμε το χέρι στο στόμα.

Καθηγήτρια (στη Μαριάννα): «Εσύ, μήπως μπορείς να μου πεις;» Κρατάμε την αναπνοή μας. Θα πει; Θα μιλήσει; Εκείνη κοιτάζει τα παπούτσια και τα γόνατα των παιδιών γύρω της. Το βλέμμα της δεν μπορεί ν' ανέβει περισσότερο. Δεν μπορεί να κοιτάξει στα μάτια.

Μαριάννα: «Όχι, κυρία, δεν ξέρω».

Καθηγήτρια: «Πηγαίνετε όλοι στις τάξεις σας».

Κάπου διαβάζω: Η αδιαφορία είναι συναίνεση! Η σιωπή είναι συνενοχή!

Έτσι νιώθω και μέσα μου. Σε τι διαφέρω εγώ λοιπόν από τους άλλους;

Δεν κοροϊδεύω τη Μαριάννα, όμως κοιτάζω τους άλλους που το κάνουν και σωπαίνω. Είμαι κι εγώ συνένοχος.

Βυθίζομαι στη μουσική μου. Βυθίζομαι όμως και στις ενοχές μου.

Όταν βρίσκομαι μπροστά στη βία που δέχεται η Μαριάννα κάνω σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Έτσι, νιώθω πως κάθε μέρα εξοικειώνομαι και συμφιλιώνομαι με τη βία, πως τη συνηθίζω, παρόλο που τη σιχαίνομαι.

Μόλις μπω στο σχολείο σφίγγεται το στομάχι μου.

Μια μέρα ο μαθηματικός ακούει στον διάδρομο τα χλευαστικά σχόλια του Παναγιωτίδη προς τη Μαριάννα.

«Έτσι και σε ξανακούσω να κοροϊδεύεις οποιονδήποτε, θα σε πιάω στον διευθυντή» του λέει κι είναι τρομερά θυμωμένος.

Ο μαθηματικός όμως δεν τον ξανάκουσε να την κοροϊδεύει, γιατί ο Παναγιωτίδης έπαιρνε τα μέτρα του από εκείνη την ημέρα. Όταν έβλεπε τον μαθηματικό να πλησιάζει δεν έλεγε τίποτα. Και μια φορά που ο καθηγητής ρώτησε τη Μαριάννα αν είναι καλά κι αν όλα είναι καλά, εκείνη κοίταξε τον Παναγιωτίδη και κατέβασε το κεφάλι.

«Ναι» είπε τελικά η Μαριάννα στον μαθηματικό. «Όλα καλά».

Οπότε τίποτα δεν άλλαξε.

Συνεχίζω να βλέπω τα πάντα, την απαράδεκτη συμπεριφορά του Παναγιωτίδη, τη σιωπηλή απελπισία της Μαριάννας, το κοροϊδευτικό γέλιο των υπολοίπων. Και συνεχίζω να μένω αμέτοχος και συνένοχος.

Με τη στάση μου δίνω το μήνυμα πως αυτό που συμβαίνει είναι αποδεκτό.

Το απόγευμα της Παρασκευής μαζευόμαστε στο πάρκο. Κάνουμε χαλαρές συζητήσεις για όλα όσα μοιραζόμαστε. Για το τελευταίο ματς που κερδίσαμε χάρη στον Αργύρη και την εντυπωσιακή πάσα στον Νικόλα, που βρήκε κενή εστία και σκόραρε, για την πίεση με τα μαθήματα, για το καλοκαίρι και τις διακοπές που πλησίαζαν, για το κολυμβητικό τουρνουά που θα φιλοξενούνταν στο σχολείο μας. Ε, και φυσικά η κολύμβηση έφερε την κουβέντα

στη Μαριάννα, που ήταν αστέρι στο κολύμπι. Ο Παναγιωτίδης κοκκίνισε. Τον κοίταξα παραξενεμένος.

Τότε κατάλαβα πως η Μαριάννα του άρεσε. Ένα τεράστιο ερωτηματικό εμφανίστηκε πάνω από το κεφάλι μου, σαν να μην έφταναν όλα τα άλλα που ήδη υπήρχαν. Γιατί φερόταν σαν ηλίθιος αφού του άρεσε το κορίτσι; Οι εγκεφαλικοί του νευρώνες δεν έκαναν καλή επαφή, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

Και τότε ο Αργύρης ξεκίνησε το κακό.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι εντυπωσιακό τώρα που τελειώνει το σχολείο» είπε.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Νικόλας.

Ο Αργύρης κοίταξε τον Παναγιωτίδη.

«Το αφήνω πάνω σου» του είπε με νόημα ο Αργύρης κι έδωσε έτσι το σύνθημα για κάποιο διασκεδαστικό όσο και νοσηρό σενάριο.

Στην επιστροφή σπρώχναμε τα τιμόνια των ποδηλάτων μας με τον Παναγιωτίδη. Δεν το χωρούσε το μυαλό μου πως ξεφτίλιζε το κορίτσι που του άρεσε... Έτσι λοιπόν το τόλμησα. Οι άλλοι είχαν φύγει ήδη κι έτσι ήμουν μόνος μαζί του.

«Δεν σε νοιάζει που δεν θα γίνει ποτέ η Μαριάννα το κορίτσι σου;» τον ρώτησα.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο Παναγιωτίδης!

Τον κοίταξα παραξενεμένος.

«Δηλαδή αλήθεια πιστεύεις πως, μετά από όσα της έχεις πει και όσα της έχεις κάνει κι όσα σκοπεύεις ακόμα να κάνεις, εκείνη θα δεχτεί ποτέ να γίνει το κορίτσι σου;»

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά ούτε μου μίλησε ξανά για μια ολόκληρη εβδομάδα. Ένωσα ανακούφιση. Μετά από λίγες μέρες όμως ξεκίνησε το πρωτάθλημα κολύμβησης και το πρόβλημα κορυφώθηκε. Αυτή ήταν η αρχή του τέλους.

Ανήσυχος και αμήχανος από το πρωί ήταν ο Παναγιωτίδης. Ποιος ξέρει τι σχέδια κατάστρωνε μέσα στο μυαλό του. Φοβόμουν πως το πρόβλημα θα ξέφευγε και τελικά είχα δίκιο. Το χειρότερο ήταν πως ήμουν κι εγώ εκεί όταν ξέφυγε.

Μετά κι από την πρόκληση του Αργύρη στο πάρκο, είχα γίνει η σκιά του Παναγιωτίδη. Ήταν πολύ απασχολημένος με τη Μαριάννα για να με προσέξει, κι έτσι τον παρακολουθούσα ανενόχλητος. Τον ακολούθησα και στα αποδυτήρια εκείνη την ημέρα, γιατί ήξερα ότι κάτι μαγείρευε σχετικά με τη Μαριάννα. Όταν όμως μπήκε στον χώρο των κοριτσιών ντράπηκα να πάω κι εγώ, κι έτσι τον περίμενα απ' έξω.

Ακόμα και τώρα δεν έχω καταλάβει γιατί τον παρακολουθούσα. Από περιέργεια, ή από ενδιαφέρον για το κορίτσι που είχε περάσει τόσα εξαιτίας του; Ή απλά έψαχνα για λογικές απαντήσεις στο πρόβλημα που πια, το ήξερα καλά, αφορούσε όλους μας;

Περίμενα πολλή ώρα απ' έξω κι είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, όταν άκουσα τη Μαριάννα να φωνάζει. Δεν πρόλαβα να κουνηθώ από τη θέση μου, είδα μόνο τον Παναγιωτίδη να πετάγεται έξω και να τρέχει. Έτρεξα κι εγώ πίσω του. Όλα είχαν σοβαρέψει. Μέχρι πού θα το έφτανε; Κανένας μας δεν καταλάβαινε πως η κατάσταση κρεμόταν από μια λεπτή κλωστή που θα μπορούσε να σπάσει από

στιγμή σε στιγμή. Δεν μπορούσα να περιμένω άλλο αμέτοχος. Είχα ακούσει τη Μαριάννα να φωνάζει μέσα στα αποδυτήρια. Τι άλλο έπρεπε να γίνει μπροστά μου δηλαδή για να επέμβω; Ο Παναγιωτίδης έκοψε ταχύτητα και στάθηκε λαχανιασμένος. Ακούμπησε το χέρι του στον κορμό ενός δέντρου. Τότε με άκουσε και γύρισε προς το μέρος μου.

«Το 'δες; Έγινε» είπε ξέπνοος και αναστατωμένος.

«Τι έγινε;» ρώτησα.

«Την έπιασα» απάντησε.

«Τι εννοείς την έπιασες;»

«Αυτό που κατάλαβες, ρε Κίμωνα».

Αηδίασα επειδή δεν είχε συνειδητοποιήσει τι είχε κάνει και ίσως να μην το καταλάβαινε ποτέ. Και επιπλέον αηδίασα και με τον εαυτό μου, επειδή με αντιμετώπιζε σαν μέλος της συμμορίας του, που θα έπρεπε να τον χειροκροτήσω για την τόλμη του.

Αυτή είναι η στιγμή, σκέφτηκα, μπορείς να κάνεις κάτι, κάνε το τώρα αλλιώς θα το μετανιώνεις για όλη σου τη ζωή.

«Ιάσονα, κάνεις ένα τεράστιο λάθος, όλοι μας κάνουμε ένα τεράστιο λάθος».

«Ποιο λάθος;» ρώτησε αυτός.

«Βασανίζουμε έναν άνθρωπο».

«Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Η Μαριάννα κλαίει κάθε μέρα, δεν την έχεις δει; Δεν την άκουσες τώρα στα αποδυτήρια να ουρλιάζει;»

Έκανε μια παύση πριν απαντήσει και είχα μια ελπίδα ότι θα το σκεφτόταν, ότι θα το συνειδητοποιούσε.

«Είσαι ακόμα αγοράκι, Κίμωνα, γι' αυτό τα λες αυτά. Οι άντρες δεν σκέφτονται έτσι. Αποφάσισε, λοιπόν, τι από τα δύο θέλεις να είσαι. Αγοράκι ή άντρας;»

Κάτι πολύ λάθος είχε συμβεί εδώ, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο. Έχανα τον χρόνο μου. Τότε αποφάσισα να γίνω κατανοητός.

«Εάν συνεχίσεις αυτό που κάνεις με τη Μαριάννα, θα τα πω όλα στον διευθυντή. Σε προειδοποιώ και δεν αστειεύομαι καθόλου» είπα.

Γύρισα την πλάτη μου κι έφυγα. Είχα καταφέρει να του μιλήσω και τίποτα τρομακτικό δεν είχε συμβεί. Η γη συνέχιζε να περιστρέφεται.

Όταν μαζευτήκαμε στο κολυμβητήριο για το πρωτάθλημα, ο Παναγιωτίδης ξεκίνησε πάλι τα δικά του. Αγνόησε εντελώς την προειδοποίησή μου. Οι υπόλοιποι όμως από την παρέα ένωσαν πως έπρεπε να σεβαστούν αυτό που συνέβαινε εκεί πέρα, τις προσπάθειες των κοριτσιών, όλη την προπόνηση του χειμώνα, το γεγονός ότι μπορεί να έπαιρναν ακόμα και την πρώτη θέση, και δεν υποστήριξαν τον Παναγιωτίδη. Καθισμένος στην κερκίδα εκτόξευε τη μία προσβολή πίσω από την άλλη. Έβλεπα τη Μαριάννα, που δεν μπορούσε ούτε να σταθεί στα πόδια της. Κανένα κορίτσι δεν αξίζει να περνάει τόσο δύσκολα. Δεν θα περίμενα να γίνει μεγαλύτερο κακό. Ο διευθυντής καθόταν δίπλα στην κυρία Ξένια, την προπονήτρια. Πήγα και τουςμίλησα. Τα είπα όλα, εκείνη τη στιγμή. Για την πίεση που της ασκούσε ο Παναγιωτίδης όλη τη χρονιά, αλλά και εκείνη τη μέρα, για τις κοροϊδίες και τις προσβολές, για την επίθεση στα αποδυτήρια πριν από μερικές ημέρες. Όλα.

Ο διευθυντής και η κυρία Ξένια κοιτάχτηκαν κι ύστερα κοίταξαν τη Μαριάννα, που εκείνη τη στιγμή πηδούσε από τον βατήρα. Η κυρία Ξένια σηκώθηκε όρθια και πλησίασε τον διάδρομο της Μαριάννας. Κι ενώ μετά τη βουτιά όλα τα κορίτσια εμφανίστηκαν στην επιφάνεια του νερού, η Μαριάννα ήταν άφαντη. Η κυρία Ξένια πήδηξε αμέσως μέσα στην πισίνα, βούτηξε όπως ήταν φορώντας τα ρούχα της κι ανέσυρε τη Μαριάννα από τον πάτο.

Ένα κύμα αποδοκιμασίας υψώθηκε από την κερκίδα εναντίον του Παναγιωτίδη.

Ο διευθυντής τον απέβαλε από το σχολείο την επόμενη μέρα. Και κανείς μας δεν τον είδε ποτέ ξανά.

Ακόμα κι αν δεν μπορώ να αλλάξω τον κόσμο, ωστόσο μπορώ να αλλάξω εκείνο το κομμάτι του κόσμου που με αφορά και με περιλαμβάνει. Μπορώ πια να υπερασπιστώ μια συμμαθήτριά όταν βλέπω πόσο δύσκολη είναι η καθημερινότητά της. Μπορώ να κοιτάζομαι στον καθρέφτη και να μη νιώθω άσχημα, μπορώ να νιώσω περήφανος. Μπορώ να τολμήσω. Ο φοβισμένος λαγός δεν ζει πια μέσα μου.

Πού πήγε το μυαλό σου;
Άρης, 13 χρονών

Το νησί το σκεφτόμουν όλη τη χρονιά. Όχι μόνο το φθινόπωρο που επέστρεφα στην Αθήνα, ή όταν έκλειναν τα σχολεία το καλοκαίρι, τότε που πέταγα σε μια τσάντα το μαγιό, μια βερμούδα, ένα κοντομάνικο κι έτρεχα στον Πειραιά για να πάρω το караβάκι, αλλά και τον χειμώνα το σκεφτόμουν. Την παρέα και τις βουτιές από τα βράχια, τα παγωτά, τις βόλτες, το θερινό σινεμά, τον γύρο του νησιού με τα ποδήλατα, τα βατόμουρα και τα φραγκόσουκα που κόβαμε από τους θάμνους, τη Μαριλού.

Όταν λοιπόν έκλεισαν τα σχολεία σταμάτησα να το σκέφτομαι κι άρχισα να το οργανώνω. Δεν είχα λόγο να μένω άλλο στην Αθήνα, έτσι πήρα το караβάκι.

Η διαδρομή ήταν πάντα όμορφη. Κοιτούσα από το κατάστρωμα το σιδερένιο σκαρί να σκίζει τα νερά επιπλέοντας εύκολα στον αφρό. Ανυπομονούσα να δω την καλοκαιρινή μου παρέα και να κάνω τις πρώτες μου βουτιές.

Τα νέα ταξιδεύουν γρήγορα. Έτσι, μόλις έμαθαν πως είχα φτάσει, ο Σάκης κι ο Γιάννης ανέβηκαν και τις τρεις ανηφόρες ως το σπίτι αγκομαχώντας και αδειάζοντας το ένα μπουκάλι νερό μετά το άλλο στο κεφάλι και τους ώμους τους. Ο ήλιος ήταν πάντα πιο δυνατός. Έφτασαν έξω από το σπίτι, σφύριξαν το σύνθημα και περίμεναν να βγω. Κατεβήκαμε μαζί ως την παραλία πειράζοντας ο ένας τον άλλον και γελώντας. Ήταν Ιούλιος. Θα έκλεινα τα δεκατρία στο τέλος του μήνα.

Το ίδιο βράδυ στο θερινό σινεμά Μαργαρίτα είχε προβολή το Απέραντο γαλάζιο. Την ταινία δεν την είχαμε ξαναδεί, σε αντίθεση με τους γονείς μας, που ήξεραν απ' έξω τους διαλόγους, κι όλο κάτι ψιθύριζαν ο ένας στο αυτί του άλλου στη διάρκεια της προβολής. Η Μαριλού καθόταν δίπλα μου και κοιτούσε την απέραντη θάλασσα στη μεγάλη άσπρη οθόνη, ακούγοντας εκείνο το καταπληκτικό σάουντρακ, κρατώντας ένα ξεχασμένο πατατάκι από ώρα στο χέρι. Πλησίασα αργά το χέρι της και δάγκωσα το πατατάκι. Εκείνη τρόμαξε και με έσπρωξε θυμωμένη, αλλά μετά από λίγο γέλασε και γέλασα κι εγώ.

Το επόμενο πρωί λοιπόν θυμηθήκαμε την ταινία και, επηρεασμένοι από τον Ζακ Μαγιόλ, συζητούσαμε κατεβαίνοντας από το σπίτι μου ως τη θάλασσα πόση ώρα μπορεί να κρατήσει την αναπνοή του ο καθένας. Ο Σάκης έλεγε πως την κρατάει τον διπλάσιο χρόνο

από όλους μας, ο Γιάννης πως δεν έχει χρονομετρήσει ποτέ, και τότε ο Ηλίας πρότεινε να κάνουμε διαγωνισμό ποιος θα κρατήσει την αναπνοή του περισσότερη ώρα κάτω από το νερό. Αποφασίσαμε μάλιστα να πάρουμε και την υπόλοιπη παρέα και να πάμε στα βράχια για να βουτάμε από ψηλά. Θα μας ήταν πιο εύκολο, γιατί στην παραλία το νερό μάς έφτανε ως το γόνατο, ήταν πολύ ρηχή η θάλασσα γι' αυτή τη σοβαρή αναμέτρηση και έπρεπε να περπατήσουμε πολύ για να βρεθούμε σε ένα αξιοπρεπές βάθος. Και συμφώνησαν.

Για κάποιον παράξενο λόγο θυμάμαι εκείνη την ημέρα με τρομερή ακρίβεια, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο. Ένας έπεφτε από ψηλά κι οι άλλοι περικύκλωναν τον Νίκο κοιτώντας το ρολόι του, που ήταν ολοκαίνουριο κι είχε ένα φοβερό χρονόμετρο. Ύστερα σταματήσαμε τις βουτιές και μείναμε όλοι μέσα στο νερό, άλλωστε το ρολόι ήταν αδιάβροχο, αλλά κυρίως κάναμε περισσότερες προσπάθειες έτσι, γιατί μεσημέριαζε κι ήταν ώρα να γυρίσουμε σπίτια μας για φαγητό.

Τελικά νικητής ανακηρύχτηκα εγώ, που ίσως λόγω μεγαλύτερης ψυχραιμίας ή αντοχής έμεινα κάτω από το νερό τουλάχιστον δέκα δευτερόλεπτα περισσότερα από τους υπόλοιπους.

Σκαρφλώσαμε τα βραχάκια και βγήκαμε από το νερό. Τα υπόλοιπα παιδιά με περικύκλωσαν, με χτύπησαν στην πλάτη και με φώναζαν Ζακ. Η Μαριλού με κοιτούσε χαμογελώντας.

«Φανταστικό!» ακούστηκε μια φωνή. «Άρη, εσύ είσαι;»

Γυρίσαμε όλοι προς το μέρος αυτής της φωνής. Ήταν ένας φίλος του μπαμπά του Γιάννη, τον βλέπαμε στο νησί σχεδόν κάθε καλοκαίρι. Όταν έγιναν οι σχετικές χαιρετούρες τα υπόλοιπα παιδιά έκαναν

ένα πηγαδάκι πιο πέρα, για να αποφασίσουν πού θα πηγαίναμε για παγωτό, κι εγώ έμεινα λίγο με τον Φοίβο – έτσι τον λένε, Φοίβο. Γύρω στα τριάντα, λευκό πουκάμισο, γκριζα βερμούδα, καφέ παπούτσια με κορδόνια.

«Πώς μεγάλωσες έτσι;» ρωτάει και μοιάζει εντυπωσιασμένος «και πόσο ομόρφυνες από πέρυσι».

Εγώ δεν τον κοιτάζω στα μάτια γιατί ντρέπομαι. Δεν τα πάω καλά με τα κομπλιμέντα.

«Ντρέπεσαι;» με ρωτάει, κάνοντάς το ακόμα πιο δύσκολο.

Δεν απαντάω. Κοιτάζω την παρέα και θέλω να πάω μαζί τους, αλλά για κάποιο λόγο νιώθω υποχρεωμένος να μείνω εκεί μπροστά στον Φοίβο, ίσως από ευγένεια.

Αυτός χαμογελάει.

Το βράδυ πήγαμε στο Μπαρακούντα, ένα μπαράκι πάνω στην παραλία. Οι γονείς μας πίνανε μπίρες στα τραπέζια κι εμείς καθισμένοι στην άμμο τρώγαμε σουβλάκια και λέγαμε χαζομάρες ακούγοντας τη μουσική απ' τα ηχεία. Το κύμα σκαρφάλωνε στην άμμο να πιάσει τα πόδια μας. Ο οικογενειακός φίλος του Γιάννη, που καθόταν στο μπαρ, ήρθε κρατώντας ένα μπουκάλι μπίρα. Ήταν ξυπόλυτος και φορούσε ένα άσπρο παντελόνι και μια μπλε κοντομάνικη μπλούζα. Κάθισε δίπλα μας και για λίγο συμμετείχε στην κουβέντα, λέγαμε εκείνη τη στιγμή για ποδόσφαιρο και τις ομάδες που κινδύνευαν να πέσουν κατηγορία, και βάζαμε στοιχήματα. Είχε ήρεμη φωνή. Μετά ήρθε πάλι δίπλα μου.

«Πώς πήγε με το σχολείο;»

«Ε, καλά, εντάξει».

«Ποια μαθήματα σου αρέσουν;»

«Η φυσική» απαντάω.

«Πολύ ενδιαφέρον. Τι σου αρέσει στη φυσική;»

«Ότι καταλαβαίνω πώς λειτουργεί ο κόσμος και η φύση».

Τότε απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου και ακουμπάει τον ώμο μου. Είναι άνετος, ρωτάει μάλλον αδιάφορα όλα αυτά τα πράγματα, ωστόσο εγώ δεν είμαι άνετος. Αναρωτιέμαι γιατί το χέρι του βρίσκεται στον ώμο μου, αναρωτιέμαι γιατί έρχεται συνέχεια μαζί μας και δεν πάει με τους μεγάλους. Υπάρχουν κάποιιοι που προτιμούν την παρέα των παιδιών από των ενηλίκων. Ακουμπάει ακόμα το χέρι του στον ώμο μου, νιώθω αμηχανία, κι όμως τον δικαιολογώ. Κάτι λέει αλλά δεν τον ακούω, νομίζω λέει μια ιστορία από τότε που πήγαινε ο ίδιος στο γυμνάσιο. Σκέφτομαι συνέχεια το χέρι του στον ώμο μου. Δεν αισθάνομαι καθόλου άνετα. Αλλά δεν το λέω. Δεν είναι αγένεια να πω σε κάποιον μεγάλο τι να κάνει ή τι να μην κάνει;

Ύστερα από περίπου έναν αιώνα, το χέρι του σύρθηκε πάνω στον ώμο μου και αποτραβήχτηκε. Γιατί αποφάσισα να κάνω τη δική μου στιγμή δύσκολη και τη δική του εύκολη; Για να μην είμαι «ο παράξενος;», για να μην τον προσβάλω;

Τον γύρο του νησιού τον κάναμε με ποδήλατα. Πήρα τη Μαριλίου πίσω στο ποδήλατο, γιατί το δικό της είχε σκασμένα λάστιχα και φαγωμένες ζάντες. Ένωθα τα χέρια της ζεστά στους ώμους μου κι άκουγα το γέλιο της, όταν αναπηδούσε το ποδήλατο στις

λακκούβες και τις πέτρες. Όταν σηκώθηκα όρθιος, γιατί ζορίζομαι με το πετάλι στην ανηφόρα, εκείνη με ακούμπησε στην αρχή απαλά στην πλάτη κι ύστερα με κράτησε σταθερά και με τα δυο της χέρια για να μην πέσει πίσω. Ένιωσα τον ηλεκτρισμό σε όλο μου το σώμα.

Δέσαμε τα ποδήλατα στη μικρή προβλήτα και περάσαμε με το караβάκι απέναντι στο νησάκι, που το μόνο που είχε πάνω του ήταν ένα μοναστήρι και γύρω του καταπράσινα νερά. Το караβάκι θα ερχόταν να μας πάρει σε τρεις ώρες. Αράξαμε στην παραλία κι όταν ιδρώναμε βουτάγαμε. Όταν μετά από λίγο πέρασε ένα βαρκάκι, δεν έδωσα σημασία. Ο άνθρωπος που ήταν μέσα σηκώθηκε όρθιος και σφύριξε. «Τον ξέρουμε αυτόν;» ρώτησε ο Νίκος. Ο Γιάννης σηκώθηκε και έκανε σκιά με τα χέρια. «Α, ναι, είναι ο Φοίβος, ο φίλος των γονιών μου, τον συναντήσαμε κι εχθές, φέτος ήρθε μαζί μας από την Αθήνα» είπε και τον χαιρέτησε σηκώνοντας ψηλά το χέρι του.

«Έρχεται κανείς για ψάρεμα;» ακούσαμε από τ' ανοιχτά αδύναμη τη φωνή του Φοίβου από τη βάρκα, αλλά κανείς δεν είχε όρεξη, οπότε έβαλε μπρος τη μηχανή κι έφυγε. Φαίνεται πως το ξανασκέφτηκε όμως γιατί, ύστερα από λίγο, εμφανίστηκε ξανά και έσβησε τη μηχανή καθώς πλησίαζε στην ακτή. Είχε ανεβασμένα τα μπατζάκια του για να μη βραχούν, πήδηξε στα ρηχά και ανέβασε το βαρκάκι. Και μετά τη χαλαρή κουβέντα που είχε με την παρέα ήρθε κι έκατσε δίπλα μου. Ετοιμάστηκα να σηκωθώ, αλλά αυτός με πρόλαβε.

«Έχεις πάει στις Πλάκες; Τι απίθανο μέρος».

«Όχι, δεν έχω πάει ποτέ» απάντησα.

«Αποκλείεται... Πρέπει να κολυμπήσεις οπωσδήποτε εκεί. Είναι μια εμπειρία που θα σου μείνει αξέχαστη».

Δεν απάντησα, δεν είπα τίποτα κι αυτός συνέχισε.

«Τώρα ήρθα από εκεί, αλλά αν θέλεις ξαναπάω μαζί σου. Αξίζει τον κόπο να το δεις. Κάθε πρωί εκεί είμαι και δεν το χορταίνω».

«Δεν θέλω να φύγω από εδώ αυτή τη στιγμή, ίσως μια άλλη φορά» απαντάω προσπαθώντας να είμαι όσο πιο ευγενικός μπορώ.

«Ναι, φυσικά» είπε αυτός κάπως απογοητευμένος. «Μια άλλη φορά σίγουρα».

Επιμένει πολύ. Αναρωτιέμαι γιατί να είναι τόσο σημαντικό γι' αυτόν να δω τις Πλάκες. Αναρωτιέμαι αν είμαι αγενής που αρνήθηκα. Γιατί έρχεται συνέχεια δίπλα μου; Γιατί δεν πάει δίπλα στον Σάκη, για παράδειγμα, ή στον Γιάννη. Μήπως έκανα κάτι, ή είπα κάτι; Κοιτάζω γύρω μου τα παιδιά. Δεν δίνουν σημασία σ' αυτό που συμβαίνει. Μήπως το έχω κάνει τεράστιο στο μυαλό μου; Μήπως να χαλαρώσω; Η Μαριλού μιλάει με μια φίλη της και γελάει.

Το απόγευμα μαζευτήκαμε στο γηπεδάκι για να παίξουμε. Αλλάξαμε λίγο επειδή έλειπαν κάποιοι, κι έτσι, ενώ συνήθως είμαι άμυνα, έπαιξα επίθεση. Πήραμε τις θέσεις μας στο γήπεδο, ο Σάκης, ο Γιάννης, ο Ηλίας κι εγώ, και το ίδιο έκανε κι η αντίπαλη ομάδα. Από τα μισά του αγώνα όμως και μετά, το πράγμα αγρίεψε. Τα μαρκαρίσματα ήταν πολύ έντονα, έπεφταν και κάτι σπρωξίματα με την πρώτη ευκαιρία, ειδικά όταν ο διαιτητής,

ένα αγόρι που πήγαινε λύκειο, μας είπε πως θα καθόταν σε μια σκιά και θα έτρωγε ένα παγωτό για λίγο, δυο λεπτάκια, και να τον περιμένουμε.

Εμείς αποφασίσαμε πως δεν πειράζει για δυο λεπτάκια, θα συνεχίζαμε χωρίς αυτόν. Εκείνα τα λεπτάκια όμως αυτοί έβαλαν γκολ, το παιχνίδι αγρίεψε, πέσανε κάτι κλωτσιές στα μαρκάρια, κάτι χέρια που αποφάσισαν πως ήταν εκούσια, κάτι τραβήγματα μπλούζας και, στο τέλος, βρέθηκα να κυλιέμαι στο χώμα από μια γερή καλαμιά από εκείνον τον τύπο με τα καρφιά στα αθλητικά του παπούτσια.

Πέσανε όλοι πάνω μου να δουν πώς είμαι, κι όταν άνοιξα τα μάτια μου πάλι είδα τον Φοίβο πάνω από το κεφάλι μου, ο οποίος είχε παραμερίσει όλους τους υπόλοιπους. Κρατούσε το πόδι μου κι έριχνε ένα σπρέι που δεν κατάλαβα αν το κουβαλούσε πάνω του συνέχεια ή το είχε πάρει από κάπου εκείνη τη στιγμή. Πάντως ύστερα από λίγο ο πόνος υποχώρησε και μπόρεσα να σταθώ όρθιος.

Στο μεταξύ, ο διαιτητής είχε τελειώσει το παγωτό του κι ήταν έτοιμος να συνεχίσει τη διαιτησία αλλά εμείς δεν συμφωνήσαμε να συνεχίσουμε τον αγώνα. Επικαλεστήκαμε αντιαθλητική συμπεριφορά και ζητήσαμε επανάληψη του αγώνα. Οι άλλοι κάτι ψιθύρισαν ο ένας στον άλλον και το διαλύσαμε έτσι άδοξα. Ο Φοίβος, μ' έναν τρόπο, είχε μπει ανάμεσα σ' εμένα και τους φίλους μου. Τους είπε να γυρίσουν και πως θα με πήγαινε σπίτι μου με το αυτοκίνητο, το είχε παρκάρει εκεί δίπλα. Τα παιδιά λοιπόν είπαν πως θα έρχονταν σπίτι το βράδυ να δουν πώς θα

είμαι και να βλέπαμε καμιά ταινία. Κι έφυγαν αφήνοντάς με μαζί με τον Φοίβο.

Παρόλο που ο πόνος είχε υποχωρήσει, δεν μπορούσα να πατήσω το πόδι μου κι ο Φοίβος με κρατούσε από το μπράτσο κι ύστερα οδήγησε το χέρι μου πάνω από τους ώμους του, ώστε να στηριχτώ για να τα καταφέρω ως το αυτοκίνητό του. Η θέση μου ήταν ακόμα πιο δύσκολη. Με μεγάλη ανακούφιση είδα τον Σάκη και τον Γιάννη να επιστρέφουν για να βοηθήσουν.

«Εντάξει, τα καταφέρνουμε» είπε ο Φοίβος.

«Θα σας βοηθήσουμε» είπε ο Γιάννης και με πήγαν μέχρι το αυτοκίνητο.

Ο Φοίβος έκλεισε τα τζάμια και άναψε τον κλιματισμό. Με ρώτησε αν νιώθω καλά κι αν ήθελα να με πάει στο ιατρείο ή έστω στο σπίτι του για να μου το δέσει, είπε πως ήξερε από αυτά. Του απάντησα πως ήθελα μόνο να πάω στο σπίτι μου.

Όταν φτάσαμε δεν σταμάτησε έξω από την πόρτα, αλλά πιο πριν. «Εδώ έχει λίγη σκιά» είπε χαμηλόφωνα.

Έσβησε τη μηχανή και γύρισε προς το μέρος μου. Με ρώτησε αν πονούσα κι ακούμπησε το χέρι του στο πόδι μου. Ένιωσα το χέρι του να χαϊδεύει το πόδι μου.

Ξαφνικά το χτύπημα ήταν το λιγότερο που με απασχολούσε. Ένιωσα τρομερά δυσάρεστα. Επειδή με ακουμπούσε, επειδή με χάιδευε, επειδή είχε απομακρύνει τους φίλους μου, επειδή με είχε βοηθήσει, επειδή είχε παρκάρει στη σκιά, επειδή είχε βρεθεί στον αγώνα, επειδή έπρεπε να του πω ευχαριστώ. Πήγα να ανοίξω την πόρτα του αυτοκινήτου αλλά ήταν κλειδωμένη.

«Περίμενε» είπε αυτός. «Έρχομαι από την άλλη για να σε βοηθήσω». Να πάλι οι αμφιβολίες. Μήπως είμαι υπερβολικός, μήπως θέλει απλά να με βοηθήσει;

Το απόγευμα ήρθε η Μαριλού να μου κάνει παρέα, αν και ένιωθα πολύ καλύτερα.

«Έχεις γίνει κάτι σαν ήρωας, ειδικά στους μικρούς» είπε η Μαριλού μεταφέροντάς μου τα νέα της ημέρας.

«Πώς κι έτσι;» ρώτησα.

«Για τον τρόπο που έπαιξες το πρωί. Και για την καλαμιά με τα καρφιά».

«Α, μάλιστα» είπα κάπως αφηρημένα.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε εκείνη.

«Να, σκέφτομαι...» είπα και σταμάτησα.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε η Μαριλού.

«Έχεις κάνει ποτέ παρατήρηση σε κάποιον μεγάλο;»

«Τι εννοείς;»

«Να σε ενοχλεί κάτι που κάνει κάποιος μεγάλος και να του ζητήσεις να μην το κάνει;» είπα.

«Έχει γίνει κάτι;»

«Όχι, γενικά μιλάω» είπα δήθεν αδιάφορα.

«Στους γονείς μου κάνω συνέχεια παρατηρήσεις» είπε η Μαριλού.

«Εννοώ σε κάποιον άγνωστο, σ' έναν ξένο» επέμεινα.

«Δεν θυμάμαι να μου έχει συμβεί. Σ' ενοχλεί κάποιος; Σ' ενοχλεί ο Φοίβος;»

Δεν μπορούσα να κρατήσω κρυφό τίποτα από τη Μαριλού.

«Δεν είμαι σίγουρος» είπα.

«Δεν είσαι σίγουρος ότι είναι ο Φοίβος ή δεν είσαι σίγουρος ότι σ' ενοχλεί;»

«Γιατί σκέφτηκες τον Φοίβο;»

«Επειδή έχω δει ότι είναι συνέχεια δίπλα σου. Στην αρχή σκέφτηκα πως αυτό συμβαίνει επειδή είσαι πιο ώριμος για την ηλικία σου. Ότι καιρόταν να κάνει ενδιαφέρουσες συζητήσεις μαζί σου».

Μέσα μου άρχισαν να σκάνε πυροτεχνήματα από αυτά που άκουγα από τη Μαριλού για μένα. Αλλά η χαρά μου δεν κράτησε πολύ. Δεν νομίζω πως θα μπορούσα να χαρώ με οτιδήποτε, εάν δεν έλυνα το πρόβλημα με τον Φοίβο.

«Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό στην αρχή, αλλά δυστυχώς δεν μιλάει μόνο, κι αυτό είναι το πρόβλημα».

«Τι;» είπε η Μαριλού.

«Με ακουμπάει κιόλας».

«Τι;» ξαναείπε η Μαριλού γουρλώνοντας τα μάτια της.

«Απλώνει το χέρι του».

«Πού;»

«Στον ώμο μου».

Η Μαριλού με κοίταζε.

«Και στο πόδι. Όταν χτύπησα. Και όλο μου λέει να πάμε κάπου οι δυο μας».

«Και για ποιο πράγμα δεν είσαι σίγουρος;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι έχει κακές προθέσεις».

«Και τι θα κάνεις; Θα περιμένεις μέχρι να δεις τις προθέσεις του Φοίβου; Κι αν οι προθέσεις του είναι κακές; Αν σε ενοχλεί κάτι, τότε πες το. Σταμάτησέ το. Το συντομότερο».

Τέλη Ιουλίου είχα τα γενέθλιά μου. Είχε γίνει και το πόδι μου εντελώς καλά, κι έτσι το βράδυ κατεβήκαμε στη θάλασσα με την παρέα για να κεράσω. Το μπαράκι ήταν γεμάτο. Το καρabάκι που ερχόταν από την Αθήνα είχε ολοένα και περισσότερα δρομολόγια κάθε μέρα. Οι γονείς με είχαν αφήσει μόνο από διακριτικότητα για να μην είναι στα πόδια μου την ημέρα που έκλεινα τα δεκατρία. Όχι όμως κι ο Φοίβος!

Ήρθε αεράτος στο τραπέζι μας, μου ευχήθηκε να τα εκατοστήσω και μου έδωσε ένα δώρο. Κοίταξα τη Μαριλού, με κοίταξε κι εκείνη.

«Δεν θα το ανοίξεις;» με ρώτησε χαμογελαστός.

Έσκισα το περιτύλιγμα και πήρα στα χέρια μου μια πολυτελή έκδοση του Μικρού Πρίγκιπα.

«Άνοιξέ το» με παρότρυνε ο Φοίβος, πάντα γελαστός.

Άνοιξα και διάβασα:

«Για τα γλυκά σου δεκατρία, με αγάπη, Φοίβος».

Η Μαριλού μου έκανε νοήματα.

«Θα πιεις κάτι;» ρώτησα.

«Πολύ ευχαρίστως» απάντησε εκείνος και κάθισε.

Η Μαριλού, πίσω από την πλάτη του, έκανε συνεχώς γκριμάτσες και κούναγε συνεχώς τα χέρια της πάνω και κάτω.

«Άρης, ο θεός του πολέμου» είπε ο Φοίβος και γέλασε μόνος του,

για να συμπληρώσει έπειτα από λίγο, «αλλά και μικρός πρίγκιπας, γεμάτος αντιθέσεις».

Φουριόζα η Μαριλού μπήκε ανάμεσά μας.

«Τι νέα;» είπε και του έπιασε την κουβέντα.

Βρήκα λοιπόν την ευκαιρία και πήγα στην παρέα μου, όταν μετά από κανένα εικοσάλεπτο ήρθε ο Φοίβος να με χαιρετήσει επειδή θα έφευγε.

«Λοιπόν, χρόνια πολλά και πάλι» είπε και μου έδωσε το χέρι του. Του το έδωσα κι εγώ αλλά μου φάνηκε πως το κράτησε παραπάνω από ό,τι συνηθίζεται και μου φάνηκε επίσης ότι ο αντίχειράς του περιπλανήθηκε πάνω στο χέρι μου ενώ δεν χρειαζόταν. Για μια ακόμη φορά δεν είπα τίποτα.

«Εντάξει;» ρώτησε η Μαριλού, που ήρθε δίπλα μου, όταν τελικά έφυγε ο Φοίβος. «Μα καλά, του είπες να κάτσει;»

«Ναι, τι να του 'λεγα, έχω γενέθλια, άντε πάρε το δώρο σου και φύγε; Πάντως ευχαριστώ που του έπιασες την κουβέντα» είπα.

«Αλλά γιατί έκανες τη μαϊμού πιο πριν, πίσω από την πλάτη του;»

«Ποια; Όχι, δεν έκανα τη μαϊμού, απλά σου έλεγα να τον διώξεις».

Την έπιασαν τα γέλια και γέλασα κι εγώ.

«Έλα, είναι τα γενέθλιά σου, μην είσαι τόσο σοβαρός».

«Εντάξει, αλλά θέλω λίγο να μιλήσω με τον Γιάννη» είπα.

«Σε πειράζει να είμαι κι εγώ;» ρώτησε η Μαριλού.

«Όχι, εντάξει» είπα.

Περικυκλώσαμε λοιπόν τον Γιάννη, καθίσαμε δίπλα του, εγώ από τη μία και η Μαριλού από την άλλη κι αρχίσαμε την ανάκριση.

«Τον ξέρεις καλά τον Φοίβο;» ρώτησα πρώτος εγώ.

«Ναι, είναι φίλος του μπαμπά μου, τον ξέρω χρόνια» είπε ο Γιάννης.
«Όλα αυτά τα χρόνια που τον ξέρεις λοιπόν, έχει κάνει ποτέ κάτι που να σου φανεί περίεργο;» ρώτησα.
«Άκομψο; Απρεπές; Αγενές;» πρόσθεσε η Μαριλού.
«Σαν τι να κάνει δηλαδή;» είπε ο Γιάννης.
«Οτιδήποτε παράξενο» είπε η Μαριλού.
«Ε, πού να θυμάμαι τώρα, δεν νομίζω πάντως».
«Σε πιάνει; Σου κάνει δώρα;» είπε η Μαριλού.
«Τι εννοείτε, ρε παιδιά;» είπε ο Γιάννης και φαινόταν μπερδεμένος.
«Σε ακουμπάει;» προσπάθησα να του εξηγήσω.
«Όταν χρειάζεται, με ακουμπάει» είπε αυτός.
«Πότε χρειάζεται, δηλαδή;» ρώτησε η Μαριλού.
«Για να με χαιρετήσει, ή για να μου πει ένα μπράβο... Τι έχετε πάθει; Ο Φοίβος είναι φίλος του πατέρα μου» είπε ο Γιάννης. «Δεν μπορεί, σίγουρα τον παρεξηγήσατε».
«Πολύ φοβάμαι πως όχι» είπε η Μαριλού.
Το ότι είχα στο πλευρό μου τη Μαριλού με έκανε να νιώθω πιο δυνατός. Είχα σύμμαχο, δεν ήμουν μόνος.

Ύστερα από λίγες μέρες κανονίσαμε να παίξουμε μπαμπάδες και παιδιά βόλεϊ στην παραλία. Ανακατευτήκαμε λοιπόν οι δύο ομάδες κι εγώ είχα αντίπαλο τον δικό μου μπαμπά και στην ίδια ομάδα τον πατέρα του Γιάννη και τον Φοίβο. Από τον μπαμπά του Ηλία δεν μπορούσε να περάσει κανένα καρφί, όσο για τα σερβίς του ήταν δύσκολο να τα αποκρούσουμε. Πάίξαμε ωραία, είναι η αλήθεια, και χάσαμε με μεγάλη διαφορά αλλά με αξιοπρέπεια.

Στο τέλος του αγώνα, που πίνουμε νερά και σκουπίζαμε τον ιδρώτα μας, ήρθε ο Φοίβος, με αγκάλιασε από τους ώμους και πέρασε το χέρι του από τα μαλλιά μου. Τραβήχτηκα απότομα.

«Τι έπαθες;» με ρώτησε. «Σε τρόμαξα;»

«Με ενοχλεί αυτό που κάνεις. Σταμάτα να το κάνεις».

Εκείνος με κοίταξε στην αρχή σοβαρός, ύστερα παραξενεμένος και στο τέλος έβαλε τα γέλια.

«Να κάποιος που δεν ξέρει να χάνει» είπε προσπαθώντας έτσι να εξηγήσει τη δυσαρέσκειά μου.

«Δεν με πειράζει που έχασα. Και ούτε θέλω να σε κάνω ρεζίλι μπροστά σε όλους. Είμαι ξεκάθαρος».

«Τι είναι δηλαδή αυτό που κάνω και σ' ενοχλεί;»

«Απλώνεις τα χέρια σου πάνω μου».

«Άρη, τι λες;»

«Με ενοχλεί το χέρι σου στον ώμο μου, στο πόδι μου, στα μαλλιά μου».

«Μα είχες χτυπήσει και ήθελα να σε βοηθήσω. Εεπίσης, συνηθίζω να είμαι διαχυτικός όταν θαυμάζω κάποιον ή όταν θέλω να γνωρίσω καλύτερα κάποιον».

«Μου έδειξες ότι με θαυμάζεις και το πόδι μου είναι καλύτερα τώρα. Επίσης, εγώ δεν θέλω να γνωριστούμε καλύτερα».

«Πού πήγε το μυαλό σου;»

«Πουθενά» είπα.

«Δεν μπορεί, για να μιλάς έτσι, κάτι σκέφτηκες, θέλεις να μου πεις;» ρώτησε μιλώντας ήρεμα και σταθερά. «Θέλεις να συναντηθούμε οι δυο μας το βράδυ και να μιλήσουμε γι' αυτό; Κάνει πολλή ζέστη εδώ».

«Όχι, δεν θέλω».

«Καλά, ας τα πούμε εδώ λοιπόν. Σκέφτηκες πως θα μπορούσα να θέλω κάτι από σένα;»

Δεν μίλησα, η κουβέντα με έκανε να νιώθω άβολα. Η σκέψη πως είχα κάνει λάθος ξαναγύρισε πιο έντονη. Ένωσα ντροπή, αυτή τη φορά γιατί μπορεί να είχα άδικο και να κατηγορούσα έναν αξιοπρεπή άνθρωπο. Η αμφιβολία αυτή με ταλαιπωρούσε πολύ. Έψαξα στα γρήγορα να δω τη Μαριλού να πάρω λίγη δύναμη, αλλά δεν την είδα πουθενά.

«Και αυτό που μπορεί να θέλω από σένα σε προβληματίζει; Σε κάνει να νιώθεις άβολα; Ή μήπως ανεβάζει την αδρεναλίνη σου;» ρώτησε ο Φοίβος.

Έπαιζε με το μυαλό μου αυτός ο άνθρωπος. Τι εννοούσε; Άρχισα πάλι να αμφιβάλω. Για μένα, για εκείνον, για όλα. Δεν μίλησα.

«Μου κάνει εντύπωση πάντως» συνέχισε αυτός «ότι έφτιαξες αυτή την ιστορία πως σ' ενοχλώ. Είμαι πολύ ευθύς και ειλικρινής άνθρωπος και το ίδιο θα είμαι και μαζί σου. Νομίζω ότι θα ήθελες να σ' ενοχλώ. Έχεις ανάγκη να φτιάξεις αυτή την ιστορία μέσα σου επειδή το θέλεις».

Έμεινα να τον κοιτάζω με το στόμα ανοικτό. Είχα χάσει τα λόγια μου. Δεν πίστευα στ' αυτιά μου.

«Και το χειρότερο ξέρεις ποιο είναι;» συνέχιζε αυτός. «Ότι από τότε που μου είπες ότι σου αρέσει η φυσική ψάχνω εργαστήρια ρομποτικής για να παρακολουθήσεις, επειδή είμαι σίγουρος ότι θα σου αρέσει πολύ η ρομποτική».

Κι άλλη σιωπή από μένα.

«Κρίμα, Άρη, με παρεξήγησες» είπε τελικά, μου γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Έμεινα περισσότερο μπερδεμένος από ποτέ, να τον κοιτάζω να απομακρύνεται.

«Τι κοιτάς; Χάζεψες;» με ρώτησε η Μαριλού.

«Επιτέλους» είπα. «Πού ήσουν;»

«Τι έγινε;»

Της είπα τα πάντα και μετά μου ζήτησε να της τα ξαναπώ. Έμεινε σκεπτική.

«Πώς είσαι τώρα;» με ρώτησε.

«Χάλια» απάντησα.

«Νομίζω ότι ο τύπος αυτός σε χειρίζεται.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Είναι όταν κάποιος επιβάλλεται στους άλλους αποπροσανατολίζοντάς τους, για να πετύχει τα σχέδιά του.»

«Πολύ μοχθηρό» είπα, αν και δεν είχα καταλάβει και πολλά.

Έβγαλε το κινητό της κι έψαξε στο ίντερνετ. Διάβασε:

Οι χειριστικοί άνθρωποι φαίνονται αξιοσέβαστοι και ειλικρινείς, αλλά αυτό είναι ένα προσωπείο που φορούν για να πετύχουν τα σχέδιά τους. Είναι ένας τρόπος να αποκτήσουν έλεγχο πάνω σας. Παίρνουν συχνά αυτό που λέτε και το αντιστρέφουν, έτσι ώστε αυτό που είπατε, μετά βίας φαίνεται αναγνωρίσιμο σ' εσάς. Θα προσπαθήσουν να σας μπερδέψουν. Διαστρεβλώνουν την αλήθεια και μπορούν να καταφύγουν στο ψέμα, αν αυτό υπηρετεί τον σκοπό τους.

«Αρχίζω να καταλαβαίνω» είπα στη Μαριλού.

«Προσπαθεί να σε μπερδέψει. Κοίτα εσύ να είσαι ξεκάθαρος». Το βράδυ κατεβήκαμε βόλτα με τα παιδιά κι ο Φοίβος ήταν πάλι εκεί. Ήταν βλοσυρός και απόμακρος, ψυχρός. Ωστόσο με πλησίασε και πάλι, παρά την τελευταία μας κουβέντα. Μύριζε αλκοόλ.

«Λοιπόν, τα σκέφτηκες αυτά που σου είπα;»

«Ναι» απάντησα εγώ.

«Και; Πού κατέληξες;»

«Ότι θέλω να μείνεις μακριά μου».

«Είσαι ξεροκέφαλος» είπε.

«Καλά κάνω» απάντησα εγώ.

Τότε πέρασε το χέρι του από τους ώμους μου και με πλησίασε ακόμα πιο πολύ. Έμοιαζε σαν να ήθελε να μου πει κάτι εμπιστευτικά. Δεν τον άφησα να μιλήσει. Τραβήχτηκα απότομα, γύρισα την πλάτη μου κι έφυγα.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Μαριλού τρέχοντας πίσω μου. «Πού πας, να έρθω μαζί σου;» με ρώτησε.

«Όχι, μείνε, πρέπει να μιλήσω με τους γονείς μου. Θα σου πω αύριο. Δεν καταλαβαίνει τίποτα αυτός. Αρκετά».

Τους βρήκα στη βεράντα να παίζουν χαρτιά, τους διέκοψα, τους είπα πως πρέπει να τους μιλήσω.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο πατέρας μου ανήσυχος.

Άνοιξα το στόμα μου αλλά δεν βγήκε κανένας ήχος. Τι να τους έλεγα; Πώς να τους το έλεγα; Θα με πίστευαν; Θα καταλάβαιναν; Τι θα γινόταν από το σημείο αυτό και μετά;

«Θα μας σκάσεις, Άρη μου, πες μας» είπε η μαμά μου.

«Ο Φοίβος...»

«Ναι;» είπαν και οι δύο όταν είδαν πάλι να διστάζω.

«...είναι ενοχλητικός, είναι συνέχεια μαζί μας» είπα και σταμάτησα.

Οι γονείς μου κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ο μπαμπάς μου δίστασε να μιλήσει.

«Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό, ίσως να θέλει παρέα» είπε τελικά.

«Μπαμπά, με ακουμπάει ενώ δεν θέλω. Του το είπα και συνεχίζει να το κάνει. Και μου λέει συνέχεια να μείνουμε οι δυο μας».

Ο πατέρας μου έμεινε με το στόμα του ανοικτό για λίγη ώρα. Μετά αυτός και η μαμά κοιτάχτηκαν. Η σιωπή που ακολούθησε ήταν ανακουφιστική.

Ύστερα, όταν συνήλθαν από το σοκ, μου ζήτησαν να τους εξηγήσω με λεπτομέρειες τι εννοούσα. Τους είπα τα πάντα. Πότε ξεκίνησε, πού, τι λέγαμε, όλα. Ακόμα και για τα μπερδεμένα μου συναισθήματα τους μίλησα, για τις αμφιβολίες μου, για τις συζητήσεις με τη Μαριλού. Ο πατέρας μου ξεφυσούσε κι η μητέρα μου είχε γουρλώσει τα μάτια της.

«Τον αλήτη» είπε ο μπαμπάς στη μαμά.

«Και δείχνει τόσο αξιοπρεπής, τόσο σοβαρός, τι να πω πια» είπε η μαμά.

Τους κοίταξα. Ένωσα ανακούφιση και ευγνωμοσύνη που με είχαν καταλάβει και με είχαν πιστέψει.

«Καλά έκανες και μας το είπες» είπε ο μπαμπάς μου.

«Ακόμα κι αν κάτι σου φαίνεται ασήμαντο, ή δεν είσαι σίγουρος γι' αυτό, θέλουμε να μας το λες» είπε η μαμά κι ύστερα από λίγο πρόσθεσε: «Πόσο καλά έκανες, Άρη μου».

«Σ' ευχαριστούμε που μας το είπες» είπε ο πατέρας μου κι ήταν πολύ σοβαρός. «Θα το αναλάβουμε εμείς τώρα».

Πήγα στο δωμάτιό μου αλλά τους άκουγα που ψιθύριζαν και μιλούσαν στο τηλέφωνο όλο το βράδυ. Την επόμενη μέρα ο Φοίβος έφυγε με το απογευματινό πλοίο. Έφυγε χωρίς να χαιρετήσει κανέναν. Δεν ρώτησα λεπτομέρειες, δεν με ενδιέφερε να μάθω. Κατά κάποιον τρόπο ένιωσα ελεύθερος.

Τι θα έκανα εάν δεν με πίστευαν οι γονείς μου, εάν έπαιρναν το μέρος του Φοίβου. Δεν θέλω να ξέρω. Σημασία έχει ότι με πίστεψαν και ότι με στήριξαν.

Οι φίλοι μου ήρθαν να με πάρουν το επόμενο πρωί για να πάμε για μπάνιο.

«Η Μαριλού μας περιμένει κάτω» μου είπαν.

Φύσηξε ένα δροσερό αεράκι κι ας ήμασταν στην καρδιά του καλοκαιριού.

Everything from scratch

by Eleni Katsama

illustrated by: Myrto Delivoria

Dear Readers,

Following its successful collaboration on the publication of “The World Anew”, UNICEF is pleased to present the new product of its partnership with the Research Centre for Gender Equality (KETHI) “Everything from scratch”. While “The World Anew” sensitively brought to life the experiences of girls facing gender-based violence, “Everything from scratch” turns the focus on the experience of boys, how they are brought up and expected to behave, under the pressure of gender stereotypes.

Written by Eleni Katsama and illustrated by Myrto Delivoria, this new collection of stories aims to generate awareness and dialogue among young people about how to prevent and combat sexual and gender-based violence against boys and girls. Aiming at reaching a wider audience, the stories are published in four languages: Greek, English, Arabic and Farsi.

UNICEF is guided by the principles set forth in the United Nations Convention on the Rights of the Child and works with partners in over 190 countries and territories to advance the rights and well-being of boys and girls around the world. This includes the right to be protected from all forms of violence and discrimination.

At UNICEF we recognize that gender equality can only be achieved when all girls and boys, women and men engage as change agents. While girls and women are disproportionately affected by systemic gender discrimination, gender inequalities translated into risky and unhealthy behaviors and reduced longevity are harmful to boys and men. In this respect, if we want to bring real change, engaging boys and men to embrace positive and diverse masculinities and shift dominant norms around gender is the only way forward.

This is ultimately the goal of this publication: to mobilize a discussion about the different roles, to raise awareness about the risks, to inform about the support available; to reimagine everything from scratch.

Luciano Calestini
Representative, UNICEF Greece Country Office

Dear Readers,

We are pleased to present another publication, which emerged as a result of the collaboration of the Equal Opportunities Research Centre (KETHI) with UNICEF, addressing to adolescents, with the aim of informing and raising awareness on issues of gender-based violence and gender equality.

After the successful four-language edition "The World Anew" and the Guide for its educational use, both of which, after receiving the approval of the Institute of Educational Policy for their pedagogical suitability, were sent to all secondary schools in the country, this edition attempts to approach aspects of gender-based violence, aiming at eliminating them, with an emphasis on boys and men.

Our purpose is to point out to the fact that gender stereotypes are a very important factor in the manifestation of violent behaviors or the acceptance and non-reaction to them, as well as to emphasize how important and necessary is the contribution of men and boys as allies in the prevention and control of the phenomenon.

Gender-based violence is the most extreme form of discrimination based on gender and remains a phenomenon of alarming proportions and serious consequences for its recipients. In this context, KETHI in recent years has intensified its efforts to prevent and combat gender-based violence by developing multilateral actions.

KETHI through its many years of experience in the field of promoting gender equality acknowledges that the elimination and change of traditional gender stereotypes is the basis and the beginning for a world where boys and girls will participate equally, free from the roles and behaviors attributed to them because of their gender.

With this edition we hope to contribute towards this and help create a world from scratch for young children. All together, women and men, girls and boys, let's see "Everything from the beginning" and let's contribute to building relations of equality, equity and respect, free from violence.

Enjoy your reading

The Chairman of the Board of KETHI
Theodosia Tantarou - Kriggou

INTRODUCTORY NOTE

The publication “Everything from scratch” is another outcome of a successful collaboration between the Research Center for Gender Equality (KETHI) and UNICEF. As part of this collaboration, two publications were created: *The World Anew* is a four-language publication, aiming at raising adolescents’ awareness about violence against women and girls; *A Guide To The Educational Use Of Books: The World Anew* targets secondary school teachers, offering them guidelines on how to use the publication, in order to raise their students’ awareness on issues of gender-based violence, through reflection and discussion.

These two publications have been approved by the Institute of Educational Policy (IEP), operating under the Ministry of Education and Religious Affairs, for being pedagogically adequate, and they have been distributed to all Directorates of Secondary Education across the country, and, subsequently, to all schools pertaining to them.

The present publication is the next stop of this collaboration, having once again the Istanbul Convention as starting point, emphasizing, however, for the first time, the experiences and the interpretation of the roles attributed to the boys.

Why is the Istanbul Convention important?

The Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence, better known as the Istanbul Convention, is the first internationally legally binding

text that sets thorough and binding criteria for ratifying States, for the prevention of gender-based violence and the protection of victims. It is also the first treaty of its kind that defines and names gender-based violence, i.e. the violence that is based on genders, an unfortunate reality for many women and girls. The Convention guarantees everyone's right to de facto measures of protection and support, regardless of sex, gender, race, color, language, religion, political or other beliefs, ethnic or social origin, wealth, origin, sexual orientation, gender identity, age, health condition, disabilities, family status, migrant or refugee status or any other condition.

Within the Istanbul Convention it is stated that violence against women is rooted to the unequal power relations between men and women, and to the way societies have been organized and operate, leading women to an inferior position compared to men. At the same time, it stresses that the attainment of equality between women and men is essential in preventing gender-based violence against women. For the first time, in an international legally binding instrument, signing states are called to adopt measures in order to change violent behavioral patterns.

Noteworthy is the fact that therein it is acknowledged that, despite women and girls being more exposed to greater danger of gender-based violence than men and domestic violence affects them disproportionately, boys are also likely to become victims of domestic and sexual violence.

What shall I read in this publication and what is its purpose?

Adolescence is a period when young people explore and experiment with their belief-system and the social roles attributed to them. Restrictive and – potentially – dangerous social standards attributed to boys and men, like mental and physical durability, aggression,

self-sufficiency, emotional flatness, the expectation that they must take risks, endure pain and be tough to prove that they are “real men” are some of the characteristics of toxic masculinity.

The use of violence, which can take many forms, including gender-based and sexual violence and exploitation, is one of the serious consequences of toxic masculinity upon our society.

Sexual violence and exploitation incidents against young boys are often not revealed. For many young boys a sense of shame that they are not “real men” because of what happened is an unbearable load in their lives. The culture of silence is mainly perpetuated through the fear of being judged by other people, the fear that no one will believe them, that they caused this to themselves, that they will be labelled as homosexual, that they will be considered weak men if they seek help or if they express any vulnerability emotions; in some cases it is due to lack of information regarding whom to contact.

Mobilization that has taken place the last few years, all over the world as well as in Greece (the most recent example is the #metoo movement), has brought forward incidents of violence, sexual abuse and harassment against girls and boys, and has aided in shedding light and taken before justice an increasing number of such offences.

This publication presents the stories of three boys. Two of them focus on and present the way that social prejudice, gender stereotypes and social conditions – that affect the relations between genders throughout time – influence the socialization process of boys and their behavior. An approach to violence is attempted through these stories, emphasizing on stereotypes connected to masculinity. The third story presents the case of a boy who is sexually harassed, and emphasizes on how gender stereotypes might impact the behavior of boys as victims.

The purpose of the publication is to manifest the gender ste-

reotypes related to behaviors, roles and expectations attributed to boys and, in many cases, are connected to violent behaviors, and also to help us / both women and men understand that victims, whether girls or boys, ARE NOT TO BLAME AND ARE NOT RESPONSIBLE OF WHAT HAPPENED TO THEM, even though perpetrators often times attempt to convince and manipulate them (the victims) to believe otherwise. All victims HAVE THE RIGHT TO SPEAK OUT, BREAK THEIR SILENCE, AND ALSO THE RIGHT TO BENEFIT FROM RECEIVING AID AND SUPPORT.

Whom can I contact in case I fall victim of violence?

In Greece, there are specialized support and protection centers for women-victims of gender-based violence; a national-wide network of centers consisting of Helpline SOS 15900, Counseling Centers and Accommodation Centers.

There are also helplines and centers to which children and adolescents can turn to and receive support.

For more information regarding centers through which someone can receive information and support, please contact:

- Helpline SOS **15900** (operating 24h)
for women-victims of gender-based violence
email: sos15900@isotita.gr
- Website <http://womensos.gr>
- Website <https://metoogreece.gr>
- National Helpline for Children, Adolescents and Parents SOS 1056 and a Chat application **1056**.
- Child Helpline International **116111**

- Children Protection National Helpline **1107**,
email: childline1107@ekka.org.gr
- Ombudsman for Children's Rights: tel. **213-1306600**,
email: press@synigoros.gr,
website: <https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.el>
- **11525** Together for Children Helpline, for children,
adolescents, parents and education professionals,
email: 11525@mazigiapaidi.gr

We want a world based on relations of equality and respect,
free from violence. To make this happen, we need to Start Over...

All wrong
Jason Panagiotidis, 20 years old

This wing of the University is the quietest. Very few students pass through there because it is located at the back of the campus. This particular office is almost all wrapped up in ivy, bushes and trees. It has large windows overlooking lawns and flower beds.

The office consists of two rooms and a kitchen and I assume there is a toilet behind some closed door.

One of the two rooms is the waiting room; this is where I wait. It has white walls and no frames, nothing, no colour, no pictures, just a faceless concrete planted there in front of me. I am forced to stare at the wall, sitting on a black leather couch, the kind that creaks once you sit on it. I wish there was a painting hanging on the wall. Even my dentist has a representation of Picasso's Guernica on

his wall, and he's a dentist, right? Every time I go, I sit in the world's worst chair, I hold the plastic hook that sucks the drool, I hear the torturous drill, but look across at the cattle and horses, the crazy jumble of the artist's imagination with his feelings about WWII. Even in the neighbourhood bakery, on a wall, there is a poster of a boy in a white cap, nose all white with flour; and the photo studio has a poster of a baby in a baptismal font and another one of the same baby, covered in anointing oil, crawling in a garden playpen on the lawn. Here, there is nothing, it's total void. Exactly what I feel inside.

In a moment, the door will open, someone will come out, I won't look at them out of discretion, I will get up, the couch will creak, I will enter the second room of the office and sit in the chair indicated by the University psychologist smiling tepidly at me, and so my first session will begin.

However, when the door opened, out came a woman in her mid-40s and a girl more or less my age. Which means firstly that I wasn't that discreet after all, as I looked to see who came out, and secondly that the psychologist is a woman.

"Where do I sit?" I ask her when I walk in.

"Wherever you want" she replies and sits down.

I pick a chair across from her and sit down too.

"Which department are you in?"

"Finance."

"Do you like it?"

"Uh, duh, it's fine."

I'm terribly embarrassed, I'd rather she'd be a man.

"Well, Jason? Why are you here?"

I don't answer. I close my eyes and think about everything I've been through and everything that has happened. I think about the consequences of everything I've done. And I ask myself, why? Where did it all go wrong? What went wrong? Why am I in this office? There's only one answer: Nothing went right. Everything went wrong. Wrong from the beginning.

7 years old

We're sitting on the couch watching a movie on TV, Billy Elliot. The house is quiet, without the usual tensions and daddy's yelling. The house smells of spaghetti and minced meat Bolognese sauce that Mom has made. She has cleared the table already; my sister prefers to listen to music through her headphones. I have this strange Sunday feeling, the indescribable frustration because I have school the next day but also the relief that it's still Sunday. As I watch Billy dance, I marvel at the sense of freedom he seems to feel and I am jealous, I want to define my body that way too, to express myself without talking, to feel the rhythm and the music. When the film ends, I ask my dad.

"Can I take dance lessons?"

He looks at me for a moment and then bursts out laughing. At first, I smile too, maybe I've said something really funny because Dad almost never laughs, but I quickly catch on.

"Yeah, like you're going to wear a pink tutu."

"But you saw in the movie, where..." is all I had time to say.

Dad stopped smiling immediately.

"Be a man, lad, what are you talking about?"

"Well, the kid said nothing bad," Mom said.

"Frosso, did you do the dishes?" my dad said, now serious, squinting at her.

"Yes," she said, though she was nervous for a moment that she might have forgotten to do them.

"Hey, go wash them again."

When I went to bed I cried, not so much because I wouldn't be dancing, but mostly because I realized that from that day on, I would never be free to be myself, I could never know who I would really become if I didn't push myself to be something that looked like me, but wasn't really me. What would be called me had begun to be constructed.

"How snotty, God," said my sister, hearing me cry as she entered the room.

I squeezed my eyes shut. That was it, I wasn't going to cry again.

10 years old

The course has a green tartan and two goal posts not too far apart from each other. We shoot short goal-kicks with my dad. Loosely at first, just to warm up.

"Harder," he says, and kicks a hard left shot that goes straight into my net.

I run to catch the ball. I put it down, immobilize it in front of my feet and kick it.

"Can't you go any harder?" he asks me with genuine wonder. He looks very frustrated. Of course, I can go harder, especially if it's to make him happy. So, for some reason I can't understand, my dad wants me to shoot hard. So, I shoot really hard too, I use all my strength and my strongest leg, which is my left leg. The ball goes out with power, but the distance is long and eventually it barely reaches him. Silent, hands at his waist, he stares at the ball almost in disgust.

"I don't believe it," he says, "really, now?"

I feel really bad because I've let him down big time. I feel like I let him down all the time. I do my best, concentrate and try again. The ball goes out with power, but it crawls up to his feet once again.

"Is that possible? You're kicking like a girl..."

He scoops it up and leaves, without saying anything. I guess he doesn't want to leave me there alone, so I follow him. He's silent and keeps his head down all the way home.

14 years old

We used to go to the square where we would gather in the afternoons and look around. We mostly talked about our bikes, various classroom incidents and girls. I liked Marianne, for sure. She was sweet, she had beautiful eyes. I was embarrassed to admit it in front of the others, though it wasn't that hard for them to figure it out on their own; and, of course, telling her was out of the question. Some of the group had girlfriends, others had moved on beyond a few kisses, it seemed I was way behind.

“Are you still Mommy’s little boy?” Argyris asked me.

“What’s that supposed to mean?” said I, and I was already starting to feel uncomfortable.

“Don’t be a pussy, man, if you like her, act like a man.”

“Are you talking about Marianne? Have you seen a change since last year?” said Nicholas.

Argyris put his hands out in front of his chest like he was holding watermelons and everyone burst out laughing.

“Don’t bite that, or you’ll be a virgin all your life,” said Nicholas.

After that meeting in the park, I had mixed feelings. I was flooded with regrets; that is, why couldn’t I have a girlfriend too; it was a wave of unconsciousness, since I didn’t care how I’d get one, and concern that I might become a target in the group – they were already looking and laughing at me. And on top of all that was Marianne. With her new body squeezing my body overwhelmingly. A monster without feelings was growing inside me.

14 years old

The long hallway, the numbered metal lockers lined up on the left and right, the mopped floor, the square ceiling lights, the closed doors, the silent bell, her wet hair, the towel she held in front of her. I waited for her every morning at the same spot, on the steps at the school entrance.

Once I shouted with all my might, there in front of all the children, making my group burst into raucous laughter and shouts of triumph. He-re-co-me-the big-tits.

When I was sure I had climbed several steps in popularity, I systematically mocked her. What about her? I didn't exactly care how she felt, I had just solidified my place in the group. I often remembered my dad's advice: never let women get the upper hand, you're the one playing the game, show you're a man. I didn't know exactly what it meant to be a man, maybe that was the right direction, though. I couldn't imagine I was making Marianne unhappy. Or maybe I didn't care about her unhappiness. But when I saw her unhappy, it was too late to change anything.

That morning I was very pleased with myself, I had managed to make others laugh at 08:00 in the morning, no easy task. Then the others got into the game. Marianne was a very easy target. Don't ask me why, I don't know. She was sweet, unprotected, lost, unconfident, almost a woman, what else, what do I know? She wasn't tough, she was transparent, she was weak.

"Do you mind, man, if I tell her off? It's not like she's your girl. Hey, I can't act like I can't see, she's got boobs like torpedoes," Argyris took my permission to continue the teasing.

"No man, what's it to me? Go ahead!" I said generously, as if I was giving up something I owned.

Thus, Marianne being the victim, a competition began between him and me, to see which one of us would say the funniest line, who would make the others laugh the longest. Suddenly school wasn't wasted time, it was becoming interesting.

Then I lost it. And I don't know how it happened. Every time my father had insulted me, or called me worthless, every time I had

seen his frustration because I wasn't stronger, faster, smarter, "manlier", every time he had compared me to a girl, every time he had belittled my mother, every time my sister had taunted me, every time I had sought to get Marianne's attention, or my friends' one, all these times smothered me. And when we met again in the park and the idea of the bet came up, I accepted. I was popular, I was strong, I had everyone's attention on me. And Marianne's, of course. And I was on my way to glorification, or so I thought.

"Truth or dare?" asks Argyris.

"Dare," I say.

"Correct answer," says Argyris, as if he was chewing laurel leaves in the Oracle of Delphi.

"What should I do?" I asked.

Nick whispers something in my ear.

"I bet you're baulking?" Argyris asked me.

"Why would I?" I asked.

"Because you might be a chicken, how would I know?"

"No, okay, I'll do it," I said, and after a while we broke up.

"Don't you care that Marianne will never be your girlfriend?" Kimon asked me, as we walked home, pushing the handlebars of our bikes with our hands.

"Why do you say that?" I asked.

Kimon looked at me, puzzled.

"So, you think that, after all you've told her, and all you still intend to do to her, she'll ever accept to be your girlfriend?"

I was so out of place, so wrong, so out of touch with myself, that I hated Kimon for what he said. I thought he was jealous of me, that he was miserable and mean. I never spoke to him again. And yet, he was the only one who had really cared for me.

I won the bet by proving to the group that I wasn't a chicken. At the same time, I was proving to myself and everyone else that I was. The greatest chicken of all time.

The long hallway, the numbered metal lockers lined up on the left and right, the mopped floor, the square ceiling lights, the closed doors, the silent bell, her wet hair, the towel she held in front of her, my hands. In the right wing of the school, in the renovated locker room of the swimming pool, in front of locker number 27. Can time turn back? Only in the movies. And in books, too. I could hear her screaming, calling her coach's name, the girl I'd once wished would be mine was screaming, because she was afraid of me, and I kept going not because I was afraid, not because I didn't want to lose the bet, but because somewhere, deep down, I wanted to. I pulled the towel off her and grabbed her breasts.

19 years old

I met Vanessa at a party in the University dorm. She was a freshman and I was a sophomore. She had long brown hair that she kept in a messy bun. I was in front of the refreshments table and she walked over and reached out to take a plastic cup. I caught up with her, took it out of the rest and held it.

"What do you want to drink?"

"A soda," she said.

She looked at me and smiled politely to thank me and I felt the need to keep her there with me a little longer, so I took her up on it. And she stayed. We talked about music and lessons and exams and our teachers, and as we talked, we looked each other in the eye and smiled. I was just this boy who wanted to meet this girl.

It was May and even the city centre was beautiful. We often went to summer cinemas, or talked while walking together. I avoided her questions about my past, about my family, about school, I didn't want to, I changed the subject.

"My parents live in that area, I have a sister, that's it."

I was careful not to be absolute, but sometimes I was. I felt so uncomfortable, like I was hiding a distant and dark secret. But wasn't it just what I was doing? I was hiding my distant and dark past. I wasn't myself; I was displaying someone else instead of myself. I hadn't told Vanessa that I had been expelled from high school for attacking a girl. If she found out, would she keep seeing me?

After the exams, she went to her village for a few days and I stayed in Athens watching the TV antennas on the rooftops. We texted each other every day and called each other every night before going to bed. We had exchanged some kisses but we hadn't gone beyond that. When she returned, we arranged to go swimming on a nearby island. That weekend could have been the best weekend of my life. It could have been.

There was an amazing moon and we walked through the alleys holding hands. Suddenly Vanessa laughed and pulled me into the

open doorway of an old abandoned house. She had her hair loose and her skin smelled of sunscreen. I held my hands behind my back out of instinct.

She responded eagerly to my kisses and I slowly brought my hands forward.

We both wanted the same thing, to experience our love, to get as close as we could.

But suddenly, without realizing it at all, I became too impetuous. I almost lashed out on her.

She was surprised, but I didn't realize it. She pushed me but I kept pressing my mouth against hers furiously.

When I felt a pain between my legs, only then could I stop. She had hit me with her knee to bring me back to my senses.

"What happened to you? Are you nuts? Are you out of your mind? You were hurting me," she said, tearful and frightened.

That's when I started crying. I held my head and cried as if a river had overflowed inside me. I hadn't cried since I was seven. Vanessa wasn't gone, she was keeping me at a distance. I could feel her next to me. I apologized to her many times, she stood somewhere behind me, looking silently at me. When the river of tears dried up, I began to talk. And I told everything that happened in my past. I took the story from the beginning.

I told her about my mother and father, about school, about friends, about Marianne, about the expulsion, about the isolation I forced myself into, about the bad relationship with my sister, who all she had to say, when she found out what I had done, was: the older

you get, the more stupid you become; about my mother who had no words to express her sadness, when she found out, though I could see the sadness on her face; about my father who, after the expulsion, complained to the school that girls shouldn't walk around naked.

"The only time my dad took my side was when I made the biggest mistake of my life, see?" I said to Vanessa. "I had so many conflicting feelings about everything that had happened. My head was a tangled mess. I was distancing myself from everyone. At the new school, I didn't hang out with anyone, and I didn't even go on the 5-day trip. Strange as it may sound, I was studying. I passed my exams, I left home, but it seems I can't get away from myself, from my problem."

Vanessa walked over and sat down next to me. She reached out her hand and stroked my hair.

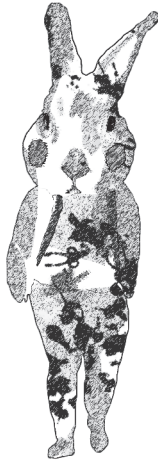
"You should have told me. Why didn't you tell me? I've heard there's a very good psychologist at the University. Go there, I'll be with you."

20 years old

It is not easy to pull the source of evil, the cause of your problems, out of yourself. Nor is it something that changes from one moment to the next. It takes time and lots of work. But you are not alone in this, there is someone who listens to you, guides you and helps you create your own future.

With my imagination, I painted my story on the white wall of the psychologist's office, the one that I resented at first sight. Then I

erased my story and painted myself; not as I was, but as I wanted to be, with all my soul. And I had Vanessa by my side, all along the way, until I made it.

Boy or man?
Kimon, 14 years old

High school can be inhospitable. Especially if you step ahead of the pack and make yourself heard. That's when you enter the jungle. They're either going to eat you or you're going to eat them. There are some people who don't mind, I don't know how it works. Every morning I watch kids walking through the yard, sleepy and bored, with their bags on their shoulders, and I can only guess the animal hiding inside them. Among us are giraffes, confident and proud of their stature, looking down from above, hyenas searching for small prey, herds of deer running in the same direction, whales swimming slowly, lions attacking when hungry or licking their wounds when in pain, rabbits and chickens, roosters, wolves and sheep, all together in the same arena. Which animal am I? As it turns out, I am a rabbit.

Early on, I decided to take a step back, not be seen or heard. For my own reasons. So, I did not get into the jungle. I also decided to observe without speaking and run away when necessary. But my mates are in the jungle, in fact they dominate it. Each one for their own reason.

Being mates is a convention. Something binds us together. Football, the same teachers, the same games, bicycles, the need to belong, not to be alone, any or all of these things. Anyway, we are very different from each other. They only know what I let them discover about me.

I don't remember how all of us different characters became a group, but we did. Nicholas and I have been hanging out since elementary school, Nicholas knew Argyris who had come from another school and became friends with Jason Panagiotidis.

Jason Panagiotidis has been a big concern of mine. Something's going on with this guy. He's handsome, I mean he's an athletic guy, tall, has green eyes and a blonde fringe that permanently falls over his face, while the rest of his head is shaved. All the girls look at him like there are no other boys in the courtyard. And yet, he doesn't see it. He's not tuning into what's going on, he's completely elsewhere. Until one day, he has a terrible and bizarre crush on Marianne.

Marianne is okay, she's an athlete, she swims, she's sweet, she's a good student. She has never caused any problems and moreover she has brought victories in school swimming championships.

After the summer of her sophomore high school year, her body changed and rounded out. Her breasts got bigger. Excessively so,

to say the truth, but it happens. We've all seen it; the changes in our bodies are huge. Until last year, my voice was thin, and this year I sound like a man. Many a times, the others looked at me in a strange way, but it was quickly forgotten, as I pulled myself together and didn't talk much. Marianne's change, however, turned everyone's lives upside down. Of course, her own life even more so.

Every morning, I watch Jason watching Marianne. He waits for her at the school entrance. He has his bag slung over his shoulder and his back against the wall. One leg looser than the other. Marianne appears from a distance, walking slowly, like a frightened gazelle smelling danger from afar. Like a hungry panther, he notices her immediately. His body looks relaxed, but is tense. When she walks past him, he starts commenting, sometimes whispering and sometimes out loud. Most of the time, the other guys around start laughing. Marianne lowers her head in shame and walks into the school with slumped shoulders. Nobody would want to be in her place. Panagiotidis' words are provocative, he is vulgar. And he's my "friend". So, we exchange short goal-kicks at football, meet in the square, laugh at the same jokes. Unless the focus of the joke is Marianne. Then I don't laugh, I get serious.

I often wonder why I don't react. I see the injustice and keep quiet. If I were in her place, I'd want someone to defend me, to be on my side. I can't stand up to everyone by taking Marianne's side and that makes me ashamed.

The worst part is that by passively standing around, during the mockeries, without intervening, it's like I'm encouraging them. I feel like I'm silently applauding.

At school, Panagiotides' game is off-limits. The insults are more frequent and harsher. He seems to be obsessed with Marianne, but I see her more and more often crying and alone.

Others join in at the humiliation game every time. Almost all of my mates are involved. Argyris, Nicholas, everyone. I'm ashamed of them, but I'm ashamed of myself above all.

Why don't I speak? Why don't I react?

I don't even want to know what Marianne is going through in her room. Is that what I'm afraid of? Becoming a target like her? Losing my "friends"? Be called a wimp? A snitch? Giving my friends up to defend a girl?

I'm not going to be the one to bell the cat, am I? Why should I?

Today it's Marianne, tomorrow it'll be some other girl.

Am I to change the world?

I look around me; a victimiser, a victim, many kids observing, just like me. Most of them support the victimiser, through laughter and applause. Some walk away from the scene, pretending they didn't see a thing; some are terrified and freeze; some don't know

what to do and don't take a stand; some are indifferent and pass by; some are glad it's not happening to them. But none of it helps. No one runs to ask for help. Neither do I.

There is no other way; if Marianne wants to go to her classroom, she has to pass by Panagiotidis.

As soon as she gets close to him, however, all of us get in a circle around them, so we can see and hear better. The circle closes.

Panagiotidis: I notice they've grown even bigger this week.

Laughter, cheers, applause and more laughter.

Marianne stiffens, freezes. She's scared. She walks up to those forming the circle trying to flee, but they don't step aside to let her through.

Panagiotidis: Well done, though, it's not easy carrying around this kind of weight every day.

More laughter from the observers, howls of laughter this time, then silence.

Marianne blushes, hunched over, bending over. Instead, Panagiotidis grows taller. The rest of us are still watching. We are closing in on them a little more, so as not to miss a line.

Panagiotidis: Is there any chance they'll launch at some point?

The observers are going wild. A teacher happens to listen and approaches. As soon as we see her, we open the circle. Marianne takes her chance to leave.

Teacher: Wait a minute girl, don't go. What's going on here?

Not a peep, nobody's talking.

Teacher (pointing randomly at a student): You, will you tell me what's going on here?

Student (her smile is cut off): Nothing Ma'am, I don't know, I just got here.

Teacher (addressing a student): You, what's going on here?

Student: Me? Why would I have anything to do with this, Ma'am?

Teacher: Don't make me ask you one by one, who will tell me what is going on here?

Nobody is moving, nobody is talking.

Teacher (to Panagiotidis): All right! You, perhaps?

Panagiotidis: Really nothing Ma'am, we had been discussing missiles and launch speed.

We burst out laughing again, this time more subtly, covering our mouths with our hands.

Teacher (to Marianne): You? Could you of all people tell me, perhaps?

We hold our breath. Will she say? Will she talk? She looks at the shoes and knees of the boys around her. Her eyes cannot reach any higher. She can't look anyone in the eye.

Marianne: No, Ma'am, I don't know.

Teacher: To your classrooms, everyone.

I'm reading somewhere: Indifference is consent! Silence is complicity!

That's how I feel inside. So, how am I different from the others?

I don't make fun of Marianne, but I look at the others who do, and keep quiet. I'm an accomplice too.

I immerse myself in my music. But I also sink into my guilt.

Facing the violence Marianne is experiencing, I act as if nothing happens. So, every day I feel I become familiar and reconciled with violence, I get used to it, even though I hate it.

As soon as I enter school, I feel sick to the pit of my stomach.

One day, the maths teacher hears Panagiotidis' mocking comments to Marianne in the corridor.

"If I hear you making fun of anyone again, I'll take you to the principal," he tells him, looking terribly angry.

But the maths teacher never heard him make fun of her again, because Panagiotidis had been taking precautions from that day on. When he saw the maths teacher approaching, he said nothing. At one point, when the teacher asked Marianne if she was OK and if everything was all right, she looked at Panagiotidis and lowered her head.

"Yes," Marianne finally said to the maths teacher, "everything is fine."

So, nothing changed.

I continue to watch everything, Panagiotidis' unacceptable behaviour, Marianne's silent despair, the mocking laughter of the others. And I still remain uninvolved and complicit.

My attitude sends out the message that whatever happens is acceptable.

On Friday afternoons, we gather in the park. We have casual conversations about all we share; the last football match we won, thanks to Argyris and his impressive pass to Nicholas, who found an empty post and scored; about the stress of the classes; the summer and the approaching holidays; the swimming tournament our school was going to host. Well, obviously, swimming brought up the conversation to Marianne, who was a star swimmer. Panagiotidis blushed. I looked at him, puzzled.

It was then that I realized he liked Marianne. A huge question mark appeared above my head, as if all the other question marks, already there, weren't enough. Why was he acting like an idiot, if he liked the girl? His brain neurons didn't connect properly, at least that was for sure.

And then Argyris started the mean stuff.

"We need to do something impressive, now that school is almost over," he said.

"Like what?" asked Nicholas.

Argyris looked at Panagiotidis.

"I'll leave it up to you," Argyris told him meaningfully, thus giving the signal for some amusing yet unwholesome scenario.

On the way back, we pushed the handlebars of our bikes with Panagiotidis. I couldn't get it through my head that he was humil-

iating the girl he liked... So, I dared. The others had already left, I was alone with him.

“Don’t you care that Marianne will never be your girlfriend?” I asked him.

“Why do you say that?” asked Panagiotidis!

I looked at him, puzzled.

“So, you think that, after all you’ve told her, and all you still intend to do to her, she’ll ever accept to be your girlfriend?”

He didn’t answer, but he didn’t speak to me again for a whole week. I felt relieved. But then, a few days later, the swimming championship started and the problem peaked. That was the beginning of the end.

Panagiotidis was anxious and embarrassed since morning. Who knows what plans he was hatching in his mind?

I was afraid that the problem would get out of hand, and I was right. The worst part was that I was there when it did.

After Argyris’ challenge in the park, I had become Panagiotidis’ shadow. He was too busy with Marianne to notice me, so I watched him undisturbed. I also followed him to the locker room that day, because I knew he was cooking something up about Marianne. But when he entered the girls’ area, I was too embarrassed to go in, and so I waited for him outside.

Even now, I still don’t understand why I was watching him. Out of curiosity, or out of concern for the girl who had gone through so

much because of him? Or was I just looking for reasonable answers to the problem that by now, I knew full well, was concerning us all?

I waited outside for a long time and it was getting dark when I heard Marianne screaming. I didn't have time to nudge, I just saw Panagiotidis rush out and run. I ran after him too. Everything had become serious. How far was he going to take it? None of us understood that the situation was hanging by a thin thread that could break at any moment. I couldn't wait any longer, uninvolved. I had heard Marianne screaming in the locker room. So, what else had to happen before my eyes, for me to intervene?

Panagiotidis slowed down and stopped, out of breath. He rested his hand on a tree trunk. Then he heard me and turned towards me. "Did you see it? It's done," he said, breathless and upset.

"What happened?" I asked.

"I grabbed her" he replied.

"What do you mean you grabbed her?"

"Figure it out, Kimon."

I was disgusted, because he didn't realize what he had done and probably never would. And I was also disgusted with myself, because he was treating me like a member of his gang, who should applaud him for his audacity.

This is the moment, I thought, where you can do something, do it now or you'll regret it for the rest of your life.

"Jason, you're making a huge mistake, we're all making a huge mistake."

“What mistake?” he asked.

“We are torturing a human being.”

“Where did that come to you from?”

“Marianne cries every day, haven't you seen her? Didn't you just hear her in the locker room, screaming?”

He paused before answering and I had a hope that he would think about it, that he would realize it.

“You're still a boy, Kimon, that's why you say that, men don't think like that. So, decide which one you want to be. A boy or a man?”

Something very wrong had happened here, that was certain. I was wasting my time. Then I decided to make myself understood.

“If you keep doing what you're doing with Marianne, I'm going to tell everything to the principal. I'm warning you and I'm not joking at all,” I said.

I turned my back and walked away. I had managed to talk to him and nothing scary had happened. The earth kept spinning.

When we gathered at the swimming pool for the championship, Panagiotidis started his stuff again. He completely ignored my warning. The rest of the group, however, felt they had to respect what was going on in there, the girls' efforts, all the winter training, the fact that they might even get the first place, and they didn't support Panagiotidis. Sitting in the stands, he was hurling, insult after insult. I watched Marianne who couldn't even stand on her feet. No girl deserves to have such a hard time. I wouldn't have expected any greater harm to come. The principal was sitting next to Ms. Xenia, the coach. I went over and talked to them. I told them

everything, right there. About the pressure Panagiotidis had been putting on her all year long, including that particular day; about the taunting and the insulting, about the attack in the locker room a few days ago. All of it.

The principal and Ms. Xenia looked at each other and then looked at Marianne, who was jumping off the diving board at that very moment. Ms. Xenia stood up and approached Marianne's aisle. And after diving in, as all the girls appeared on the water surface, Marianne did not. Ms. Xenia immediately jumped into the pool, diving with her clothes on, and pulled Marianne up from the bottom. A wave of disapproval rose from the stands against Panagiotidis. The principal expelled him from school the next day. And none of us ever saw him again.

Though I cannot change the world, I can change the part of the world that concerns and includes me. I can now stand up for a classmate when I see how difficult her daily life is. I can look in the mirror and not feel bad, I can feel proud. I can be bold. The scared rabbit no longer lives inside me.

Where did your mind wander?
Aris (13 years old)

I've been thinking about the island all year. Not only was I thinking about it when I returned to Athens during autumn, or even when schools broke up for summer, back when I was throwing in a bag a bathing suit, a pair of shorts, a T-shirt, and I was heading to Piraeus to board on a ship, but also during winter. My friends and our cliff dives, the ice-creams, the rides, the open-air cinemas, the island tour on a bike, the blueberries and the prickly pears we used to cut from the bushes, Marilou.

So when the schools were finally out for the summer, I stopped thinking about it and I started organizing it. I had no reason to stay in Athens anymore, so I took the boat.

The trip was always beautiful. I watched from the deck the iron hull skimming along the waters, floating easily on the foam. I was looking

forward to seeing my summer group of friends and to my first diving. News travel fast. So when Sakis and Yannis found out that I had arrived they walked straight up the three steep streets to arrive at my place panting and then emptying one bottle of water after the other on their heads and shoulders. The sun was always stronger. They arrived outside the house, whistled the signal and waited for me to come out. We went down the beach together, teasing each other and laughing. It was July and at the end of the month I would turn thirteen.

On the same evening there was a screening of the “Big Blue” movie at the open-air cinema theater “Margarita”. We had never seen the movie before, unlike our parents who knew by heart every dialogue and kept whispering things to one another during the whole movie. Marilou was sitting next to me and was watching the infinite sea on the big white screen, listening to that amazing soundtrack with a forgotten potato chip still left in her hand. I reached her hand and bit the chip and she got scared and pushed me away angrily but then she laughed and I laughed too.

So the next morning we remembered the movie and influenced by Jacques Mayol, as we were walking towards the sea, we were wondering how long each one of us could hold his breath. Sakis said that he could hold his breath twice as much as us, Yannis said that he had never counted and then Ilias suggested we have a contest to see who could hold his breath longer under water. We even decided to take the rest of the guys and go dive off the rocks. It would be easier for us, since the sea at the beach was

only knee-deep; the sea was too shallow for this significant confrontation so we had to walk a long way to find ourselves in a dignified depth. And they agreed.

For some strange reason I remember that day with tremendous precision, every second of it. So one of us would dive off the rocks and then the others would surround Nikos, looking at his watch that was brand-new and had a hell of a timer. Then we stopped diving and we stayed in the water; after all the watch was waterproof, but mainly, this way, we could give it a go a few more times as it was getting to be noon, and it was time to go home for lunch.

Finally, I was declared winner, maybe because I kept my cool or I endured more and I stayed under water for at least ten seconds more than the rest. We climbed up the rocks and went out of the water. The rest of the kids surrounded me, hit me on the back and called me Jacques. Marilou was looking at me smiling.

"Fantastic!" a voice was heard. "Aris, is that you?"

We all turned around to see whose this voice was. He was a friend of Yannis' dad, we saw him at the island almost every summer. After we were done with all the greetings the rest of the kids gathered a little bit further to decide where to go for an ice-cream and I stayed a little with Fivos – that was his name, Fivos. He was in his thirties, white shirt, grey shorts, brown shoes with shoelaces.

"Look how much you've grown!" he gasped, looking impressed, "and how prettier you've gotten since last year."

I cannot look him in the eye because I'm shy. I'm not doing well with compliments.

"Are you shy?" he asks me, making it even harder.

I don't answer. I look at my friends and I want to go with them, but for some reason I feel obligated to stay there in front of Fivos, maybe out of courtesy.

He's smiling.

That night we went to Barracuda, a bar on the beach. Our parents drank beers sitting on a table, and we sat in the sand eating skewers and talking nonsense, listening to the music from the speakers. The waves were lapping the sand to catch our feet. Yannis' family friend, who was sitting at the bar, came holding a bottle of beer. He was barefoot, wearing a white pair of pants and a blue T-shirt. He sat next to us, and for a while he joined the conversation; at that moment we were talking about football and the clubs that were relegated to the lower division and betting on them. He had a calm voice. Then he came and sat next to me.

"How did school go?"

"Erm... uh... alright I guess."

"What lessons do you like?"

"Physics," I answer.

"Fascinating. What do you like about physics? "

"That I understand how the world and nature work".

Then he reaches his hand towards me and touches my shoulder. He seems quite comfortable, he asks in a rather indifferent way all these things, but I don't feel comfortable. I wonder why his hand is on my shoulder, I wonder why he keeps coming with

us and not spending time with the grown-ups. There are some who prefer the companionship of children than adults.

He's still touching my shoulder, I feel uncomfortable, and yet I justify him. He says something, but I don't hear him, I think he's been telling a story from when he was in high school. I keep thinking about his hand on my shoulder. I don't feel comfortable at all. But I'm not saying anything. Isn't it rude to tell a grown-up what to do or not?

After what felt like a hundred years, he dragged his hand on my shoulder and pulled away. Why did I decide to feel uncomfortable, putting myself in a difficult position and making it easy for him?

So I wouldn't be "the weirdo"? So I wouldn't insult him?

We rode around the island on bikes. I put Marilou on the back of my bike because hers had flat tires and rotten rims. I felt her hands warm on my shoulders and listened to her laughter when the bicycle was bouncing into the potholes and the stones. When I stood up, because I was struggling with the pedal uphill, she touched me gently on the back and then held me firmly in both hands so that she would not fall back. I felt the electricity in my whole body. We tied the bikes to the little pier and took the boat to go across the island, where there was only a convent and was surrounded by blue-green waters. The boat would come to pick us up in three hours. We hung out on the beach and when we would get sweaty, we'd go for a swim. When after a while another boat approached I didn't pay attention, yet a man inside stood up and whistled. "Do we know him?", Nikos asked. Yannis stood up and blocked the sun

with his hand, "oh, yes, it's Fivos, my parents' friend. We saw him yesterday, he came this year with us from Athens," he said and greeted him by lifting up his hand.

"Will anyone come fishing?" we heard from afar the weak voice of Fivos coming from the boat, but no one was in the mood, so he started the engine and left. However, it seems that he reconsidered, because, after a while, he appeared again and turned off the machine as he approached the shore. He had his pants' cuffs up so they couldn't get wet. He jumped in the shallow waters and pulled out the boat on the shore. And after the casual conversation he had with the gang, he came and sat next to me. I was getting ready to get up, but he beat me to it.

«Have you ever been to Plakes? What an amazing place.»

«No, I have never been there,» I replied.

«No way... You have to swim there, most definitely! It is an unforgettable experience.»

I didn't answer, I didn't say anything, and he went on.

"I have just returned from there, but if you want to go I will go back with you. It's worth seeing it. I go there every morning, and still I can't get enough of it. "

"I don't want to leave right now, maybe another time," I answer, trying to be as kind as I can.

"Yes, of course," he said somewhat disappointed, "another time surely." He's very insistent. I wonder why it's so important for him that I see Plakes. I wonder if I'm being rude to refuse. Why does he always

come next to me? Why doesn't he go next to Sakis, for example, or to Yannis? Did I do something, or did I say something? I take a shufti at the guys. They are not paying any attention to what is happening. Have I overreacted? Should I relax? Marilou is talking to a friend of hers and she is laughing.

In the afternoon, we gathered in the pitch to play. We changed positions a bit because some were not there, so, while I usually play defense, this time I played offence. We took our positions on the pitch, Sakis, Yannis, Ilias and I, and so did the rival team. But since the mid-game there was already turmoil. The markings were too intense, we were pushing each other every chance we got, especially when the referee, a senior high school boy, told us he'd sit in the shade and eat an ice cream for a while, for a couple of minutes and that we should wait for him.

We decided that it wouldn't matter for a couple of minutes; we could go on without him. But then they scored a goal, the game got agitated and everyone started tackling and kicking, using hands willingly, pulling T-shirts, and in the end, I found myself rolling in the dirt because of that guy with the spikes on his sneakers.

They all wanted to see how I was, and when I opened my eyes again, I saw Fivos standing over my head who had set aside everyone else. He was holding my leg and he was putting a spray on it; I didn't know if he had it on him all the time or if he grabbed it from somewhere at that moment. However, after a while the pain gradually subsided and I was able to stand up.

Meanwhile, the referee had finished his ice cream and was ready to continue refereeing, but we didn't agree to continue the game. We invoked anti-sports behavior and asked for a replay of the game. The others whispered something to each other, and it all went up in smoke. Fivos found his way between my friends and me. He told them to go home and that he was taking me home with the car which was parked nearby. So the guys said they would come home at night to see how I amand to watch a movie. So, they left me with Fivos.

Although the pain had subsided, I couldn't stand on my leg and Fivos was holding me by the arm and put my hand over his shoulders so I could lean on him until we reached the car. This put me in an even more awkward position. With great relief, I saw Sakis and Yannis coming back to help.

"Okay, we can manage", Fivos said.

"We'll help you," Yannis said, and they took me to the car.

Fivos closed the windows and put the AC on. He asked me if I was feeling ok and if I wanted him to take me to the infirmary or even at his place to wrap my leg; he said he knew his way around these things. I told him I just wanted to go home.

When we arrived, he didn't stop right in front of my house but a bit earlier before we reached the house.

"Here we can sit in the shade", he said in a quiet tone.

He turned off the engine and turned towards me.

He asked me if I was in pain and put his hand on my leg. I felt his arm caressing my leg.

Suddenly the wounded leg was the least of my concerns. I felt terribly unpleasant; because he was touching me, he was caressing me, he had kept my friends away, he had helped me, he had parked in the shade, he came to the game and because I had to thank him. I tried to open the car door, but it was locked.

"Wait," he said, "I will come from the other side to help you."

Doubts arose again. Am I overreacting? Maybe he just wants to help me?

During the afternoon Marilou came to visit me, even though I felt much better.

"You've become something like a hero, especially to the little ones," Marilou said, briefing me on the news.

"How come", I replied?

"For the way you played this morning and the kick in the shin."

"Oh, alright," I replied somewhat distracted.

"Is something wrong?" she asked me.

"Well, I have been thinking..." I answered, but then I stopped.

"What have you been thinking?" Marilou asked.

"Have you ever told an adult off?"

"What do you mean?"

"When an adult is doing something that is bothering you and you ask them not to do it" I said.

"Did anything happen?"

"No, I am speaking in general," I said in an indifferent tone.

"I constantly tell my parents off," Marilou said.

"No, I mean to a stranger, someone you don't know," I insisted.

"I can't remember this happening to me. Is someone bothering you? Is Fivos bothering you?"

I couldn't keep anything from Marilou.

"I'm not sure," I said.

"You are not sure whether it is Fivos or are you not sure if he is bothering you?"

"Why did you think of Fivos?"

"I have seen him being constantly next to you. At first I thought this was because you're more mature for your age, that he was glad to have interesting conversations with you."

Hearing what Marilou was saying about me, I felt like fireworks going off in my head. But my joy didn't last for long. I don't think I could be happy with anything if I didn't solve the problem with Fivos.

"I also thought about that at first, but unfortunately he doesn't just talk, and that's the problem."

"What?" Marilou said.

"He is touching me."

"What?" Marilou repeated with her eyes wide opened.

"He is touching me."

"Where?"

"On the shoulder."

Marilou was looking at me.

"And the leg. The day I got hurt. And he keeps telling me to go somewhere to be just the two of us."

"And you are not sure about what?"

"I'm not sure whether he has bad intentions or not."

"And what are you going to do? Wait till you see Fivos' intentions? What if his intentions are bad? If something's bothering you, then say it. Stop it. As soon as possible."

My birthday was late July. My leg was completely healed, so that night we went out by the sea with the guys to celebrate. The bar was full of people. The boat coming from Athens had increased its itineraries. Wanting to be discreet, my parents had left me alone so they would not step on my toes on my thirteenth birthday. But not Fivos!

He waltzed towards our table, wished me a happy birthday and gave me a present. I looked at Marilou, she was looking at me, too. "Won't you open it?" he asked me smiling.

I tore up the wrapping paper and held in my hands a luxury edition of the Little Prince.

"Open it," Fivos urged on me, smiling as always.

I opened it and read:

"For your sweet thirteenth birthday, love, Fivos"

Marilou was signaling me.

"Will you drink something?" I asked.

"Gladly" he replied and sat down.

Marilou was standing behind his back, she kept pulling faces, and she kept moving her hands up and down.

"Aris, the god of war," Fivos said and laughed on his own and then he added "but but also the Little Prince, filled with contrasts."

Hastily, Marilou got in between us.

"What's up?" she said and started a conversation with him.

So I took the chance and went to meet my friends, twenty minutes later Fivos came to greet me because he was leaving.

"Well, once again happy birthday," he said and extended his hand in a handshake.

I also extended mine, but he seemed to have kept it more than usual, and it also seemed to me that his thumb wandered on my palm when he really didn't have to. Once again, I didn't say anything.

"Are you ok?" Marilou asked me, who sat next to me when Fivos finally left. "Why on earth did you tell him to sit?"

"What was I supposed to say, I have a birthday, take your present and leave? Anyway, thanks for making small talk with him," I said, "but why did you act like a buffoon earlier, behind his back?"

"What? No, I didn't act like a buffoon, I was just trying to tell you to send him away", and then we both laughed.

"Come on, it's your birthday, don't be so serious."

"Okay, but I need to have a little talk with Yannis," I said.

"Do you mind if I am there too?" Marilou asked.

"No, it's all right," I said.

So we surrounded Yannis, sat next to him, me on one side and Marilou on the other, and we started the interrogation.

"How well do you know Fivos?" I asked first.

"Well he's my dad's friend, I've known him for years," Yannis said.

"All these years that you have known him, has he ever done anything that might seem strange to you?" I asked.

"Anything crass, inappropriate or rude?» Marilou added.

"Like what?" Yannis said.

"Anything that might seem strange," said Marilou.

"Well, I can't think of anything right now, I don't think so though."

"Does he touch you? Does he offer you gifts?" Marilou said.

"What do you mean, guys?" Yannis said and he seemed confused.

"Does he touch you?" I tried to explain.

"When needed, he touches me," he said.

"When needed? Meaning?" Marilou asked.

"To greet me or to congratulate me... What is the matter with you?"

Fivos is my father's friend, "Yannis said, "No can't do, and surely you have misunderstood him."

"I'm afraid not," Marilou said.

The fact that I had Marilou on my side made me feel stronger. I had an ally, I wasn't alone.

A few days later, we arranged a game of beach volley between dads and lads. So we put together two teams; I had my own dad as an opponent and I was on the same team with Yannis' father and Fivos. Ilias' dad blocked all serves and when it came to his serves, it was too difficult to block them. The truth is we had a good game; we lost with a significant difference in score, yet with dignity. At the end of the game, while we were drinking water and wiping our sweat off, Fivos came, hugged me and run his fingers through my hair. I pulled back abruptly.

"What is wrong?" he asked me, "Did I scare you?"

"I don't like what you are doing. Stop doing it."

At first he looked at me solemnly, then puzzled, and then he burst into laughter.

"Well well, now look at someone who doesn't know how to lose," he said, trying to explain my dissatisfaction.

"I don't mind losing. And I don't want to embarrass you in front of everyone. I'm being clear."

"What is it that I do that bothers you?"

"You, when you are laying your hands on me."

"Aris, what are you talking about?"

"It bothers me when you touch my shoulders, my leg, when you run your fingers through my hair."

"But you were hurt, and I wanted to help you, I also tend to be gushy when I admire someone or when I want to get to know someone better."

"You showed me that you admire me, my leg is better now, and I don't want to get to know you better."

"Where did you think?"

"Nothing," I said.

"That can't be, to say those things you must have something on your mind. Do you want to tell me what is on your mind?" he asked talking calmly and steadily. "Do you want us to meet tonight and talk about it? It's too hot here."

"No, I don't want to."

"Well, let's talk about it here. Did you think I want something from you?"

I didn't answer, that conversation made me feel uncomfortable.

The thought of being wrong upset me. I felt ashamed; the thought of being wrong and blaming a decent man. That doubt troubled me a lot. I was looking around to see Marilou to gain some strength, but I didn't see her anywhere.

"And what's troubling you is the thing that I may want from you? Does it make you feel uncomfortable? Or does it make your adrenaline spike?" Fivos asked.

That man was playing with my mind. What did he mean? I started having doubts about it again; about me, about him, about everything. I didn't answer.

"I'm surprised, though," he continued "that you made up this story; that I'm disturbing you. I'm a very straightforward and honest man, and so will I be with you: I think you want me to disturb you. You need to make up this story because you want it."

I couldn't help but gaze open-mouthed. I was speechless. I couldn't believe my ears.

"And you know what is worst?" he went on "that since you told me you like physics, I'm looking for robotics labs for you to attend to; 'cause I'm sure you're going to love robotics."

I remained silent.

"It's a pity Aris, you misunderstood me," he finally said, turned his back and left.

I felt more confused than ever, looking at him walking away.

"What are you looking at? Are you daft?" Marilou asked me.

"Finally", I answered "Where have you been?"

"What happened?"

I told her everything, and then she asked me to repeat everything. She remained skeptical.

"How are you now?" she asked me.

"I feel like crap," I answered.

"I think this guy is patronizing you."

"What does that mean?"

"It means that a person is obtruding himself on others by disorienting them, to achieve his plans."

"Very devious," I said, although I didn't realize much.

She took her phone and started searching online and then she read: Manipulative/patronizing people seem respectable and honest, but they put on a false appearance to get what they want. It's a way to get control over you. They often take what you say and distort it, so that what you have just said hardly seems recognizable to you. They'll try to confuse you. They distort the truth and can resort to lies if it serves their purpose.

"I'm beginning to understand," I told Marilou.

"He's trying to confuse you. You better be clear with him."

At night we went for a walk with the lads, and Fivos was there once again. He looked dour and distant, ice-cold. Yet he came to me once again, despite our last conversation. He had an alcohol-smelling breath.

"Well, did you think about what I told you?"

"Yes," I replied.

"And? What is your conclusion?"

"That I want you to stay away from me."

"You're stubborn," he said.

"Good for me", I replied.

Then he put his hand on my shoulders and came even closer. It looked like he wanted to tell me something in secret. I didn't let him talk. I pulled back abruptly, turned my back on him, and I left.

"What happened?" Marilou asked running after me, "where are you going, can I come with you?" she asked.

"No, stay, I need to talk to my parents. I'll tell you tomorrow. He doesn't understand anything. I have had enough."

I found them on the porch playing cards; I interrupted them, told them I had to talk to them.

"What's going on?" my father asked me worried.

I opened my mouth, but nothing came out. What should I tell them? How should I tell them? Would they believe me? Would they understand? What would happen from now on?

"You're giving us the heebie-jeebies Aris, tell us," my mom said.

"Fivos..."

"Yes?" they said at the same time when they saw me hesitating again.

"He's annoying, he's always with us," I said and stopped.

My parents looked at each other. My dad hesitated talking.

"It's not something terrible, maybe he wants some company," he finally said.

"Dad, he's touching me even though I don't want him to. I told him but he's still doing it. And he keeps telling me to meet alone."

My father remained with his mouth open for a while. Then he and mom looked at each other. The silence that followed was a relief. Then, when they came through the shock, they wanted me to explain in detail what I meant. I told them everything. When it had begun, where, what we were talking about, everything. I even told them about my confused feelings, about my doubts, about the conversations I had with Marilou. My father was huffing and puffing and my mother was rolling her eyes.

"That bum," my dad said to my mom.

"And he looks so decent, so serious, I don't know what to say anymore," mom said.

I looked at them. I felt relieved and grateful that they had understood me and believed me.

"You did well to talk to us" my dad said.

"Even if something seems insignificant to you, or you're not sure about it, we want you to tell us," mom said, and after a while, she added, "You did so well, Aris."

"Thank you for telling us," said my father, and he was very serious; "we will take it from here."

I went to my room, but I heard them whispering and talking on the phone all night. On the next day Fivos left with the afternoon boat. He left without saying goodbye to anyone. I didn't ask for details, I didn't want to know. Somehow I felt free.

What would I have done if my parents hadn't believed me, what if they had taken Fivos' side? I don't even want to know. What matters is that they believed me and that they supported me.

The next morning my friends came and picked me up to go to the beach.

"Marilou is waiting for us downstairs," they told me.

There was a cool breeze even though we were in the middle of summer.

کردن تسکین آمیز بود و سپاس گذار بودم.

«خوب کاری کردی که بهمون گفتی» پدرم بهم گفت.

«مینخواهیم حتی اگر مطلبی به نظرت ناچیز میاد یا در موردش مطمئن نیستی، بهمون بگی» مادرم گفت و چند دقیقه بعد باز گفت «چقدر خوب کاری کردی که بهمون گفتی هریجان».

«ممنونم که بهمون گفتی» پدرم گفت و خیلی جدی بود «حالا بزارش بر عهده ی ما».

به اتاقم رفتم ولی صدای صحبت کردن شان با تلفن را درحالی که نجوا میکردن، میشنیدم. روز بعد فیوس با کشتی بعد از ظهر رفت. بدون اینکه با کسی خداحافظی کنه رفت. در مورد جزئیات سوالی نکردم، برام مهم نبود. از یک لحاظ احساس آزادی میکردم. اگر پدر و مادرم باورم نمیکردند، چی کار میکردم، اگر طرفیوسرا میگرفتند. نمیخوام بدونم.

مهم اینکه من را باور کردند و از من حمایت کردند.

صبح روز بعد دوستانم اومدن تا من رو بیرن، بریم برای شنا.

«ماریلو پایین تو ساحل منتظر مون» بهم گفتن.

باد خنکی وزید با وجود اینکه هنوز توی قلب تابستون بودیم.

اینجا به بعد چی می‌شد؟

«خفه مون کردی هری، بگو بهمون» مادرم گفت .

«فیوس...»

«خوب؟» هر دو باهم گفتن وقتی دیدن باز هم مکث کردم.

«...مزامم میشه، مدام کنار ماست» گفتم و صحبتم را قطع کردم.

پدر و مادرم بهم نگاه کردن. پدرم تردید داشت حرف بزنه.

«این که چیز ترسناکی نیست، شاید می‌خواد تو جمع‌تون باشه» بالاخره پدرم گفت.

«بابا، بهم دست میزنه در حالی که من نمیخوام. بهش گفتم و اون باز هم ادامه می‌ده. و دائم بهم میگه دوتایی مون تنها بمونیم.»

پدرم برای چند دقیقه ای بهت زده موند. بعد با مامان بهم دیگه نگاه کردن. سکوتی که در ادامه او مد تسکین بخش بود.

بعد، وقتی که از شوک بیرون او مدن، ازم خواست با جزییات براشون توضیح بدم منظورم چیه. همه چیز را بهشون گفتم. از کی شروع شد، کجا، چی میگفتم، همه چیز. حتی در مورد سردرگی احساساتم براشون گفتم، از تردید هام و گفتگوهای با ماریلو. پدرم نفس های عمیق میکشد و مادرم چشمانش از حلقه زده بود بیرون.

«چقدر فریبکار» پدرم به مادرم گفت.

«اینقدر با شخصیت به نظر میاد، اینقدر جدی، چی بگم» مادرم گفت.

بهشون نگاه کردم. اینکه بهم اعتماد کرده بودن و حرف ها مو باور

«خوب، فکر کردی به این چیزهای که بهت گفتم؟»

«آره» جواب دادم.

«و؟ به چه نتیجه ای رسیدی؟»

«این که میخوام از من دور بمونی.»

«عجب لجباز هستی» گفت.

«خوب میکنم» جواب دادم.

اونوقت دستش رو روی بازوهام گذاشت و خودش را بیشتر بهم نزدیک کرد.

مثل این بود که میخواست چیزی رو به طور محرمانه بهم بگه. بهش اجازه ندادم حرف بزنه. ناگهانی خودم را عقب کشیدم، پشتم رو کردم و رفتم.

«چی شد؟» ماریلو ازم پرسید در حالی که پشت سرم میدوید «کجا میری باهات پیام؟».

«نه، بمون، باید با پدر و مادرم صحبت کنم. فردا بهت میگم. اون هیچی نمیفهمه. بسه دیگه.»

توی بالکن نشسته بودن و ورق بازی میکردن، بازی شون را قطع کردم و بهشون گفتم که باید باهاشون صحبت کنم.

«چی شده؟» پدرم با نگرانی ازم پرسید.

دهانم را باز کردم ولی هیچ صدایی در نیومد. چی بهشون میگفتم؟ چطور بهشون میگفتم؟ حرفم را باور میکردن؟ من رو میفهمیدن؟ از

« افتضاح » جواب دادم .

« فکر میکنم این طرف باهات بازی میکنه »

« منظورت چیه؟ »

« یعنی وقتی که کسی با گمراه کردن سعی به تحمیل خودش به دیگران داره تا به هدف خودش برسه ».

« خیلی فریبکار » گفتم هر چند که چیز زیادی نفهمیده بودم .

تلفن موبایلش را در آورد و در اینترنت جستجو کرد . بخوان :

انسانه های دستکار کننده به نظر محترم و صادق هستند، این در واقع نقایاست که برای انجام نقشه خود می پوشند .

و این یک راه است برای کسب کنترل بر روی شما . اغلب گفته های شما را میگیرند و برعکس می کنند، به این شکل آن چه گفته اید به سختی برای شما قابل تشخیص به نظر می رسد . سعی در گیج کردن شما دارند . حقیقت را تحریف میکنند و برای رسیدن به هدف خود به دروغ گویی نیز متوسل می شوند .

« دارم میفهمم » به ماریلو گفتم .

« سعی در گیج کردنت داره . سعی کن تو واضح باشی » .

شب با بچه هارفتیم گردش و فیوس باز هم اونجا بود . سخت گیر و فاصله دار ، سرد . با این حال دوباره اومد کنارم ، با وجود آخرین گفتگویی که داشتیم . بوی الکل میداد .

این آدم با ذهنم بازی می کرد. منظورش چی بود؟ باز دچار تردید شدم. در مورد خودم، در مورد اون، همه چی. حرف نزدم.

«به هر حال تعجب میکنم» ادامه داد «این داستان را درست کردی که مزاحمت هستم. من یه انسان رو راست و صادق هستم و با تو هم همینطور، فکر میکنم میخوای مزاحمت باشم. به ساختن این داستان تو ذهن خودت احتیاج داری چون خودت میخوای.

هاج و واج نگاهش میکردم. زبانم بند آمده بود، چیزی رو که میشنیدم باور نمیکردم.

«از همه بد تر میدونی چیه؟» ادامه داد «از وقتی که بهم گفتم از فیزیک خوشت میاد دنبالکارگاه روبات سازی میگردم که بتونی دنبال کنی، چون مطمئنم که از روبات سازی خوشت میاد.» یکی بار دیگه من سکوت کردم.

«حیف هری، سوء تفاهم پیش اومد» بالاخره گفت، پشتش را کرد به من و رفت.

بیشتر از همیشه گیج بودم و به دور شدنش نگاه میکردم.

«به چی نگاه میکنی؟ حواست کجاست؟» ماریلو ازم پرسید.

«چه عجب» گفتم «کجا بودی؟»

همه چیز را بهش گفتم و بعد ازم خواست دوباره تکرار کنم. به فکر فرو رفتم.

«الان چطوری؟» ازم پرسید.

«ولی صدمه دیده بودی و میخواستم کمکت کنم، همینطور عادت دارم وقتی کسی را تحجید میکنم صمیمیت نشون میدم و یا وقتی که میخوام با کسی بهتر آشنا بشم».

«بهم نشون دادی که من رو تحجید میکنی، پام الان بهتره، و همینطور من نمیخوام باهات بهتر آشنا بشم».

«حواست کجا پرت شد؟»

«هیچ جا» جواب دادم.

«امکان نداره، برای اینکه اینطوری حرف بزنی یه فکری کردی، میخواهی بهم بگی؟» در حالی که به آرامی و یکنواخت صحبت می کرد پرسید «میخوای دو تایمون شب همدیگر رو ببینیم و صحبت کنیم در موردش؟ اینجا خیلی گرم».

«نه، نمیخوام».

«خوب پس همین جا صحبت کنیم. فکر کردی امکان داره چیزی از تو بخوام؟»

حرف نزدیم، این صحبت معذبم کرده بود. فکر اینکه ممکن اشتباه کرده باشم باز هم شدیدتر برگشت به سرم. احساس نجات کردم، اینبار احتمال داشت اشتباه کرده باشم و یک شخص محترم را متهم کرده باشم. این شک و تردید عذابم میداد. با نگاهم سریع ماریلو را جستجو کردم برای کمی نیرو گرفتن، ولی هیچ جا ندیدمش.

«واین چیزی که ممکن از تو بخوام ذهن تو درگیر میکنه؟ معذبت میکنه؟ یا شاید آدرنالینتو بالا میبره؟» فیوس ازم پرسید.

بعد از چند روز برنامه گذاشتیم تا پدرها و پسرها تو ساحل والیبال بازی کنیم. باهم قاطی شدیم و بعد از یار کُشی، پدرم تو تیم مقابل قرار گرفت و هم تیمی های منپدر یانیس و فیوس بودند. از پدر ایلیاس هیچ آشناری رد نمی شود، مقابله با سرویس هاش هم خیلی سخت بود. واقعیت اینه که خیلی قشنگ بازی کردیم و با عزت باختیم هرچند که با تفاوت زیادی بود. بعد از پایان بازی، وقتی داشتیم آب میخوردیم و عرقها مون رو خشک میکردیم، فیوس آمد نزدیکم، از پشت از روی شانها در آغوشم گرفت و دستش را لای موهام برد. ناگهان خودم را عقب کشیدم.

«چی شده؟» ازم پرسید «ترسوندمت؟»

«اینکاری که میکنی ناراحتم میکنه. دست بردار از اینکار.»

در ابتدا با نگاه جدی بهم نگاه کرد، ولی بعد با تعجب و در آخر خندید. «بیا، کسی که باختن بلد نیست» گفت، در حالی که سعی می کرد حس ناخوشایندی من را توجیه کنه.

«از اینکه باختم ناراحت نیستم. و نمیخوام آبرو تو جلوی بقیه ببرم. واضح دارم بهت میگم.»

«یعنی چی کار میکنم که که اذیت میکنه؟»

«بهم دست درازی می کنی.»

«هری، چی میگگی؟»

«دستت روی شانها ام، روی پام و توی موهام اذیت میکنه.»

«فیوراً خوب میشناسی؟» اول من پرسیدم.
«آره دوست پدرم، سال‌های زیادی میشناسم» یانیس گفت.
«تمام این سال‌های که میشناسیش، کاری کرده که به نظرت عجیب
باشه؟» پرسیدم.

«نامناسب؟ ناشایست؟ بی ادب؟» ماریلو اضافه کرد.

«مثلاً یعنی چی کار کنه؟» یانیس گفت.

«هر چیز غیر معمول» ماریلو گفت.

«اِ، الانیادم نمیداد، به هر حال فکر نمیکنم».

«بهت دست میزنه؟ کادو می‌دهبت؟» ماریلو پرسید.

«منظورتون چیه بچه‌ها؟» یانیس در حالی که گیج شده بود، گفت.

«لمست میکنه؟» سعی کردم براش توضیح بدم.

«وقتی لازم باشه لمس میکنه» جواب داد.

«یعنی کی لازمه؟» ماریلو پرسید.

«برای سلام کردن، یا برای اینکه بهم آفرین بگه... چه تون شده؟ فیوس
دوست پدرم هست» یانیس گفت «امکان نداره، مطمئنم سو تفاهم
شده».

«ترسم از اینکه اینطوری نباشه» ماریلو گفت.

اینکه ماریلو در کنارم بود احساس میکردم که قویتر هستم. یه هم
رزمداشتم، تنها نبودم.

فرصت را پیدا کردم و رفتم نزدیک دوستانم، وقتی تقریباً بعد از بیست دقیقه فیو او مد که باهام خداحافظی کنه چون باید میرفت.

«خوب بازهم تولدت مبارک» در حالی که باهام دست میداد بهم گفت.

من هم باهاش دست دادم، ولی به نظرم آمد که مدت زمانی که دستم را نگه داشت بیشتر از معمول بود و همینطور احساس کردم که انگشت شستش روی دستم بدون دلیل جابجا می شد در حالی که لزومی نداشت. برای یکنار دیگه چیزی نگفتم.

«همه چیز خوبه؟» ماریلو که آمد کنارم ازم پرسید، وقتی که فیوس رفت «ولی خوب بهش گفتم بشین؟»

«آره، روز تولدم، چی بهش میگفتم، کادو تو بردار و برو؟ به هر حال ممنونم که باهاش سر صحبت را باز کردی» گفتم «ولی چرا قبلش ادای میمون در میاوردی پشت سرش؟»

«کی؟ نه ادای میمون در نیاوردم، بهت میگفتم که ردش کنی» خنده اش گرفت و من هم خندیدم.

«بیا امروز تولدت اینقدر جدی نباش.»

«باشه، ولی میخوام کمی بایان صحبت کنم» گفتم.

«اشکالی داره من هم باشم؟» ماریلو ازم پرسید.

«نه، باشه» گفتم.

دور یانی حلقه زدیم، کنارش نشستیم، من از یک طرف و ماریلو از طرف دیگه شروع کردیم به بازجویی.

پدر و مادرم از روی اختیار من رو با دوستانم اون روزی که ۱۳ سالگیم کامل می شد تنها گذاشتن و نمیخواستن که مزاحم باشن. ولی فیوس نه! با وقاحت اومد سر میزمون، برام آرزوی صد سالگی کرد و بهم یه کادو داد. به ماریلو نگاه کردم، او هم به من نگاه کرد.

«بازش نمیکنی؟» با لبخند ازم پرسید.

کاغذ دور کادو را پاره کردم و یک نسخه مجلل از کتابمسافر کوچولو توی دستم بود.

«بازش کن» فیوس در حالی که لبخند میزد بهم پیشنهاد کرد.

باز کردم و خوندم:

« تقدیم به ۱۳ سالگی قشنگت، با عشق فیوس».

ماریلو بهم اشاره کرد.

« چیزی مینوشی؟» من پرسیدم.

«با کمال میل» جواب داد و نشست.

ماریلوايستاده بود پشت سرش (فیوس) و همشکلک در می آورد و دستها شو بالا و پایین می کرد.

«هریس، خدای جنگ» فیوس گفت و به تنهایی خندید تا اینکه چند لحظه بعد اضافه کنه و «شازده کوچولو هم، سرشار از تضادها»

ماریلو عجولانه آمد وسط ما.

«چه خبرها؟» پرسید و سر صحبت را باهاش باز کرد.

«چی؟» ماریلو گفت.

«به من دست هم میزنه».

«چی؟» در حالی که ماریلو چشم هاش از تعجب گرد شده بود دوباره پرسید.

«بهت دست درازی می کنه».

«کجا؟»

«به شونه ام».

ماریلو بهم نگاه کرد.

«روی پام. وقتی که ضربه خوردم. و دائم بهم میگه دوتایی با هم جایی بریم».

«و راجع به چی مطمئن نیستی؟»

«مطمئن نیستم که قصد بدی داشته باشه».

«حالا چی کار میکنی؟ منتظر میمونی تا مقصود فیو رو ببینی؟ و اگر مقصود بدی داره؟ اگر مزاحمت میشه بگو. جلو شو بگیره هر چه زودتر».

اواخر ماه جولای تولدم بود. پام هم به طور کامل خوب شده بود و از همین رو شب رفتم دریا پیش دوستان تا مهمونشون کنم، بار پر بود. کشتی که از آن میومد هر روز به برنامه های سفرش دفعات بیشتری اضافه می کرد.

«یه کاری که یه بزرگتر میکنه اذیت کنه و از اون بخوای که این کار رو ادامه نده» گفتم.

«چیزی شده؟»

«نه، کلا میگم» ظاهراً بی تفاوت گفتم.

«به پدر و مادرم دائم تذکر میدم» ماریلو گفت.

«منظورم به شخص ناشناس، به یک غیره» اصرار می کردم.

«یادم نیاد برام پیش اومده باشه. کسی مزاحمت میشه؟ فیوس مزاحمت میشه؟»

نمیتونستم از ماریلو چیزی را پنهان کنم.

«مطمئن نیستم» گفتم.

«مطمئن نیستی که فیوس هست یا اینکه مطمئن نیستی او مزاحمته؟»

«چرا به فیوس فکر کردی؟»

«به خاطر اینکه میبینم همه اش میاد کثارت. در ابتدا فکر کردم به خاطر اینه که تو به نسبت سن ات بالغ تری. و از اینکه میتونه گفتگوهای جالبی باهات داشته باشه خوشش میاد.»

از شنیدن حرف های ماریلو، در درونم از خوشحالی صدای آتش بازی میشنیدم. خوشحالی ام زیاد طول نکشید. نمیتونستم به هر دلیلی احساس خوشحالی کنم، تا وقتی این مشکل در مورد فیو را حل نکنم.

«من هم اول همین طور فکر کردم، ولی متأسفانه فقط صحبت نمیکنه و مشکل اینجاست.»

به خاطر اینکه لمس می کرد، نوازشم می کرد، من رو از دوستانم دور کرده بود، کمکم کرده بود، توی سایه پارک کرده بود، برای دیدن بازی آمده بود، به خاطر اینها باید ازش تشکر میکردم. اومدم در ماشین را باز کنم ولی قفل بود.

«صبر کن» «اون گفت،» «میام اون طرف که کمکت کنم.»

بازم شک و تردیدهام برگشتن. نکنه من بزرگش میکنم، شاید فقط قصدش کمک کردنه؟

بعد از ظهر ماریلو آمد که تنها نباشم، هر چند که حالم خیلی بهتر بود. «یه چیزی مثل قهرمان شدی، مخصوصا برای کوچکترها» ماریلو در حالی خبرهای روز رو برام آورده بود بهم گفت.

«چطور مگه؟» پرسیدم.

«به خاطر روشی که بازی کردی.»

«آ، درسته» کمی بی حواس جواب دادم.

«اتفاق افتاده؟» اون ازم پرسید.

«آره دارم فکر میکنم...» گفتم و حرف رو قطع کردم.

«به چی فکر میکنی؟» ماریلو ازم پرسید.

«هیچ وقت تا حالا به یه بزرگتر تذکر دادی؟»

«منظورت چیه؟»

را با ماشین برمیگردونه خونه، همون کنار پارک کرده بود. بچه ها بهم گفتن که شب میان خونه برای احوالپرسی و شاید یه فیلم با هم تماشا کنیم. رفتن و من را با فیوتنها گذاشتن.

با وجود اینکه درد پس روی کرده بود، نمیتونستم روی پام بایستم و فیوبازوی من را گرفته بود در ادامه هم دست من را روی شانه های خودش گذاشت تا بهش تکیه کنم و خودم را تا ماشین برسونم. در شرایط سختی بودم. وقتی دیدم که ساکیس و یانیس برگشتن برای کمک کردن، احساس آرامش کردم. «باشه، از پشش بر میایم» فیوس گفت.

«بهتون کمک می کنیم» یانی جواب داد و من را تا ماشین بردن. فیوس شیشه های ماشین را بالا کشید و کولر ماشین را روشن کرد. از من پرسید که حالم خوب هست و یا من را بیره به مطب یا خونه خودش که پام رو ببندد، چون از این چیزا آگاهی داره. بهش جواب داد فقط میخوام برم خونه.

وقتی رسیدیم کمی قبل از درِ خانه ایستاد.

«اینجا یه کم سایه هست» با صدای آرام گفت.

موتور ماشین را خاموش کرد و برگشت به سمت من. در حالی که دستش رو روی پام میگذاشت ازم پرسید که آیا درد دارم. احساس کردم که با دستش پامو نوازش داد.

ناگهان احساس کردم ضربه ای که دیدم کمتر فکرم را مشغول میکنه. به طور هولناکی احساس ناخوشایندی داشتم.

بعد از ظهر برای بازی تو زمین بازی کوچکی جمع شدیم. به تغییراتی دادیم چند نفر نبودن و به همین دلیل با وجود اینکه معمولا دفاع بازی میکنم، تو خط حمله بازی کردم. من، ساکیس، یانیس و ایلیاس جای خودمون را تو زمین بازی گرفتیم. تیم مقابل هم همینطور. از اواسط بازی به بعد، بازی خشن شد. دریل ها شدید بود، و در اولین فرصت هل میدادن، مخصوصا وقتی که داور که یه پسر دبیرستانی بود گفت که برای کمی زیره سایه میشینه تا بستنی بخوره و دو دقیقه منتظرش باشیم.

ما تصمیم گرفتیم که اشکالی نداره برای دو دقیقه بدون اون ادامه میدیم. تو این دقایق اونها گل زدن، بازی خشن شد و تو دریل ها لگد میزدن، ضربه های با دست که از قصد بود، کشیدن بلوزها و در آخر از یک ضربه با کفش های خاردار ورزشی روی ساق پا دیدم روی زمین می غلتم.

همگی دورم جمع شدن که بین حالم خوبه و وقتی که چشمم را باز کردم دیدم که باز هم فیو بالای سرم بود، در حالی که بقیه رو کنار زده بود. در حینی که پا مونگه میداشتبا یک اسپری به پام میپاشید که نفهمیدم آیا از اول همراهش بود یا اینکه اون لحظه از جایی گرفته بود. به هر حال چند دقیقه بعد دردم آرام گرفت و تونستم سر پا بایستم.

در عین حال بستنی خوردن داور تموم شده بود و اعلام کرد که آماده ادامه داوری ولی ما با ادامه مسابقه موافقت نکردیم. به دلیل رفتار غیر ورزشی تقاضای تکرار بازی را کردیم. آنها بین خودشون در گوشی به چیزهایی گفتن و این طوری بی نتیجه تمومش کردیم. فیوس به یه نحوی بین من و دوستانم قرار گرفته بود. بهشون گفت برگردن و خودش من

کرد و رفت. مثل اینکه دوباره فکر کرد چون بعد از کمی بازم پیداش شد و در حالی که به ساحل نزدیک می‌شد، موتور را خاموش کرد. پارچه های شلوارش را جمع کرده بود که خیس نشن، تو عمق کم از قایق پرید بیرون و قایق را بالا کشید. بعد از گفتگوی آرامی که با بقیه جمع داشت، آمد و کنارم نشست. آماده بلند شدن بودم که خودش رسوند بهم.

«رفتی به پلاکا؟ چه جای باور نکردنی.»

«نه هیچ وقت نرفتم» جواب دادم.

«امکان نداره باید اونجا شنا کنی قطعاً. براتیک تجربه فراموش نشدنی میشه.»

جواب ندادم، چیزی نگفتم و اون ادامه داد.

«الان از اونجا اومدم، ولی اگه بخوای با تو دوباره میرم. دیدنش ارزش داره. هر روز صبح اونجام ولی ازش سیر نمیشم.»

«الان نمیخوام از اینجا برم، شاید یه وقت دیگه ای» جواب دادم در حالی سعی میکردم هر چه بیشتر مودب باشم.

«بله، البته» تقریباً ناامیدانه جواب داد «حتماً یه وقت دیگه.»

خیلی اصرار داره. از خودم سوال میکنم، چرا باید برایش اینقدر مهم باشه که من پلاکارو ببینم. آیا بی ادبی بود که قبول نکردم؟ چرا مدام میاد کنارم؟ چرا نمیره کنار ساکی یا یانی؟ نکنه کاری کردم، یا چیزی گفتم؟ به دور و برم به بچه ها نگاه میکنم. به این موضوع اهمیتی نمیدن. نکنه توی ذهنم بزرگش کردم؟ شاید باید آرام بگیرم؟ ماریلو در حال گفتگو بایه دوستش و میخنده.

عوض اون را راحت کنم؟ برای اینکه «عجیب غریب نباشم؟»،
بهش توهین نکنم؟

دور جزیره رو با دوچرخه ها چرخیدیم. ماریلو را ترک دوچرخه خودم
گرفتم چون تیوپ دوچرخه اش سوراخ بود و لاستیک هاش فرسوده.
دست های گرمش را روی شانه هایم احساس میکردم و وقتی که
دوچرخه روی پستی ها و سنگها پرش می کرد، صدای خنده هاش را
می شنیدم. وقتی روی سربالایی که پا زدن را برام سخت می کرد، سر پا
شدم اون در ابتدا به نرمی دستش روی پشتم گذاشت ولی در ادامه با
دوتا دستش ثابت من را نگه داشت تا از پشت نیوفته. جریان برقی را
در تمام بدنم حس کردم.

تو اسکله کوچک دوچرخه ها را بستیم و با قایق به جزیره روبرو رفتیم، که
تنها چیزی که داشت یک صومعه ی کوچک بود و دور تا دورش
آب های سبز. قایق بعد از سه ساعت برمیگشت تا ما را برگردونه. توی
ساحل نشستیم و وقتی از گرما عرق میکردیم شیرجه میزدیم. وقتی که
بعد از کمی یه قایق کوچک عبور کرد توجهی نشان ندادم. کسی که
تو قایق بود سر پا ایستاد و سوت زد «اینو میشناسیمش؟» نیکو پرسید،
یانیس سر پا شد دستش رو روی پیشونیش سایبان کرد «آه، آره،
فیوس، دوست پدر و مادرم، دیروز هم دیدیمش، امسال از آتن همراه
ما اومد» اینو گفت و با بلند کردن دستش بهش سلام کرد.

«کسی برای ماهیگیری میاد؟» توی فضای باز به طوری ضعیف صدای
فیورا شنیدیم، ولی کسی تمایل نداشت این بود که موتور قایق را روشن

و در مورد اینکه چه تیم‌هایی در خطر سقوط از دسته هستن شرط بندی میکردیم. صدای آرامی داشت. بعد دوباره او مد کتارم.

«مدرسه چطور گذشت؟»

«ای، خوب بود.»

«کدوم درس‌ها را دوست داری؟»

«فیزیک»، جواب میدم.

«بسیار جالب. از چه چیزی خوشت میاد تو فیزیک؟»

«اینکه میتونم بفهمم جهان و طبیعت چطور کار می‌کنند.»

اون موقع بود که دستش رو به سمت من آورد و گذاشت روی شانه ام. راحت هست، بی تفاوت همه اینها رو میپرسه، با این وجود من راحت نیستم. برام سوال که چرا دستش روی شانه من، و اینکه چرا همه اش میاد کتار ما و پیش بزرگترها نمیره. کسای هستن که جمع بچه‌ها رو به بزرگسال‌ها ترجیح میدن.

هنوز دستش روی شانه ام، راحت نیستم، با این وجود توجه اش میکنم. یه چیزی می‌گه ولی من گوش نمیکنم، فکر میکنم داستانی را می‌گه از وقتی که خودش راهنمایی میرفت. دائم به دستش روی شانه ام فکر میکنم. اصلاً راحت نیستم. ولی چیزی بهش نمیگم. بی ادبی نیست به بزرگسال‌بگی که چی کار کنه یا نکنه؟

بعد از تقریباً یک قرن، دستش را از روی شانه ام برداشت و عقب کشید. چرا تصمیم گرفتم اون لحظه‌ی خودم را سخت و در

تابستان تو جزیره میدیدی. بعد از سلام و احوالپرسی های معمول بقیه بچه ها کمی اونورتر دور هم گرد آمدن تا تصمیم بگیرن کجا بریم برای بستنی و من با فیو کمی تنها موندم، اسمش فیو بود. حدودا سی ساله، پیراهن سفید، شلوارک طوسی با کفشهای بنددار قهوه ای.

«چقدر بزرگ شدی؟» در حالی که متعجب نشون میداد ازم پرسید «و چقدر از سال گذشته جذاب تر شدی».

من توی چشمانش نگاه نمیکنم چون نجات میکشم. با تعریف و تمجید رابطه خوبی ندارم.

«نجات میکشی؟» ازم می پرسه و شرایط رو برام سخت تر میکنه.

جواب نمیدم. به جمع دوستانم نگاه میکنم و میخوام برم کنارشون. ولی به یه دلیلی احساس میکنم که موظف ام که انجا رو برویو بمونم، شاید از روی ادب. اون لبخند میزنه.

شب رفتیم به باراکوندا، یه بار کنار ساحل. پدر و مادر هامون دور یه میز نشسته بودن و آب جو مینوشیدن و ما روی ماسه نشسته بودیم در حالی که به موسیقی از بلند گوها گوش می دادیم، سوولاکی میخوردیم و با هم شوخی میکردیم. موج خودش روی ماسه بالا میکشید تا به پاهامون برسه. دوست خانوادگی یانی که تو بار نشسته بود، در حالی که یه بطری آب جو دستش بود، اومد. پا برهنه بود و یه شلوار سفید با یه بلوز آستین کوتاه آبی پوشیده بود. کنار ما نشست و برای چند دقیقه تو صحبت شرکت داشت، راجع به فوتبال صحبت میکردیم تو اون لحظه

میتونه نفس خودش را زیر آب نگه داره. ساکیس ادعا می کرد که میتونه دو برابر همه ما نفسش را نگه داره، یانیس میگفت تا حالا زمان گیری نکرده، ایلیاس پیشنهاد کرد مسابقه بدیم، کی میتونه بیشتر از بقیه نفسش رو زیر آب نگه داره. حتی تصمیم گرفتیم بقیه جمع دوستان رو هم دعوت کنیم و بریم روی صخره ها برای شیرجه از بلندی. برامون راحت تر بود، چون تو ساحل عمق آب به زانو هامونمی رسید، برای این رویارویی جدی دریا کم عمق بود و باید برای قرار گرفتن در یک عمق مناسب مسافت زیادی راه میرفتیمو همه موافقت کردن.

به یک دلیل عجیبی آن روز را با جزئیات فوق العاده ای ثانیه به ثانیه به یاد می آورم. یه نفر از بلندی شیرجه میزد و بقیه دور نیکو حلقه میزدن و به ساعتش که نو بود و یه زمان سنج عالی داشت خیره میشدن. بعد از شیرجه زدن دست کشیدیم و همگی موندیم زیر آب، گذشته از اینها ساعت ضد آب بودولی عمدتاً اینطوری دفعات بیشتری تلاش میکردیم، حیف برا اینکه داشت ظهر می شد و وقت برگشت به خونه برای نهار بود.

بالاخره من برنده اعلام شدم، که شاید به خاطر خونسردی یا تحمل بالاتری، حداقل ده ثانیه بیشتر از بقیه زیر آب موندم.

از صخره ها بالا رفتیم از آب بیرون اومدیم. بقیه بچه ها دورم حلقه زدن، به علامت تجئید به پشتم میزدن و من رو ژاک خطاب میکردن. ماریلو با لبخند نگاهم می کرد.

«خارق العاده!» یه صدایی شنیده شد. «هری تو هستی؟»

همگی به سمت صدا برگشتیم. یکی از دوستان پدریانی بود، تقریباً هر سال

مسیر همیشه خیلی زیبا بود. از عرشه به بدنه آهنی کشتی نگاه می کردم که آب را میشکافت و به سادگی روی کف آب شنا می کرد. بی صبرانه در انتظار دیدار دوستان تابستانی ام و اولین شیرجه ها در دریا بودم.

خبرها به سرعت سفر می کنند. به محض اینکه شنیدن من رسیدم، ساکیس و یانيسدر حالی که بطری های آب را یکی پس از دیگری روی سر و شانه خود خالی می کردند با تلاش فراوان هر سه سر بالایی تا خانه را طی کردند. آفتاب همیشه قویتر بود. رسیدن بیرون از خونه، سوت رمزی مون روزن و منتظر موندن تا برم بیرون. در حالی که سر به سر هم میگذاشتیم و میخندیدیم تا ساحل پایین رفتیم. ماه جولای بود. آخر ماه سیزده ساله میشدم.

همون شب تو سینمای تابستانی مارگاریتا فیلم آبی بیکرانبه نمایش در می آمد. ما این فیلم رو ندیده بودیم، برعکس پدر و مادرهامون که تمام مکالمات فیلم را از حفظ بودن در طول پخش فیلم دائم با هم درگوشی صحبت می کردند.

ماریلو کارم نشسته بود به دریای بیکران روی صفحه بزرگ و سفید نمایش نگاه می کرد و در حالی که یک چیپس فراموش شده رو ساعت ها تو دستش نگه داشته بود، موسیقی متن شگفت انگیز فیلم را گوش می کرد. به آرامی به دستش نزدیک شدم و چیپس را گازدم، او که ترسیده بود با عصبانیت من رو هل داد و بعد چند لحظه خندید و من هم خندیدم.

صبح روز بعد فیلم رو به یاد آوردیم و تحت تاثیر ژاک مایول بودیم، در حالی که از خانه پایین میرفتیم تا دریا صحبت میکردیم، که هرکس چقدر

حواست کجا پرت شد؟

هَریس، ۱۳ ساله

تمام سال به جزیره فکر می کردم. نه تنها پاییز که به آتن برمیگشتم، یا وقتی که مدرسه ها برای تابستون تعطیل می شد، اون موقع که یه مایو رومی انداختم تو یک کیف، یک شلوارک، یک بلوز آستین کوتاه و می دویدم به سمت پیرثا تا سوار کشتی بشم، حتی زمستون هم بهش فکر می کرد. به جمع دوستانم و شیرجه های از صخره، بستنی، گردش ها، سینمای تابستانی، دور جزیره با دوچرخه، تمشک ها و میوه های کاکتوس که از بوته ها میچیدیم، به ماریلو.

بالاخره وقتی مدرسه ها تعطیل شدن از فکر کردن دست کشیدم و شروع کردم به برنامه ریزی. دلیلی نداشتم که دیگه تو آتن بمونم، این شد که سوار کشتی شدم.

نگاه کم بدون اینکه احساس بدی داشته باشم. می توانم احساس
غرور کم. می توانم جرات داشته باشم. آن خرگوش ترسیده دیگر
درون من زنده نیست.

هنگامی که برای مسابقات قهرمانی در استخر جمع شدیم، پانایوتیدیس دوباره شروع به کارهای خودش کرد. هشدار من را نادیده گرفت. با این حال بقیه سعی می کردند به آنچه که در آنجا اتفاق می افتاد، به کوشش دخترها، به تمرینات زمستانی و حتی اینکه شاید مقام اول را کسب کنند، احترام بگذارند و از پانایوتیدیس پشتیبانی نکنند. از سکوی تماشاچیان توهین پشت توهین نثار میکرد. ماریانا را می دیدم که حتی نمی توانست روی پاهای خود بایستد. هیچ دختری شایسته آن نیست که این همه سختی ها را بگذراند. نمی توانستم منتظر شوم تا اتفاق بدتری بیافتد. آقای مدیر در کنار خانم کسینیا که مربی بود، نشست بود. رفتم و با آنها صحبت کردم. و آن لحظه همه چیز را گفتم. در مورد فشاری که پانایوتیدیس در تمام طول سال و حتی همان روز به او (ماریانا) وارد می کرد، تمسخرها و توهین ها، و در باره حمله چند روز پیش در رختکن. همه را. آقای مدیر و خانم کسینیا به یکدیگر و سپس به ماریانا که آن لحظه از دایمی پرید، نگاه کردند. خانم کسینیا برخاست و به مسیرشای ماریانا نزدیک شد. بعد از شیرجه، همه دخترها بغیر از ماریانا از زیر آب در آمدند. خانم ماریانا همانطور با لباس سریع در استخر پرید و ماریانا را از ته استخر بالا کشید. از سکوهای تماشاچیان هو کردن پانایوتیدیس شنیده شد. روز بعد مدیر مدرسه او را از مدرسه اخراج کرد و هیچکدام از ما او را هرگز ندیدیم.

شاید نتوانم تمام دنیا را تغییر بدهم، اما می توانم قسمتی از آن را که مربوط به من می شود را تغییر بدهم. حالا وقتی می بینم زندگی روزمره همکلاسی ام سخت شده، می توانم از او دفاع کنم. می توانم در آینده

«یک لحظه فکری وجودم را فرا گرفت، می تونی کاری کنی، الان کاری بکن در غیر اینصورت در تموم عمرت پشیمون می شی.»
«جیسون اشتباه خیلی بزرگی داری می کنی، همه داریم یه اشتباه بزرگ می کنیم.»

پرسید «چه اشتباهی؟»

«یه انسان رو داریم شکنجه می دیم.»

«چطور این به ذهنت اومد!»

«ماریانا هر روز گریه می کنه، ندیدیش؟ الان نشنیدی که توی رختکن داشت جیغ میزد؟»

قبل از جواب دادن مکس کرد و امیدی داشتم که به آن فکر کرده و می فهمه.

«کیموناس تو هنوز یه پسر بچه ای، واسه همینه که این حرفارو می زنی، مردا اینطور فکر نمی کنن. تصمیم خودتو بگیر. کدوم از این دو تا می خوای باشی؟ پسر بچه یا مرد؟»

مطمئنا اینجا یک اشتباه بزرگیشده بود. وقتم را تلف می کردم. سپس تصمیم گرفتم که برایشقابل فهم بشوم.

گفتم «اگر به این کاری که با ماریانا می کنی ادامه بدی، همه چیزارو به مدیر می گم. بهت هشدار میدم و اصلا شوخی نمی کنم.»

روم را برگرداندم و رفتم. من موفق شده بودم با او صحبت کنم و هیچ اتفاق وحشتناکینفتاده بود. کره زمین همچنان در گردش بود.

همه ما می شد، می گشتم؟

مدت زیادی بیرون منتظر بودم و هوا روبه تاریک شدن گذاشته بود تا اینکه صدای داد و بیداد ماریانا را شنیدم. ترسیدم حتی از جای خودم تکان بخورم و دیدم که پانایوتیدیس بیرون پرید و شروع به دویدن کرد. من هم دنبال او دویدم. همه چیز جدی شده بود. ولی تا جگه میخواست ادامه پیدا کنه؟ هیچ کدام از ما نمی فهمیدیم که این موضوع خیلی جدی است و به یک تار مو وصل است و هر لحظه امکان دارد که پاره شود. دیگر نمی توانستم بی تفاوت باشم. صدای ماریانا را که در رختکن ها داد و بیداد می کرد شنیده بودم. چه اتفاق دیگری جلوی من می بایست بیافتد که مداخله کنم؟

پانایوتیدیس سرعتش را کم کرد و در حالی که نفس نفس می زد، ایستاد. دستش را به تنه درختی گذاشت. آنوقت صدایم را شنید و رو به من برگشت.

بی حال و نگران گفت «دیدی؟ شد»

پرسیدم «چی شد!»

جواب داد «گرفتمش».

«منظورت چیه گرفتیش؟»

«ای بابا کیموناس، همون چیزی که میفهمی».

حالم بهم خورد از اینکه متوجه نشده بود که چه کرده و شاید هرگز هم نمی فهمیدم. همینطور از خودم حالم بهم می خورد چون مثل عضوباندهش با من برخورد می کرد، و می بایست برای جراثش تشویقش می کردم.

پانایوتیدیس از من پرسید « چرا این حرفو می زنی؟! »!

متعجب او را نگاه کردم.

« یعنی واقعا تو فکر می کنی بعد از اون همه حرف هایی که بهش گفتم و این همه چیزایی که به سرش اوردی و تصمیمداری که بیاری، هرگز قبول می کنه که دوست دخترت بشه؟! »

جواب نداد، ولی یک هفته با من حرف نزد. احساس آرامش می کردم. بعد از چند روز مسابقات قهرمانی شروع شد، و مشکل به اوج رسید. این شروع پایان بود.

پانایوتیدیس از صبح نگران و معذب بود. خدا می داند که چه نقشه هایی در ذهنش می کشید.

می ترسیدم که مشکل از حد بگذره و حق داشتم. و بدتر از همه این بود که من آنجا بودم.

بعد از دعوت آرگیریس به پارک، سایه پانایوتیدیس شده بودم. سرش با ماریانا اینقدر شلوغ بود و به من توجه نمی کرد و بدون مزاحمت دنبالش بودم. آن روز تا رختکن دنبالش رفتم، چون می دانستم که کاسه ای زیر نیم کاسه است. ولی وقتی وارد قسمت دخترها شدن حالت کشیدم که دنبالش برم و بیرون منتظرش ماندم.

هنوز هم نفهمیده ام که چرا دنبالش بودم. از کنجکاوای یا از علاقه به دختری که اینقدر از دستش زجر کشیده بود؟ یا اینکه دنبال جواب قانع کننده ای برای این مشکل که دیگر به خوبی می دانستم مربوط به

راحت صحبت می کنیم. در باره آخرین مسابقه که به لطف آرگیریس و با پاس عالی و شوت نیکولاس در دروازه خالی، برده بودیم، فشار درس ها، نزدیک شدن تابستان و تعطیلات، تورنمنت شنا که مدرسه ما میزبان خواهد بود. و شنا. پانایوتیدیس قرمز شد. متعجب به او نگاه کردم.

آنجا بود که فهمیدم از ماریانا خوشش می آید. یک علامت سوال بزرگ پشت سرم بوجود آمد، انگار که به اندازه کافی سوال نداشته باشم. اگر از این دختر خوشش می آید پس چرا اینقدر احمقانه با او رفتار می کرد؟ پس مطمئنا نورونهایمغزی اش خوب تماس نداشتند.

آنوقت آرگیریس شر را شروع کرد.

« الان که مدرسه تموم می شه باید یه کار فوق العاده کنیم »

نیکولاس می پرسد « منظورت چیه؟ »

آرگیریس به پانایوتیدیس نگاهی می کند.

آرگیریس با اشاره گفت « به خودت می سپارم » و به او سر نخ سناریوری بیمارگونه و تفریحی را داد.

هنگام برگشت با پانایوتیدیس، دوچرخه ها را با فرمانشانبل می دادیم. اصلا برایم قابل فهم نبود که چطور آبروی دختری را که دوست داشت، می برد..... و جرات کردم. بقیه رفته بودند و من با او تنها بودم. از او پرسیدم « برات اصلا مهم نیست که ماریانا هرگز قرار نیست که دوست دخترت بشه؟ » .

وقتی که با خشونتی که ماریانا متحمل می شود مواجه می شوم، وانمود می کنم که هیچ اتفاقی رخ نمی دهد. حس می کنم با اینکه از این خشونت متنفر هستم اما هر روز بیشتر با آسازگار و آشنا می شوم.

به محض ورود به مدرسه حالم بهم می خورد.

یک روز معلم ریاضینظرات تمسخرآمیز پانایوتیدیس نسبت به ماریانا را در راهرو شنید.

«اگه بار دیگه بشنوم که کسی رو مسخره می کنی، می برمت مستقیماً پیش مدیر مدرسه» با عصبانیت به او گفت.

از اون روز به بعد معلم ریاضی هرگز نشنید پانایوتیدیس دوباره ماریانا را مسخره کند، چون پانایوتیدیس حواسش جمع بود. وقتی می دید که معلم ریاضی در آن نزدیکی است، چیزی نمی گفت. یک بار معلم ریاضی از ماریانا پرسید "همه چیز و حالش خوب است"، در جواب به پانایوتیدیس نگاهی کرد و سرش را پایین انداخت.

«بله» جواب ماریانا به معلم ریاضی «همه چیز خوبه».

"پس چیزی تغییر نکرده."

با همین روال پیش می روم، رفتار غیر قابل قبول پانایوتیدیس، ناامیدی خاموش ماریانا را، خنده تمسخرآمیز دیگران را مشاهده کنم. و همچنان ادامه می دهم که مداخله نکنم و شریک جرم باشم.

با موضع خود این پیام را می دهم که آنچه اتفاق می افتد قابل قبول است.

بعد از ظهر جمعه در پارک جمع می شویم. در مورد موضوعات مشترک

معلم (به سمت پانایوتیدیس): بله. شاید تو؟

پانایوتیدیس: هیچی، راست می گم خانم، داشتیم در مورد موشک ها و سرعت پرتاب حرف می زدیم.

همه دوباره می خندند ولی این دفعه با ملاحظه بیشتر و دستپاشان را جلوی دهان می گذارند.

معلم (خطاب به ماریانا): شاید تو بتونی بهم بگی!

نفسه‌پایمان را بند می کنیم. آیا چیزی خواهد گفت؟ حرفی می زند؟ او به کفش ها و زانوهای پچه‌های اطراف خود نگاه می کند. نگاهش بیشتر از آن بالاتر نمی آید. نمی تواند به چشم های کسی نگاه کند.

ماریانا: نه خانم، نمی دونم.

معلم: همه برید سر کلاس.

یک جایی می خوانم: "بی تفاوتی رضایت است! سکوت شریک بودن در جرم می باشد!"

این حس را درونم دارم. من چه تفاوتی با دیگران دارم؟

ماریانا را مسخره نمی کنم، ولی به بقیه که این کار را می کنند نگاه کرده و سکوت می کنم. من هم شریک جرم هستم.

در موسیقی و همچنین در نگاه های خود غرق شده ام.

پانایوتیدیس: آفرین، حمل هر روز این همه وزن کار آسونی نیست.

تماشاچیان دوباره می خندند، این بار خنده با جیغ و فریاد، و سپس سکوت. ماریانا قرمز می شود، قوز می کند و خم می شود. از طرف دیگر، پانایوتیدیس قدش بلند تر می شود. بقیه فقط نگاه می کنیم. حلقه دور آنها را تنگتر می کنیم که هیچ تیکه ای را از دست ندهیم.

پانایوتیدیس: آیا امکان داره یه روزی اینها پرتاب بشن؟

تماشاچیان از خنده روده بر می شوند. یکی از معلمین کهصدا را شنیده، نزدیک می شود. وقتی او را می بینم حلقه را باز می کنیم. ماریانا فرصت پیدا می کند که از آنجا خارج شود.

معلم: یک لحظه دخترم، زو. اینجا چه خبره؟

همه خفه خون گرفته بودند و کسی حرف نمی زد.

معلم (شانشی دختر دانش آموزی را نشان میدهد): تو می تونی بهم بگی اینجا چه خبره؟

دانش آموز (خنده روی لبش خشک شده): هیچی خانم، نمی دونم، تازه اومدم.

معلم (به طرف پسر دانش آموزی نگاه می کند): تو بگو، اینجا چه خبره؟

دانش آموز پسر: خانم چرا الان منو قاطی این موضوع می کنید.

معلم: برای اینکه از تک تک تون پرسم، کی بهم می گه اینجا چه خبره؟ هیچکس تکان نمی خورد، کسی حرف نمی زند.

قرعه به اسم من افتاد، اینطور نیست؟ چرا من این کار رو بکنم؟

امروز ماریانا و فردا دختر دیگری خواهد بود.

آیا من می توانم دنیا را تغییر دهم؟

به اطراف خود نگاه می کنم. یک مجرم، یک قربانی، تعداد زیادی از بچه ها همچون من تماشاگر هستند. اکثر آنها با خنده و دست زدن از مجرم پشتیبانی می کردند. تعدادی از بچه ها از صحنه دور شده و وانمود می کنند که چیزی ندیده اند، وحشت زده می شوند، خشکشان می زند، ولی نمی دانند که چه کنند و موضع گیری نمی کنند، تعداد دیگری بی تفاوت هستند و رد می شوند اما از اینکه این اتفاق برای آنها نمی افتد، خوشحال هستند. اما هیچ کس کمک نمی کند. هیچ کس برای کمک پیش قدم نمی شود. من هم همینطور.

ماریانا راه دیگری برای رفتن به کلاس درس به غیر از عبور کردن از کنار پانایوتیدیس، ندارد.

به محض اینکه به او نزدیک می شود، همه ما که در اطراف او هستیم به مثل حلقه به آنها نزدیک می شویم تا بهتر ببینیم و بشنویم. حلقه تنگ تر می شود.

پانایوتیدیس: می بینم که این هفته بزرگتر شدن.

خنده، فریاد، دست زدن، و دوباره خنده

ماریانا تکان نمی خورد، خشکش می زند. می ترسد. به طرف بچه های که حلقه زده بودند بودند می رود تارده شود، ولی آنها کنار نمی کشند.

شرم آور. او «دوستم» است یعنی اینکه بهترین شوت می کنیم، در میدان همدیگر را ملاقات می کنیم، بایه سری شوخی ها، می خندیم. مگر اینکه موضوع شوخی ماریانا باشد، آتوقت جدی می شوم و نمی خندم.

اغلب از خود می پرسم که چرا واکنشی از خود نشان نمی دهم. در حالی که بی عدالتی را می بینم، سکوت می کنم. اگر جای او بودم می خواستم که کسی از من دفاع کند و طرف مرا بگیرد. نجات می کشم از اینکه نمی توانم روبروی همه بایستم و از ماریانا حمایت کنم.

بدتر از همه این هست که با این همه مسخره بازیها بدون مداخله من، مثل این است که آنها را تشویق می کنم. حس می کنم که خاموش دست می زنم.

در مدرسه، بازی پانایوتیدیس از حد و حدودش خارج شده. توهین ها بیشتر و رکیک تر شده اند. معلوم است که ماریانا وسواس فکری او شده. بیشتر اوقات او را با چشمان گریان و تنها می دیدم.

در این بازی تحقیرآمیز، بقیه هم شرکت می کنند. تقریباً همه دوستانم شرکت می کنند. آرگیریس، نیکولاس، همه. من به جای آنها، بیشتر از خودم نجات می کشم.

چرا حرفی نمی زنم؟ چرا واکنشی نشان نمی دهم؟

نمی خواهم بدانم که به ماریانا در افاقش چه می گذرد. شاید از این می ترسم؟ که مثل او هدف قرار نگیرم؟ «دوستانم» را از دست ندهم؟ که بهم نگویند که خنگ هستم و لوشون دادم. یا اینکه زیر پای دوستانم را خالی کردم تا طرف ماریانا را بگیرم.

خودش است. تا اینکه یک روز دلبستگی عجیب و وحشتناکی به ماریانا پیدا می کند.

ماریانا دختر خوب، ورزشکار، شناگر، ناز و محصل خوبی است. هرگز مشکلی ایجاد نکرده و علاوه بر این در مسابقات قهرمانی مدارس، پیروزی های زیادی در شنا بدست آورده.

بعد از تابستان دوم راهنمایی بدن او تغییر کرد، پر شده بود. حقیقت این بود کهسینه هاش بیش از حد بزرگ شدند. همه متوجه شدیم که تغییرات بزرگی در بدنش شکل گرفته. تا پارسال صدای من بسیار نازک بود و امسال مثل یک مرد صحبت می کنم. دو سه بار بقیه بچه ها عجیب به من نگاه کردند ولی چون خودم را جمع کردم و زیاد حرف نمی زدم، موضوع سریع فراموش شد. تغییرات ماریانا زندگی همه ما را زیر و رو کرد. ولی زندگی خودش را بیشتر.

هر روز جیسون را دنبال می کنم و او هم به نوبه خود ماریانا را، جلوی ورودی مدرسه منتظرش است. کیفش را روی شانه اش انداخته و با یک پا به دیوار تکیه می دهد. ماریانا از دور آرام آرام، همچون غزالی ترسیده که بوی وحش تبه مشامش می رسد، ظاهر می شود. همچون پلنگی گرسنه بلافاصله او را دید. با اینکه بدنش آرام به نظر می رسد ولی استرس دارد. هنگامی که از کنارش می گذرد گاهی با صدای بلند و گاهی زیر لب شروع به تیکه انداختن می کند. اکثر اوقات آنهایی که دور و برش هستند، می خندند. ماریانا سرش را از نخالت پایین می اندازد و با شانه های خمیده وارد مدرسه می شود. هیچکس نمی خواست که جای او باشد. پانایوتیدیس حرف های تحریک آمیز می زد،

درد زخم هایشان را لیس می زنند، خرگوش ها و مرغ ها، خروس ها، گرگ ها و گوسفندها همه با هم در یک میدان جنگ. راستی من چه حیوانی هستم؟ آنطور که همه چیز نشان می دهد یک خرگوش هستم.

از همان اول تصمیم گرفتم که یک قدم عقب باشم، معلوم نباشم و صدایم را نشنوند. بنابر دلایل خودم. بنابراین من وارد جنگل نشدم. همچنین تصمیم گرفتم بدون کلام مشاهده کنم و در صورت نیاز فرار کنم. ولی دوستانم در این جنگل هستند، و حاکم هستند. هر کس بنابر دلایل خود.

دوستانم یک قرارداد هستند. چیزی ما را با هم متحد می کند. فوتبال، اساتید و بازی های مشترک، دوچرخه، این نیاز که متعلق به جایی باشیم، تنها نبودن، یکی از اینها یا همه. ولی بسیار متفاوت از یکدیگر هستیم. در مورد من فقط اطلاعاتی را که خودم اجازه داده ام، می دانند.

به یاد نمی آورم که این همه شخصیت متفاوت چگونه با هم دوست شدیم، ولی در نهایت شدیم. با نیکولاس از دوران ابتدایی دوست بودیم، نیکولاس، آرگیریس را که از مدرسه دیگری آمده بود می شناخت و با جیسون پانایوتیدیس سریع جوش خوردند. جیسون پانایوتیدیس فکرم را زیاد درگیر کرده بود. این آدم به چیزش هست. خوشتیپ است، تیپ ورزشی دارد، قد بلند، چشم های سبز و همه موهای سرش را تراشیده به غیر از موهای بور قسمت جلو که دائمی صورتش افتاده اند. همه دخترها طوری به او نگاه می کنند که انگار هیچ پسر دیگری در حیات مدرسه نیست. با این حال، او این چیزها را نمی بیند و در دنیای

پسر یا مرد؟

کیموناس، ۱۴ ساله

دوره راهنمایی می تواند چندانهم دلپذیر نباشد. خصوصاً اگر یک قدم جلوتر از گله باشی و صدايت شنیده شود. آنوقت وارد جنگل می شوی. یا آنها تو را زنده زنده می خورند یا اینکه تو آنها را. نمی دانم چطور، ولی کسانی هم هستند که هیچکس جرات اذیت کردنشان را ندارد. هر روز بچه ها را خواب آلود و بی حوصله با کیفهای روی شانه در حال قدم زدن در حیاط، مشاهده می کنم. حدس می زنم که چه حیوانی در درونشان پنهان کرده اند. در میان ما تعدادی زرافه با اعتماد به نفس و سر بلند هستند که پایین را نگاه می کنند، لاشخورها که دنبال طعمه های کوچک میگردند، گله های گوزن که به سمتی می روند، نهنگ هایی که به آرامی شنا می کنند، شیرهایی که هنگام گرسنگی حمله می کنند یا هنگام

« باید به من می گفتی. چرا به من چیزی نگفتی؟ شنیدم دانشگاه یه روانشناس خیلی خوب داره. برو پیشش ، منکارت هستم.»

۲۰ سالگی

بیرون آوردن ریشه شر و بدی و علت مشکلات از درونت کار آسانی نیست. همچنین از یک لحظه تا لحظه دیگر چیزی تغییر پیدا نمی کند. نیاز به زمان و کار زیادی دارد. ولی در این مسیر تنها نیستی، کسی هست که به تو گوش می کند، راهنمایی و کمکت می کند تا آینده خود را بسازی .

روی دیوار سفید دفتر روانشناس، آنکه به محض دیدنش زشت به نظرم رسیده بود، با تخیل خود داستان زندگی ام را نقاشی کردم. سپس آن را پاک کردم و با تمام وجودم نه آن کسی که بودم بلکه آن کسی که دوست داشتم باشم را، نقاشی کردم. وانسا در طول این مسیر تا موفق شدنم در کنارم بود.

آنوقت شروع به گریه کردم. سرم را گرفته بودم و مثل اینکه رودخانه‌ای درونم طغیان کرده باشد، گریه می کردم. از هفت سالگی گریه نکرده بودم. وانسا هنوز آنجا بود و فقط کمی دور شده بود. او را کنار خود حس می کردم. ساکت آن پشت ایستاده بود، چندین بار عذرخواهی کردم. هنگامی که قطرات آب رودخانه تمام شد و دیگر اشکی برای گریه کردن نداشتم، شروع کردم به صحبت کردن. داستاتم را از ابتدا شروع کردم و همه وقایع گذاشته ام را تعریف کردم.

از پدر و مادرم، مدرسه، دوستانم، ماریانا، اخراج شدنم از مدرسه و رابطه بدی که با خواهرم داشتم چونفهمید چه کاری کرده بودم، تنها حرفی که برای گفتن داشت این بود: "هر چه بزرگتری شی احمق تر می شی"، مادرم وقتی فهمید با اینکه در چهره اش ناراحتی را می دیدم برای ابرازش کلامی پیدا نکرد، پدرم بعد از اخراج شدنم از مدرسه شاکی بود که دخترها نباید نلت در مدرسه بگردند، در مورد همه اینها با او صحبت کردم.

به وانسا گفتم «می فهمی؟ تنها باری که پدرم از من طرفداری کرد وقتی بود که بزرگترین اشتباه زندگیم رو کردم».

«احساسات متناقضی در مورد اتفاقاتی که افتاده، داشتم. سر در گم بودم. از همه کس دور شدم. در مدرسه جدید دوستی نداشتم حتی برای اردوی ۵ روزه نرفتم. مشغول درس خواندن بودم، هر چند که عجیب به نظر می یاد. بعد از موفقیت در امتحاناتخانه را ترک کردم ولی واضحه کههاز مشکلم و از خود منمی تو نم فرار کنم»

وانسا نزدیک شد و بغل من نشست. با دستهایش موهایم را نوازش کرد.

روز از طریق پیام با هم تماس داشتیم و هر شب قبل از خواب تلفنی صحبت می کردیم.

بوسه های زیادی رد و بدل کرده بودیم ولی بیش از آنپیش نرفته بودیم. وقتی که برگشت، قرار گذاشتیم که به جزیره نزدیک برای شنا برویم. آن شب به یکشنبه می توانستیم بهترین آخر هفته زندگی ام باشد. می توانست. مهتاب فوق العاده ای بود و دست در دست هم در کوچه و پس کوچه ها قدم می زدیم. ناگهان وانسا شروع کرد به خندیدن و مرا به خانه ای متروکه ای که درش باز بود، کشید. موهایش باز بود و پوستش بوی کرم ضدآفتاب می داد. از روی غریزه دستهایم را پشت من نگه داشتم. او با کمال میل به بوسه های من پاسخ داد و من به آرامی دستهایم را جلو آوردم.

هر دو یک چیز می خواستیم، عاشقانه زندگی کنیم، تا جایی که می توانیم به هم نزدیک شویم.

ولی ناگهان بدون اینکه متوجه شویم خیلی هیجان زده شدم. تقریباً روی سرش افتادم.

تعجب کرد ولی من متوجه آن نشدم. مرا هل داد ولی همچنان ادامه می دادم و با حرص دهنم را روی دهانش فشار میدادم.

فقط زمانی که دردی را بین پام حس کردم، توانستم متوقف شوم. با زانویش زد تا متوقفم کند و به خود پیام.

با اشک در چشمهایش و آشفته گفت «چی شده؟ مگه دیوونه شدی؟ حالت اصلاً خوبه؟ دردم گرفت.»

«چی میخوای بنوشی؟»

جواب داد «یه سودا».

به من نگاه کرد و برای سپاسگزاری لبخندی زد و سر صحبت را باز کردم چرا که حس کردم نیاز دارم او را به بهانه ای بیشتر آنجا نگه دارم. و او ماند. در مورد موسیقی، درس ها، امتحانات و اساتید صحبت کردیم و در حین حرف زدن به چشم های یکدیگر نگاه می کردیم و لبخند می زدیم. من فقط پسری بودم که می خواست با دختری آشنا بشود.

ماه می بود و هنوز مرکز شهر زیبا بود. چندین بار به سینمای تابستانی رفتیم، یا قدم زنان صحبت می کردیم.

از سوال های مربوط به گذشته ام، خانواده و مدرسه اجتناب می کردم و موضوع را عوض می کردم.

«پدر و مادرم در فلان منطقه زندگی می کنند، یه خواهر دارم و همین.»

با اینکه مراقب بودم که قاطع نباشم ولی گهگاهی نمی توانستم. آنقدر معذب بودم که انگار یک رازتاریک و قدیمی را پنهان کرده بودم. مگر این کار را نمی کردم؟ گذشته دور و تاریکم را پنهان می کردم. خودم نبودم، کس دیگری را به جای خودم نشان می دادم. به وانسا در مورد اخراج شدنم از مدرسه راهنمایی چون به دختری حمله کرده بودم، چیزی نگفتم. اگر می فهمید، آیا می خواست که مرا دوباره ببیند؟ بعد از امتحانات، او برای چند روزی به روستاش رفت و من در آتن مانده و آتن های تلویزیون در پشت بام خانه هارا تماشا می کردم. هر

حسادت می کرد و خیلی آدم بدبخت و بدی بود. در صورتیکه تنها کسی بود که واقعا خوبی من رو می خواست.

شرط بندی رو بردم و به دوستانم ثابت کردم که بزدل نیستم ولی در عین حال به خودم و هم به دیگران خلاف آن را ثابت می کردم که بزرگترین بزدل همه دوران هستم.

راهرو باریک و بلند که چپ و راستش کمد های نامرتب فلزی شماره بندی شده دارد، زمین تی کشیده شده، لامپ های چهار گوش روی سقف، درهای بسته، زنگ بی صدا، موهای خیشش و حوله ای که دور خود پیچیده و دست های من در جناح راست مدرسه، در رختکن های باز سازی شده استخر، جلوی کمد شماره ۲۷. آیا زمان به عقب بر میگردد؟ فقط در فیلم ها. فقط در کتاب ها. صدایش را شنیدم که اسم مربی اش را فریاد می زد، دختری که یه زمان آرزو کرده بودم که دوست دخترم باشه فریادمیزد زیرا که از من می ترسید من همچنان ادامه می دادم، نه به خاطر اینکه می ترسیدم یا نمی خواستم شرط بندی را ببازم ولی چون در اعماق وجود خود می خواستم که این کار را بکنم. حوله را از دورش کشیدم و سینه هایم را گرفتم.

۱۹ سالگی

با وانسا در یک پارٹی در خوابگاه دانشگاه آشنا شدم. او سال اول و من سال دوم بودم. موهای بلند قهوه ای رنگی داشت که نامرتب بافته بود. من جلوی میز نوشیدنی ها ایستاده بودم. نزدیک شد، دستش را برای برداشتن لیوان پلاستیکی جلو آورد. زود تر از او لیوانی از بقیه لیوان ها در آوردم و نگه داشتم.

« جرات یا حقیقت؟ » آرگیریس پرسید.

« جرات » گفتم.

« درست جواب دادی » آرگیریس انگار که جوابم را پیش بینی کرده بود.

ازش پرسیدم « چیکار باید بکنم؟ »

نیکولاس چیزی توی گوشم پچ پچ کرد

آرگیریس گفت « شرط می بندم که نمی تونی! »

پرسیدم « چرا نتونم؟ »

« نمی دونم، شاید بزدلی؟ »

گفتم « نه، باشه این کار رو می کنم » کمی بعد پخش و پلا شدیم.

همانطور که با کیموناس قدم زنان به خانه بر می گشتیم و دوچرخه هامون را با فرمانشانهل می دادیم از من پرسید « برات اصلا مهم نیست

که ماریانا هرگز دوست دخترت نمی شه؟ »

ازش پرسیدم « چرا این حرف رو می زنی؟ »

کیمون متعجب نگاهم کرد.

« یعنی فکرمی کنی، بعد از این همه حرفهایی که بهش گفتم و کارایی که هنوز قصد داری به سرش بیاری، هرگز بخواد که دوست دخترت بشه؟ »

اینقدر که در دنیای دیگر و اشتباه و دور از خودم بودم که از کیموناس به خاطر حرفی که زد متنفر شدم. فکرمی کردم که به من

وارد این بازی شدند. ماریانا هدف ساده ای بود. نمیدانم چرا؟ سوال نکن. خیلی نازیبی پناه، توی دنیای خودش، بدون اعتماد به نفس، تقریباًزن بود. دیگه چی؟ نمی‌دونم. عاجز، روراست و ضعیف.

«مشکلی که نداری بهش یه تیکه بندازم؟ دوست دخترت که نیست. ها، نمی‌تونم نگاه نکنم. شبیه ازدر هستند.» آرگیریس گفت تا ازم اجازه بگیره و مسخره کردن رو ادامه بده.

«نه بابا، آزادی، چرا مشکل داشته باشم؟» سخاوتمندانه جواب دادم، انگار که چیزی از خودم رو بهش تقدیم می‌کردم.

بدین ترتیب مسابقه ای بین ما و ماریانا که قربانی بود، شروع شد که کدام از ما بامزه ترین تیکه ها را می‌انداختیم، و کدام از ما بقیه را بیشتر می‌خندانیم. ناگهان مدرسه دیگر جای تلف کردن وقت نبود و جالب شده بود.

بعد از آن نمی‌دانم چطور ولی کنترل از دستم خارج شد.

همه آن دفعاتی که پدرم به من توهین کرده بود، مرا بی‌فایده خطاب کرده بود، دیدننا میدی اش چرا که قوی تر و سریع تر و قلدر تر و «بیشتر مرد»، نبودم و همه آن دفعاتی که من را با دختر مقایسه کرده بود و مادرم را تحقیر می‌کرد، همه آن دفعاتی که خواهرم من را مسخره کرده بود، همه دفعاتی که خواستم توجه ماریانا و دوستانم را جلب کنم.. همه این دفعات من را خفه کردند. وقتی دوباره همدیگر را در پارک ملاقات کردیم و ایده شرط بندی را دادند، قبول کردم. مشهور و قوی بودم، توجه همه خصوصاً ماریانا را به خود جلب کرده بودم. فکر می‌کردم که مرا تقدیس می‌کردند.

۱۴ سالگی

راهرو باریک و دراز که چپ و راستشکمد های فلزی شماره بندی شده دارد، زمین تی کشیده شده، لامپ های چهارگوش روی سقف، درهای بسته، زنگ بی صدا، موهای خیسش و حوله ای که دور خود پیچیده بود.

هر روز صبح در همین نقطه جلوی پله های ورودی مدرسه منتظرش بودم.

یک بار جلوی دوستانم با همه قدرتی که داشتم فریاد زدم، و همه دوستانم از خنده مرده بودند!

مه هاشو بین

وقتی که مطمئن شدم از پله های شهرتخیلی اوج گرفتم، به طور سیستماتیک مسخره اش می کردم. و او؟ برایم مهم نبود که او چه احساسی داشت، من جایگاهم را در بین دوستانم محکم کرده بودم. بارها نصیحت های پدرم را بیاد می آوردم، "هرگز به زن ها رونده، بازی دست تو است، نشون بده که یک مرد هستی". نمی دانستم دقیقاً مرد بودن یعنی چه، شاید این مسیر و جهت درست باشد. نمی توانستم تصور کنم که چطور ماریانا را بدبخت کردم. یا شاید بدبختی او برایم مهم نبود. ولی هنگامی که بدبختی او را دیدم دیگر برای کوچکترین تغییرم دیر شده بود.

آن صبح از خودم خیلی راضی بودم، چون توانسته بودم بدون اینکه کار ساده ای باشد از ساعت ۸ صبح بقیه را بخندانم. در ادامه بقیه هم

جرات گفتن به خودش را هم نداشتم. بعضی از بچه ها دوست دختر داشتند، بعضی دیگر بیشاز بوس دادن هم پیش رفته بودند. معلوم بود که من خیلی عقب مانده بودم.

دوستم آرگریس از من پرسید «تو هنوز بچه ننه هستی؟»

«یعنی چی» از او پرسیدم احساس راحتی نمی کردم.

«اینقدر ترسو نباش، ازش خوشت می یاد، مثل یه مرد رفتار کن».

نیکولاس گفت «راجع به ماریانا حرف می زنید؟ دیدید از پارسال چقدر عوض شده؟»

آرگریس مثل اینکه هندوانه در دست داشته باشد دست هایش را جلو ش گذاشت و همه شروع کردند به خنده.

نیکولاس گفت «شل بازی در نیار وگرنه تا آخر زندگیت باکره می مونی».

پس از برگشتن از این ملاقات احساسات مختلفی داشتم. شاکی که چرا من هم نباید دوست دختر داشته باشم و یکحالت بی وجدانی وجودم را فرا گرفته بود، اصلاً برایم مهم نبود که چطور به دستش بیورم و نگران بودم که هدفی برای دوستهایم بشوم چون شروع کرده بودند زیرچشمی نگاهم کنند و زیر لب بخندند و بدتر از همه اینها ماریانا بود که با اندام جدیدش، روان من را وسوسه می کرد. درونم هیولایی بدون احساس رشد می کرد.

خصوصاً اگر باعث خوشحالی او باشد. به دلیلی که برایم قابل فهم نیست، پدر می خواهد که شوت های محکم بزنم. همه نیرو را روی پای چپم که پای قوی ام است، می گذارم و یک شوت محکم می زنم. توپ با شتابپیش می رود ولی چون فاصله زیاد است به زور تا پدر می رسد. بی حرکت، با دستها روی کمرش به توپ با حالت چندش آور نگاه می کند.

«باورم نمی شه» پدر گفت «واقعاً جدی؟»

احساس خیلی بدی دارم چون واقعا ناامیدش کرده ام. حس می کنم که مدام ناامیدش می کنم. زور خودم را می زنم، تمرکز می نم و دوباره سعی می کنم. توپ با شتابپیش می رود ولی باز جلوی پاهای پدر غلت می خورد.

«امکان نداره، مثل دخترها شوت می زنی...»

همه چیز را جمع می کند و بدون اینکه حرفی بزند، می رود. او رادنبال می کنم. گان می کنم که نمی خواهد من را آنجا تنها بگذارد. همه راه را تا خانه ساکت و با سر پایینتی کرد.

۱۴ سالگی

رفته بودیم به میدانی که بعد از ظهرها جمع می شدیم، و سرگرم اطراف بودیم. بیشتر راجع به دوچرخه ها مون، اتفاق های مختلف کلاس و دخترها حرف می زدیم. واضح بود که از مارینا خوشم می آمد. دخترنازی بود و چشم های زیبایی داشت. با وجود اینکه برای دیگران فهمیدن این موضوع دشوار نبود ولی نجالت می کشیدم جلوی آنها قبول کنم و

«یالا برو دوباره بشور» .

آن شب وقتی بهرختخوابم رفتم گریه کردم. بیشتر نه برای اینکه نمی توانستم رقص یاد بگیرم اما برای اینکه فهمیدم که از آن روز به بعد هرگز نمی توانستم آزاد باشم تا خودم باشم. هرگز نخواهم فهمید در حقیقت چه کسی می توانستم باشم. مجبورم به خودم فشار بیاورم از خودم کسی شبیه خودم باشم که خود حقیقی من نیست. ساختن آن چیز که آن را "خود" می نامیدم شروع شده بود.

خواهرم با ورودش به اتاق و شنیدن صدای گریه من گفت « خدای من چه بچه لوس و نری »

چشمهایم را محکم بستم. همین بود، دیگر هرگز گریه نمی کردم.

۱۰ سالگی

زمین تارتان سبز رنگ و دو دروازه نه چندان بزرگ دارد که فاصله شان از هم زیاد نیست. با پدرم شوت بازی می کنیم. در ابتدا شوت های آرام برای گرم کردن.

«محکم تر» پدر می گوید در حالی که یه شوت قوی با پای چپ میزند که مستقیم وارد دروازه می شود، می دوم و توپ را می گیرم و روی زمین جلوی پاهایم می کارم و شوت می کنم.

«محکم تر نمی تونی؟» پدر از من می پرسد.

به نظر خیلی نا امید می آید. مسلماً که می توانم محکم تر شوت بزنم،

عجیب یکشنبه ها را دارم، فکر اینکه فردا باید به مدرسه بروم حس ناامیدی توصیف ناپذیری را در وجودم شعله ور می کند اما با فکر به اینکه هنوز یکشنبه است همزمان آسوده می شوم. در حالی که رقصیدن پیل را تماشا می کنم حس رهایی ای که احساس می کند را تحسین می کنم و به آن حسودیم می شود. من هم می خواهم اینگونه بدنم را برقصانم و بدون کلام حرف بزنم و موسیقی و ضرب آهنگ را در وجودم احساس کنم. وقتی فیلم تمام شد از پدرم پرسیدم.

«می توئم به کلاس رقص برم؟»

چند ثانیه ای به من نگاه کرد و بعد از خنده غش کرد. اولش من هم یک لبخندی زدم شاید چیز خیلی خنده داری گفتم چون پدر هرگز نمی خندد، اما بعدش سریع متوجه شدم.

«می خوای این لباس صورتی رو هم پوشی؟»

«خوبدیدی تو فیلم که...» حرفم تمام نشده بود که،

لبخند روی لب های پدر خشک شد.

«این چه حرف هایکه میزنی، مثل یه مرد رفتار کن»

«بچه که چیزی نگفت» مادرم گفت.

پدرم چپ چپ به مادرم نگاه کرد و خیلی جدی ازش پرسید «فروسو، ظرف ها رو شستی؟»

مادرم برای یک لحظه نگران شد که مبادا یادش رفته و بعد جواب داد «بله»

«کجا بشینم؟» وقتی وارد شدم ازش پرسیدم.
«هر جا می خواهی» جواب داد و نشست.
صندلی ای را که روبرویش بود انتخاب کردم و نشستم.
«چه رشته ای هستی؟»

«رشته اقتصاد»

«دوست داری؟»

«خوبه، بد نیست»

خیلی نجالت می کشم، ترجیح می دادم که مرد می بود.
«خیلی خوب جیسون. دلیل آمدنت به اینجا چیه؟»

جواب نمی دهم. چشمهایم را می بندم و به همه آن ماجراها و اتفاقاتی که به سرم آمدهاند، فکر میکنم. به عواقب کارهایی که کرده ام، می اندیشم. و از خود می پرسم، چرا؟ مشکل کجا بود؟ چه چیزی درست نبود؟ چرا الان اینجا در این دفتر هستم؟ جواب فقط یکیست: هیچی درست پیش نرفت. همه چیز اشتباه بود. اشتباه از همان ابتدا.

۷ سالگی

روی یک کاناپه نشسته ایم و فیلم "بیلی الیوت رقاص متولد شده ام" را در تلویزیون نگاه می کنیم. خانه در سکوت کامل و دور از تنش و داد و پیدادهای همیشگی پدر است. بوی ما کارونی با گوشت که مادر پخته، همه خانه را فرا گرفته. ساعتی ست که مادر میز را جمع کرده و خواهرم ترجیح میدهد که با هدفون موسیقی گوش کند. همان احساس

اونهایی که تاروش مینشینی صدا می دهند، نشسته ام و دیوار را نگاه می کنم. دوست داشتم که یک تابلو روی دیوار آویزان بودحتیدندانپزشک من یک تابلوی گرنیکا اثر پیکاسو روی دیوار مطب آویزان کرده در حالی که فقط یک دندانپزشک است! هر بار که آنجا می روم روی بدترین صندلی دنیا مینشینم، مکنده پلاستیکی را برای مکش بزاق در دهان نگه می دارم، به صدای آزاردهنده مته گوش میدهمو در عین حال به گاوها و اسب ها و ترکیب دیوانه و ارتخیلاتو احساسات هنرمند در مورد جنگ جهانی دوم در تابلو نگاه می کنم. حتی نانوائی محله مانپوستر یک پسر بچه با کلاه سفید و دماغ آردی شده را روی دیوارش چسبانده، و عکاسی محله مان عکس یک نوزاد در حوض غسل تعمیر و یک عکس دیگر همان نوزاد را در حال چهار دست و پا رفتن در پارک، را گذاشته ولی اینجا هیچ، یک خلاء کامل. همان خلائیکه دقیقاً درون خودم احساس می کنم.

چند لحظه دیگر در باز خواهد شد، کسی از آنجا بیرون خواهد آمد ولی بنابر ملاحظه نگاهش نمی کنم، بلند خواهم شد، کاناپه صدا خواهد داد، وارد اتاق دوم دفتر خواهم شد و روی صندلی که روانشناس دانشگاه با لبخند به من نشان خواهد داد می نشینم و اولین جلسه مشاوره شروع خواهد شد.

وقتی در باز شد بر خلاف انتظارم یک خانم حدوداً ۴۵ ساله و یک دختر خانم که تقریباً هم سن و سال خودم بود، بیرون آمدند. اول اینکه زیاد هم با ملاحظه رفتار نکرده بودم چون نگاه کردم که چه کسی بیرون آمد و دوم اینکه روانشناس خانم بود.

همه چیز اشتباه

حیسون پانایتیدیس، ۲۰ ساله

این سمت دانشگاه آرامتر است. چون در پشت دانشکده قرار دارد و دانشجویان کمی از اینجا عبور می کنند. تقریباً همه دفتر غرق در بوته، درخت و پیچکاستوپنجره های بزرگشبه سمت باغچه های پر از گلو چمن کاری شده باز می شوند.

دفتر شامل دو اتاق و یک آشپزخانه استو گان می کنم که پشت یک در بسته سرویس بهداشتی هم داشته باشد.

در یکی از دو اتاقکه سالن انتظار است، منتظر هستم. دیوارهای سفید رنگ و خالی، بدون تابلو و اثری از رنگ و قاب، انگار فقط یک تکه بتن بدون روح روبرویم کاشته شده. روی کاناپه چرمی سیاه رنگ از

برای کسب اطلاعات بیشتر در مورد مراکزی که می توانید از آنها اطلاعات و پشتیبانیدریافت کنید به سایت های زیر مراجعه کنید:

- خط تلفن اورژانسی (SOS) ۱۵۹۰۰ برای زنان قربانی جنسیتی،
ایمیل: sos15900@isotita.gr
- وب سایت: <http://womensos.gr>
- وب سایت: <http://metoogreece.gr>
- برای کودکان، نوجوانان، والدین خط اورژانسی ملی (SOS) ۱۰۵۶ و چت کردن با شماره ۱۰۵۶
- خط حمایت اروپایی برای پشتیبانیناز کودکان ۱۱۶۱۱۱
- خط ملی حمایت از کودکان ۱۱۰۷، ایمیل:
childline1107@ekka.org.gr
- دستیار مدافع حقوق کودکان: تلفن ۲۱۳۱۳۰۶۶۰۰،
ایمیل: press@synigoros.gr
- وب سایت: <https://www.synigoros.gr/?!=childrens-rights.el>
- برای کودکان، نوجوانان، والدینو مر بیان، خط تلفن ۱۱۵۲۵ مربوط
به سازمان «همه با هم برای کودکان»
- ایمیل: 11525@mazigiatiopaidi.gr

ما خواهان دنیایی هستیم بر اساس مساوات و احترام عاری از خشونت. برای رسیدن به این آرمان باید «همه چیز را از نو» بینیم....

اجتماعی، کلیشه های جنسیتی و شرایط اجتماعی که به مرور زمان بر روابط دو جنس مخالف و در اجتماعی شدن و رفتار پسران تاثیر گذار است متمرکز شده. این داستان ها سعی به نزدیک شدن به پدیده خشونت با تاکید بر کلیشه هایی که مرتبط به مردانگی است دارند. سومین داستان مورد پسری را بیان می کند که تحت آزار جنسی قرار گرفته و تاکید بر آن دارد که کلیشه های جنسیتی بر رفتار پسران، به عنوان قربانی، تاثیر گذار است.

هدف این نشریه نشان دادن کلیشه های جنسیتی است که به رفتارها مربوط می شود. انتظارها و نقش هایی که به پسران محول می شود اغلب با رفتارهای خشونت آمیز در ارتباط است و کمک به آگاهی مامی کند که قربانیان، چه دختر و چه پسر، هرگز مقصرا مسئول اتفاقی که برایشان افتاده نیستند، علیرغم اینکه مجرمین اغلب سعی دارند که قربانیان را بر خلاف این امر متقاعد کنند. همه قربانیان حق صحبت کردن و شکستن سکوت را دارند و مجازند از دریافت کمک و پشتیبانی بهره مند شوند.

اگر تحت خشونت قرار بگیرم به کجا می توانم مراجعه کنم؟

در کشور ما برای زنان، قربانیان خشونت جنسیتی، مراکز حمایتی و پشتیبانی خاص ایجاد شده است. در سراسر کشور شبکه ای از مراکز دایر شده که شامل خط تلفن اورژانسی (۱۵۹۰۰) (SOS)، مراکز مشاوره و اماکن پذیرایی است.

همچنین خطوط تلفن و مراکز یو جود دارد که کودکان و نوجوانان می توانند برای دریافت هرگونه حمایتی به آنها مراجعه کنند.

در این نشریه چه می خوانیم و هدف آن چیست؟

نوجوانی دورانی است که جوانان باورها و نقش های اجتماعی را که به آنها محول شده کشف و آزمایش می کنند. الگوهای اجتماعی بالقوه خطرناک و محدودکننده منتسب به پسران و مردان، همچون مقاومت ذهنی و جسمی، پرخاشگری، خودکفایی، بی تفاوتی احساسی، توقع اینکه باید ریسک کنند، تحمل درد، سرسخت بودن برای اثبات «مردانگی»، همه اینها برخی از ویژگیهای مردانگی مسمومی باشد.

یکی از مهمترین پیامدهای مردانگی مسموم در جامعه ما استفاده از خشونت در اشکال مختلفان نظیر خشونت جنسیتی، خشونت و سوءاستفاده جنسی می باشد.

اغلب موارد خشونت جنسی و سوءاستفاده از پسران جوان بر ملا نمی شوند. برای بسیاری از پسران جوان احساس شرمندگی از آنچه بر آنان واقع شده، که «مرد واقعی» نیستند، بار سنگینی در زندگی آنها می شود. فرهنگ سکوت عمدتاً از ترس انتقاد دیگران و ترس اینکه آنها را باور نداشته باشند و اینکه خود آنها باعث شده اند، انگه مجسگرایبیه آنها زده می شود و آنها را مردان ضعیف می پندارند، اگر درخواست کمک کنند یا ابراز آسیب پذیری احساس میکنند و در برخی موارد کمبود آگاهی از اینکه به کجا باید مراجعه کنند، تداوم می یابد.

جنبشیکه طی سالهای اخیر در سراسر جهان و همچنین در کشور ما ایجاد شده و اخیراً هم جنبش «من نیز» موارد خشونت، سوءاستفاده جنسی، آزار و اذیت علیه دختران و پسران را به صحنه آورده است و کمک به افشای آنها کرده تا چنین جنایاتیراه عدالت را پیش بگیرند.

این نشریه سه داستان پسران جوان را بیان می کند. دو داستان بر تعصبات

است، اولین متن قانونی الزام آور بین‌المللی است که برای دولت‌هایی که آن را تصویب کرده‌اند، معیارهای دقیق و متعهد در جهت جلوگیری از خشونت جنسیتی و حمایت از قربانیان، تعیین می‌کند. همچنین اولین عهدنامه در نوع خود می‌باشد که خشونت جنسیتی را، خشونتی که اساس آنجنسیت است، تعریف و نامگذاری کرده که متأسفانه زندگی روزمره بسیاری از زنان و دختران را شامل می‌شود. این کنوانسیون بدون در نظر گرفتن جنس، جنسیت، نژاد، رنگ پوست، زبان، دین، اعتقادات سیاسی و غیره، پایگاه‌های یا اجتماعی، اصلیت، ثروت، گرایش جنسی، هویت جنسیتی، سن، وضعیت سلامتی، معلولیت، وضعیت تاهل، وضعیت مهاجرتی یا پناهندگی یا هر نوع وضعیت دیگر، حقوق همه را برای برخورداری از تدابیر حمایتی پشتیبانی تضمین می‌کند.

در چارچوب کنوانسیون استانبول یادآور شده که ریشه خشونت علیه زنان بر مبنای رابطه نابرابری قدرت میان زنان و مردان و چگونگی ساختار و عملکرد جوامع در طول تاریخ، قرار دادن زنان در جایگاه پایین‌تری در مقایسه با مردان می‌باشد. در عین حال تأکید شده که دستیابی به برابری مساوات میان زنان و مردان یک عنصر کلیدی در جلوگیری از خشونت‌های جنسیتی علیه زنان می‌باشد، در حالیکه برای اولین بار با یک متن حقوقی بین‌المللی لازم‌الاجرا، کشورهای امضاکننده باید اقدامات لازم را در تغییر الگوهای رفتاری خشونت‌آمیز بعمل بیاورند. شایان ذکر است که گرچه در این کنوانسیون مشخص شده که دختران و زنان به دلیل جنسیت شان بیشتر از مردان در معرض خطر خشونت جنسیتی هستند و به طور نامتناسبی تحت تأثیر آن قرار می‌گیرند، با این حال پسران هم قربانیان خشونت خانوادگی و جنسی می‌شوند.

یادداشت مقدماتی

نشر «همه چیز از نو» یکی دیگر از بازتاب‌های همکاری موفقیت‌آمیز مرکز پژوهشی (KEOI) با UNICEF (یونیسف) درباره مساوات و برابری است. در چارچوب این همکاری، نشریه چهارزبانه «جهان از نو» با هدف افزایش آگاهی نوجوانان درباره مسائل مربوط به خشونت علیه زنان و دختران و همچنین راهنمای بهره‌بردار آموزشی کتاب «جهان از نو» که مخاطب آن مریدان دوره راهنمایی و دبیرستانی می‌باشند، شامل دستورالعمل‌های راهنما برای طرز استفاده از این نشریه به منظور گفتگو و تفکر دانش‌آموزان پسر و دختر را در زمینه خشونت جنسیتی می‌باشد.

پس از تصویب و تأیید از نظر تربیتی، این دو نشریه از جانب موسسه سیاست‌های آموزشی وزارت آموزش و پرورش و ادیان به تمامین‌های آموزش و پرورش کشور ارسال شده‌اند تا به مدارس تحت پوشش شان ارسال گردند. نشریه فعلی‌گام بعدی این همکاری است که یک بار دیگر بر مبنای کنوانسیون استانبول به عنوان نقطه مرجع، برای اولین بار به تجربیات و نقشی که به پسران منتسب می‌شود تأکید می‌کند.

چرا کنوانسیون استانبول حایز اهمیت است؟

«کنوانسیون شورای اروپا برای جلوگیری از وقوع خشونت علیه زنان و خشونت خانگی و مبارزه با آن» که به «کنوانسیون ترکیه» معروف

تلاش های خود را برای جلوگیری و مبارزه با خشونت های جنسیتی ارتقا بخشیده و اقدامات چند جانبه خود را تشدید کرده است.

مرکز تحقیقات برابری KEØI با تجربه چندین ساله خود در زمینه ترویج برابری جنسیتی، اصرار دارد که حذف و تغییر کلیشه های جنسیتی سنتی، اساس و آغاز دنیایی است که در آن دختران و پسران به طور مساوی و فارغ از نقش ها و رفتارهای منتسب با آنها، در آن مشارکت خواهند داشت.

امیدواریم با ارائه نسخه ی موجود، در این راستا مشارکت داشته و به خلق جهانی از ابتدا برای کودکان خردسال کمک کنیم. همه و همه با هم، زنان و مردان، دختران و پسران، در کنار هم " همه چیز را از ابتدا " ببینیم و در ایجاد روابط بر پایه ی برابری، تساوی، احترام و عاری از خشونت، شریک باشیم.

از مطالعه لذت ببرید.

رئیس هیئت مدیره مرکز تحقیقات برابری
خانم ثعودوسیا تاندارو - کریگوو

مخاطبین و خوانندگان گرامی،

جای بسی خرسندی است که مرکز تحقیقات برابری جنسیتی (KEOI) و سازمان یونسف UNICEF با هدف اطلاع رسانی پیرامون مسائل مربوط به برابری جنسیتی و ایجاد حساسیت بین نوجوانان نسبت به خشونت جنسیتی، نسخه ی جدیدی را عرضه می دارد که حاصل کوشش این دو سازمان می باشد.

پس از عرضه ی موفق نسخه ی چهار زبانه «جهان از ابتدا» و دفترچه راهنمای آموزشی استفاده بهینه از آن، که هر دو مورد تایید انستیتوی سیاست گذاری آموزشی- تربیتی و همگام با معیارهای آن، قرار گرفت و به تمامی مدارس متوسطه ی سطح کشور ارسال گردید. در نسخه ی کنونی که مخاطب آن مردان و پسران می باشند، تلاش بیشتر برای پرداختن به جوانب خشونت جنسیتی با هدف ریشه کن کردن آن، صورت گرفته است.

در اینجا هدف ما برجسته نشان دادن عوامل کلیشه ای جنسیتی می باشد که نقش اساسی در نحوه برخورد و بروز رفتار همراه با خشونت و همچنین پذیرش یا واکنش نسبت به آن را در بر می گیرد. به عبارت دیگر تاکید بر نقش پر اهمیت مردان و پسران به عنوان حامی آنان برای پیشگیری و مبارزه با چنین پدیده هایی دارد.

خشونت جنسیتی شدید ترین شکل تبعیض بر اساس جنسیت است و ابعاد نگران کننده این پدیده پیامدهای جدی ای برای متحمل شدگان آن، به جامی گذارد. در این زمینه مرکز تحقیقات KEOI در سالهای اخیر

تحت تاثیر تبعیض های جنسیتی سیستمی قرار می گیرند، نابرابری جنسیتی طبعاً، هم برای پسران و هم برای مردان مضر است، زیرا اغلب به رفتارهای خطرناک و ناهنجار تبدیل می شود و امید به زندگی را کاهش می دهد. از این نظر، ایجاد انگیزه در پسران و مردان برای پذیرفتن نقش مردانگی مثبت و متفاوت و تغییر دادن الگوهای غالب در محور جنسیتی، تنها راهی است که می تواند به تغییر واقعی منجر شود.

هدف نهایی این نشریه نیز همین است: آغاز بحث در مورد نقش های مختلف، افزودن آگاهی در مورد خطرات احتمالی، اطلاع رسانی در مورد حمایت های موجود و آمادگی برای اینکه به همه چیز از نو تفکر کنیم.

لوچیانو کالستینی

رئیس دفتر یونیسف در یونان

خانمها و آقایان عزیز،

پس از همکاری موفقیت‌آمیز در راستای انتشار نشریه یونیسف به نام «دنیای از دیدگاهی نوین»، مفتخریم که در همکاری با مرکز تحقیقات (KETHI) در امر برابری جنسیتی، پروژه جدید «همه چیز از نو» را ارائه می‌دهیم. در نشریه اول تجربیات دخترانی که با خشونت جنسیتی روبرو بوده‌اند مطرح‌است، در حالیکه در مجموعه «همه چیز از نو» بر تجربیات پسران، نحوه تربیت آنها و رفتارهای قابل انتظار آنها تحت فشارهای متداول جنسیتی تمرکز شده است.

این مجموعه حکایات جدیدی را که توسط خانم النی کاتساما نوشته شده و خانم میرتو دلپوریا به تصویر کشیده، هدف افزایش آگاهی و ایجاد گفت‌وگوهایی میان جوانان در مورد راه‌های پیشگیری و مقابله با خشونت جنسی و جنسیتی علیه پسران و دختران را در بر دارد. داستان‌ها با هدف دستیابی به مخاطبان بیشتر به چهار زبان یونانی، انگلیسی، عربی و فارسی منتشر شده‌اند.

یونیسف بر اساس اصول مندرج در کنوانسیون حقوق کودک سازمان ملل متحد عمل می‌کند و با شرکای خود در بیش از ۱۹۰ کشور جهان برای ارتقای حقوق و رفاه پسران و دختران در سراسر جهان، از جمله حق حمایت از آنها در برابر هر نوع خشونت و تبعیض عمل می‌کند.

در سازمان یونیسف ما بر این باوریم که برابری جنسیتی تنها زمانی محقق می‌شود که همگان، یعنی دختران و پسران و زنان و مردان به عنوان عوامل تغییر مطرح باشند. در حالیکه دختران و زنان به طور غیر متناسبی

همه چیز از نو

نوشته إلنی کاتساما

طراح تصاویر: میرتو ذلیوربا

"ذاك الوغد" قال أبي لأمي

"كان يظهر أنه محترماً جداً، جدياً للغاية، ماذا بوسعي أن أقول بعد كل هذا" قالت أُمي.

نظرت إليهم. شعرت بالارتياح والامتنان لأنهم فهموني وصدقوني .

"حسناً فعلت وأخبرتنا بذلك" قال والدي

"حتى لو بدا لك الأمر ليس مهماً، أو إن لم تكن متأكداً منه، فنحن نريدك أن تجربنا به"، قالت أُمي، وبعد قليل قالت "ما أحسن ما فعلته يا عزيزي يا أريس"

"شكراً لك لأنك أخبرتنا"، قال والدي، الذي كان جاداً للغاية "نحن سنتولى الأمر الآن".

ذهبت إلى غرفتي لكنني سمعتهم يتهايمسون ويتحدثون بالهاتف طوال المساء. في اليوم التالي غادر فيقوس على متن الباخرة المغادرة عصراً. غادر دون أن يودع أحداً. لم أسأل عن التفاصيل، ولم أكن مهتماً بأن أعلم بها. بطريقة ما شعرت بأني حراً.

ماذا كنت سأفعل لو لم يصدقني والداي، لو كان موقفهم مؤيداً لفيقوس؟. لا أريد أن أعرف. المهم أنهم صدقاني وأيداني .

في صباح اليوم التالي جاء أصدقاؤي لاصطحابي لنذهب للسباحة.

"إن ماريلو تنتظرنا في أسفل الطريق" قالوا لي.

هب نسيم بارد على الرغم من أننا كنا في أوج الصيف.

وجدتهم جالسين في الشرفة يلعبون ورق الشدة (الكوتشينة)، قاطعتهم
وقلت لهم بأني أريد التحدث إليهم.
" ماذا حدث " سأل والدي بقلق.

فتحت في لكن لم يخرج أي صوت. ماذا أقول لهم؟ كيف سأخبرهم
بذلك؟ هل سيصدقونني؟ هل سيتفهمون؟ ما الذي سيحدث من الآن
فصاعداً؟

"جعلتنا نقلق بشدة يا آريس، أخبرنا " قالت أمي
"إنه فيشوس"....

"نعم؟" قالوا سويةً عندما لاحظوا أنني أتردد من جديد.
"....."إنه مُزعج، وهو دائماً يتواجد معنا " قلت وتوقفت عن الكلام.
نظر والديّ إلى بعضهما البعض. تردد والدي في الكلام.
"هذا ليس شيئاً مريباً، قد يرغب في صُحبة ما" قال أخيراً.
"أبي ، إنه يلهسني بينما أنا لا أريد ذلك. أخبرته بهذا الأمر ولكنه مستمر
في فعل ذلك. ويقول لي باستمرار أن نلتقي لوحدا نحن الإثنان معاً"
بقي والدي مندهشاً مفتوح الفم لبعض الوقت. ثم نظر هو وأمي إلى
بعضهما البعض. الصمت الذي أعقب ذلك كان مطمئناً.

فيما بعد، عندما تعافوا من الصدمة، طلبوا مني أن أشرح لهم بالتفصيل
ما قصدته. أخبرتهم بكل شيء. متى بدأ وأين، عن ماذا تكلم ، كل
شيء. حتى أنني حدثهم عن مشاعري المشوشة ، وشكوكي، ومحادثاتي
مع ماريلو. كان والدي ينفخ أنفاسه وأمي تجلق عينيها مندهشة.

"لقد بدأت أفهم." قلت لماريلو

"إنه يحاول إرباكك، أنت عليك ان تكون واضحاً"

عند المساء ذهبنا في نزهة مع الأطفال وكان فيثوس هناك مرة أخرى. كان عابساً، متجهماً وجامد. ومع ذلك، اقترب مني مرة أخرى، على الرغم من حديثنا الأخير. كانت تفوح منه رائحة الكحول

"إذن، هل فكرت فيما قلته لك؟"

"أجبتة "نعم"

"و أين انتهى بك الأمر؟"

"بأني أريد أن تبقى بعيداً عني"

"أنت عنيد" قال

"خير ما أفعله" أجبتة.

عندها مرر يده على كتفي واقترب مني أكثر. بدا كأنه يود أن يقول لي سرّاً ما. لم أدعه يتكلم.

انسحبت بحدة، أدت ظهري و غادرت.

"ماذا حدث" سألتني ماريلو و هي تجري خلفي "إلى أين أنت ذاهب، هل تريد أن آتي معك؟"

"لا، ابقني هنا، عليّ أن أتكلم مع والداي، سأخبرك غداً. هذا الشخص لا يفهم بأي شكل من الأشكال. كفي"

"للأسف يا آريس، لقد أسأت فهمي" قال أخيراً، أدار ظهره لي وغادر. بقيت مشوش الأفكار أكثر من أي وقت مضى وأنا أشاهده وهو يتعد.

"إلى ماذا تنظر، هل فقدت عقلك؟" سألتني ماريلو

"وأخيراً" قلتُ "أين كنتِ؟"

"ماذا حدث؟"

رويت لها كل شيء ثم طلبت مني أن أعيد ما قلتُ مرة أخرى. بقيت تفكر.

"كيف حالك الآن؟" سألتني.

"سيئة جداً" أجبتها

"أعتقد أن هذا الرجل يتلاعب بعقلك."

"ما معنى ذلك"

"أعني عندما يفرض المرء نفسه على الآخرين، مضلاً بهم لينجح في تحقيق مآربه."

قلت "مخادع لدرجة كبيرة" على الرغم من أنني لم أفهم الكثير

أخرجت هاتفها الخليوي وبحثت في الإنترنت. قرأت:

يبدو الأشخاص المتحكمين محترمين وصادقين، لكن هذا عبارة عن قناع يرتدونه لتحقيق مآربهم، فهو وسيلة للتمكن من السيطرة عليكم. غالباً يأخذون ما تقوله ويعكسونه، بحيث أنه بالكاد يمكنكم استيعاب ما قلتم. سيحاولون تشويشكم. يشوهون الحقيقة ويمكنهم اللجوء إلى الكذب إذا كان ذلك يخدم هدفهم.

"لا، لا أريد".

"حسناً ، دعنا نتحدث هنا. هل ظننت بأني أريد شيئاً ما منك؟"

لم أتكلم، المحادثة جعلتني أشعر بعدم الارتياح. التفكير بأنني كنت مخطئاً عاد أكثر حدةً. شعرت بانحلال هذه المرة لأبني ربما أكون مخطئاً بإتهام إنسان محترم. هذا الشك جعلني أعاني كثيراً. بحثت في تلك اللحظة عن ماريلو لأستمد بعض من القوة ، لكنني لم أراها في أي مكان.

"وذلك الشيء الذي قد أريده منك، هل يضايقك؟ هل يجعلك تشعر بعدم الارتياح؟ أم أنه يرفع مستوى الأدرينالين لديك؟" سأل فيفوس. هذا الرجل كان يلعب بعقلي. ماذا كان يقصد؟ بدأت أشك مرة أخرى. أشك بنفسي، أشك به، بكل شيء. لم أتكلم.

"ما يلفت نظري، على أية حال"، تابع قائلاً "هو أنك اختلقت هذه القصة بأني أضايقك. أنا شخص واضح وصریح للغاية وسأكون معك كذلك: أعتقد أنك تريد مني أن أضايقك. أنت بحاجة لصنع هذه القصة في قريرتك لأنك تريد ذلك "

حدقت فيه وفي مفتوح. لقد فقدت القدرة على النطق. لم أكن أصدق ما سمعته آذاني.

"و هل تعرف ما هو الأسوأ من ذلك؟" تابع " أنه منذ أن أخبرتني بأنك تحب الفيزياء وأنا أبحث عن مختبرات الروبوت (الإنسان الآلي) لكي تطّلع عليها، لأبني متأكد من أنه سيعجبك جداً علم الروبوت. صمت مرة أخرى من جانبي.

"ماذا حلّ بك؟" سألتني هل أخفّتك؟

"يزعجني ما تفعله. توقف عن فعل ذلك".

نظر إلي متجهماً في البداية ، ثم مستغرباً وفي النهاية أخذ يضحك.

"هذا شخص لا يقبل بأن يخسر" قال ، محاولاً تفسير إنزعاجي.

"لم أنزعج لأني خسرت ولا أريد أن أخرجك أمام الجميع. إني واضح "

"إذن ما الذي أفعله ويجعلك تتضايق؟"

"إنك تمد يديك على جسدي".

"ما الذي تقوله يا آريس "

"يزعجني وجود يدك فوق كتفي ، على ساقِي ، وعلى شعري".

"لأنك كنت قدت أصبتَ ، وأردت مساعدتك ، ومن عادتي أن أكون
منفتحاً على الأشخاص الذين أعجبُ بهم أو أريد التعرف عليهم بشكل
أفضل"

"لقد عبّرتَ عن إعجابك بي ، قلمي أصبحت أفضل الآن ، كما أنّي لا أريد
أن تتعرّف على بعضنا البعض بشكل أفضل".

"إلى أي مدى ذهبت بتفكيرك؟"

"لم يذهب فكري إلى أي مدى" أجبتُ

"لا بدّ أنك فكرت بشيء ما حتى نتكلم على هذا النحو ، هل تريد أن
تخبرني؟" سألت ، وهو يتحدث بهدوء وثبات "هل تريد أن نلتقي كلانا هذا
المساء ونحدث بهذا الموضوع؟ الجو حار جداً هنا".

"ليس بلائق؟ غير مهذب؟ بذيء؟" أضافت ماريلو.

"ما الذي يمكن أن يفعله؟" قال يانيس

"أي شيء غريب" قالت ماريلو.

"آه، من أين لي أن أتذكر الآن ، لكنني لا أعتقد ذلك."

"هل يمسك بك؟ هل يقدم لك هدايا؟" قالت ماريلو.

"ماذا تصعدون يا جماعة؟" قال يانيس وقد بدا مرتبكاً.

"هل يقوم بملامستك؟" حاولت أن أشرح له.

قال: "يلسني عند الحاجة لذلك".

"ومتى تكون هناك حاجة؟" سألت ماريلو.

"ليصافني ، أو ليقول لي أحسنت ... ماذا أصابكم؟ قال يانيس "إن فيثوس

صديق والدي ، ليس من المعقول ، لقد أسأتم فهمه بالتأكيد"

"اخشى بأننا لم نسمع فهمه" قالت ماريلو.

وجود ماريلو بجاني جعلني أشعر بأنني أقوى. بأنه لدي حليف ، لم أكن

لوحدي.

بعد بضعة أيام أقمنا مباراة بالكرة الطائرة بين الآباء والأبناء على الشاطئ.

وهكذا اختلط الفريقان وكان والدي خصم لي وفي نفس الفريق والدي يانيس

وفيثوس. لم تمرأي رمية كرة ساحقة من والدي إلياس ، أما بالنسبة لإرسالاته

فكان من الصعب صدها. في الواقع لعبنا بشكل جيد وخسرنا بفارق كبير

ولكن بكرامة. في نهاية المباراة ، عندما كنا نشرب الماء ونمسح عرقنا، جاء

فيثوس، وعانقتني من كتفي ومرريده عبر شعري. تراجعت بشكل مفاجئ.

حاجة إلى ذلك. مرة أخرى لم أقل شيئاً.

"كل شيء على ما يرام؟" سألت ماريلو، التي كانت قد جاءت بجواري،
بعد أن غادر فيفوس أخيراً

"أمن المعقول! طلبت منه أن يجلس؟".

"وماذا كان يوسعي أن أقول له، إنه عيد ميلادي، خذ هديتك وغادر؟
على كل شكراً لأنك قتت بمحادثته " قلت لها "ولكن لماذا كنت تُتصرفني
كالقردة قبل قليل من وراء ظهره"

"من؟ لا لم أكن أتصرف كالقردة، لكنني كنت أقول لك أن تطرده" و
أخذت تضحك وضحكت أنا أيضاً.

"هيا، لا تكن جدياً لهذا الحد، إنه عيد ميلادك"

"حسناً، لكنني أريد التحدث إلى يانيس قليلاً" قلت لها.

"هل لديك مانع أن أكون أنا موجودة أيضاً؟" سألت ماريلو.
قلت: "لا ، حسناً".

وهكذا أخطنا بيانيس ، وجلسنا بجانبه ، أنا من جهة وماريلو من الجهة
الأخرى ، وبدأنا الإستجواب.

"هل تعرف فيفوس جيداً؟" سألت أنا أولاً.

"نعم ، إنه صديق والدي ، وأنا أعرفه منذ سنوات" قال يانيس.

"إذن خلال هذه السنوات التي تعرفه فيها ، هل فعل أي شيء يبدو غريباً
بالنسبة لك؟" سألت أنا

"ألن تفتحتها؟" سألني مبتسماً، مزقت الغلاف لأرى بين يدي نسخة فاخرة من رواية الأمير الصغير.

"افتحتها" شجعني فيفوس وهو دائم الابتسام فتحت وقرأت:

"بمناسبة أعوامك الثلاثة عشرة الجميلة. مع حي فيفوس"

كانت ماريلو تلمح لي بالإشارات.

"هل تود شرب شيئاً" سألته

"نعم، بكل سرور" أجاب وجلس.

من خلف ظهره كانت ماريلو كل الوقت تشير بملاح وجهها وتحرك يديها للأعلى والأسفل.

"آريس، اله الحرب" قال فيفوس وضحك بمفرده، ليكمل بعد قليل "ولكن أمير صغير أيضاً، مليء بالتناقضات".

هبت ماريلو مسرعة ودخلت بيننا.

"ما الأخبار؟" قالت وبدأت بالحديث معه.

وهكذا وجدت الفرصة سانحة وذهبت إلى أصدقائي، عندما جاء بعد عشرين دقيقة تقريباً ليحيني لأنه سيغادر

"مرة أخرى أتمنى لك العمر المديد" قال ومدّ يده لمصافحتي.

مددت يدي أنا أيضاً لأصافحه ولكن بدا لي وكأنه أمسك بها أكثر من المعتاد، وبدا لي أيضاً أن إبهامه كان يحوم فوق يدي بينما لم يكن هناك

"ماذا؟" قالت ماريلو.

"إنه يلامسني أيضاً."

"ماذا؟" قالت ماريلو مجدداً وهي تفتح عينيها مندهشة.

"يمدُّ يده."

"أين؟"

"على كتفي."

كانت ماريلو تحديق بي.

"وعلى رجلي. عندما أصبتُ. ودائماً يقول لي أن نذهب سوياً إلى مكان ما."

"وما هو الأمر الذي لست متأكداً منه؟"

"لست متأكداً من أن لديه نوايا سيئة."

"وماذا ستفعل؟ هل ستنتظر حتى ترى نوايا فيثوس؟ ماذا لو كانت نواياه سيئة؟ إذا كان هناك شيء يضايقك فقل ذلك. أوقفه في الحال. بأسرع وقت."

عيد ميلادي كان في نهاية شهر تموز/ يوليو. وسأقي قد تعافت تماماً، لذا نزلنا عند المساء إلى البحر مع أصحابي لكي أحتفي بهم، المقصف كان ممتلئاً بالناس. السفينة التي التي كانت تأتي من أئينا أصبحت تقوم بالمزيد من الرحلات يومياً. لم يرافقني والديّ لكي أشعر بحرية التصرف و لكي لا يتواجدوا بيننا في اليوم الذي كنت سأكل فيه الثالثة عشرة من عمري. لكن فيثوس لم يفعل ذلك! جاء بأريحية إلى طاولتنا، تمنى لي أن أصل المئة من العمر وأعطاني هدية. نظرت إلى ماريلو التي كانت تنظر إلي أيضاً.

"أن يزعجك شيء يقوم به شخص أكبر منك وأن تطلي منه ألا يفعل ذلك" قلت.

"هل حدث شيء؟"

"لا، أنا أتحدث بشكل عام"، قلت متظاهراً بأني لا أبالي.

"أوجه ملاحظات بشكل مستمر لوالديّ" قالت ماريلو.

"أعني لشخص لا تعرفينه، لشخص غريب" أصررتُ.

"لا أذكر بأن حدث لي ذلك. هل يضايقك أحد؟ هل يضايقك فيثوس؟"

لم يكن باستطاعتي إخفاء أي شيء عن ماريلو.

"لست متأكداً" قلت.

"لست متأكداً من أنه فيثوس أم أنك لست متأكداً من أنه يضايقك؟"

"لماذا فكرتِ بأنه فيثوس؟"

"لأنني كنت أراه أنه دائماً بجانبك. في البداية كنت أعتقد أن هذا يحدث

لأنك أكثر نضجاً بالنسبة لعمرك. وأنه كان سعيداً بإجراء محادثات مثيرة

للاهتمام معك."

شعرت وكأن مفرقات نارية تنفجر في داخلي من فرحي بما سمعته من

ماريلو عني. لكن فرحتي لم تدم طويلاً. لا أعتقد أنه يمكنني أن أستمع

بأي شيء إذا لم أحلّ مشكلة فيثوس.

"وأنا اعتقدتُ ذلك في البداية، ولكن للأسف إنه لا يتكلم فقط، وهذه

هي المشكلة."

يلامسني، لأنه يداعبني، لأنه قد أبعث أصدقائي، لأنه ساعدني، لأنه ركن السيارة في الظل، لأنه كان موجوداً في المباراة، لأنه كان علي أن أقول له شكراً. حاولت أن أفتح باب السيارة لكنه كان مقفلاً

"انتظر" قال " أنا قادم من الجانب الآخر لمساعدتك".

ها هي الشكوك مرة أخرى. هل أبالغ ، هل كل ما يريده هو مساعدتي فقط ؟

عند العصر ، جاءت ماريلو لتجلس برفقتي ، رغم أنني كنت أشعر بتحسن كبير.

"لقد أصبحتَ بطلاً ، خاصة عند الصغار" قالت ماريلو وهي تنقل لي أخبار اليوم.

"وكيف ذلك؟" سألتُ.

"بسبب الطريقة التي لعبت بها في الصباح. وبسبب الضربة التي تلقيتها على قصبة رجلك من مسامير الحذاء الرياضي".

"آه ، حسناً ،" قلت وأنا شارداً الذهن إلى حد ما.

"هل حدث شيء ما؟" سألتُ هي.

"نعم، أفكر....."، قلت وتوقفت.

"بماذا تفكر؟" سألت ماريلو.

"هل سبق لك أن وجهتي تنبيه لشخصٍ كبير؟"

"ما ذا تقصد؟"

تفرقنا هكذا بخيبة.

بطريقة ما حالَ فيثوس بيني وبين أصدقائي، قال لهم أن يعودوا وأنه سيوصلني إلى منزلي بالسيارة. التي كان قد ركنها بالقرب من هناك. وهكذا قال الأولاد إنهم سيأتون إلى المنزل مساءً ليطمئنوا عليّ ولنشاهد أحد الأفلام سويةً، ثم غادروا وتركوني مع فيثوس.

على الرغم من أن الألم بدأ بالزوال، إلا أنني لم أستطع أن أدوس على قدمي و كان فيثوس يمسك بي من ذراعي، ثم مرر يدي على كتفيه لكي أتكى عليه وأستطيع الوصول إلى سيارته. كان موقفي أكثر صعوبة. شعرتُ بارتياح كبير عندما رأيت ساكيس ويانيس يعودان للمساعدة.

"لا داعي، يمكننا القيام بذلك". قال فيثوس

"سنساعدكم" قال يانيس وأوصلوني إلى السيارة.

أغلق فيثوس النوافذ وشغلَّ التكييف. سألتني إن كنت على ما يرام وإذا كنت أريد أن يأخذني إلى العيادة الطبية أو على الأقل إلى منزله لكي يضع مشد على رجلي، قال إن لديه خبرة بهذه الأمور. أحبته أنني أريد فقط العودة إلى المنزل.

عندما وصلنا لم يتوقف أمام الباب ولكن قبل ذلك بمسافة.

"هنا يوجد قليلٌ من الظل". قال بصوت منخفض

أطفأ المحرك واستدار نحوي. سألتني إذا كنت أتألم ووضع يده على رجلي. شعرت بيده تداعب قدمي.

نجأة كانت الإصابة آخر ما يشغل بالي. شعرت بانزعاج شديد. لأنه

اجتمعنا عند العصر في الملعب الصغير للعب. قمنا ببعض التغييرات بسبب تغيب البعض، وهكذا لعبت في موقع الهجوم رغم أنني عادةً كنت أَلعب في الدفاع. اتخذنا أنا وساكيس ويانيس وإيلياس مواقعنا في الملعب، و كذلك فعل الفريق الخصم.

لكن منذ منتصف المباراة و بعد، اتسمت الأمور بالخشونة، أصبحت الإحتكاكات أشد بكثير، و كانت تحصل بعض التدافعات في كل فرصة تسنح بذلك، و خاصة عندما قال الحكم، و الذي كان صعباً في مرحلة الثانوية، أنه سوف يأكل الآيس كريم لوضع من الوقت (لدقيقتين) وعلينا انتظاره.

قررنا بأنه لا بأس لمدة دقيقتين، و أننا سنتابع اللعب بدونه. لكن خلال هاتين الدقيقتين، سجل الآخرون هدفاً و احتدت اللعبة، حصلت رفسات خلال الاحتكاكات، لمسات يد قرروا أنها عن قصد و بعض الشد من الفانيلات، و في النهاية وجدت نفسي أتدحرج على الرمال بعد رفسة قوية على قسبة رجلي من ذلك اللاعب الي كان ينتعل أحذية رياضية ذات مسامير.

تحلق الجميع حولي ليروا ماذا حلّ بي، و عندما فتحت عيني ثانية وجدت فيثوس يقف فوق رأسي و قد أبعد الآخرين جانباً، كان يمسك بقدمي و يبخ رذاذاً لا أعلم إن كان يحمله معه دائماً أو حصل عليه تلك اللحظة من مكان ما. على كل حال خفّ الألم بعد قليل و استطعت الوقوف.

في هذه الأثناء، إنتهى الحكم من أكل الآيس كريم و أعلن استعداداه لمتابعة التحكيم، لكننا لم نوافق على متابعة المباراة. تدرّعنا بأن السلوك كان غير رياضياً و طلبنا إعادة المباراة. تهامس الآخرون فيما بينهم ثم

وسحب القارب الصغير خارجاً. وبعد حوار بسيط مع أصحابي، أتى
و جلس بجاني.

كنت على وشك النهوض لكنه استدركني

"هل سبق و ذهبت إلى بلاكيس؟ ياله من مكانٍ رائع"

أجبتة "لا، لم أذهب أبداً".

"هل هذا معقول..... يجب أن تسبح هناك من كلِّ بد. إنها تجربة سوف
لن تنساها أبداً"

لم أجب، لم أقل شيئاً، ولكنه تابع حديثه.

"أتيت من هناك للتو، لكن إن كنت تريد سأذهب معك مرة أخرى،
إنه مكان يستحق أن تراه. أذهب إلى هناك كل صباح ، ولكن دائماً
أتوق للمزيد "

"لا أريد أن أغادر من هنا هذه اللحظة، ربما مرّة أخرى" أجبتة، باذلاً
كل ما بوسعي لأكون مؤدباً.

"نعم، بالطبع" قال وقد شعر بالخيبة نوعاً ما "بالتأكيد، مرّة أخرى".

إنه يُلح كثيراً. أتساءل مالذي يجعله مهتم جداً بأن أرى بلاكيس. أتساءل
إن كنت لست مؤدباً معه عندما رفضت. لماذا يأتي ليكون بجاني
باستمرار، لماذا لا يذهب بالقرب من ساكيس على سبيل المثال أو بالقرب
من يانيس. هل فعلت أو قلت شيئاً؟ أنظر من حولي إلى أصحابي. إنهم
لا يعيرون أهمية لكل ما يحصل. هل أجعل الأمور أكبر مما هي عليها في
ذهني؟ ربما علي أخذها بروية؟ ماريلو كانت تتكلم وتضحك مع صديقة لها.

جولتنا حول الجزيرة قنناها بالدراجات، اصطحبت ماريلو خلفي لأن إطارات دراجتها كانت مثقوبة و عجلاتها متآكلة. كنت أشعر بيديها الدافئتين على كَتْفَيَّ، وكنت أسمع ضحكاتها كلما كانت الدراجة تقفز بسبب الحفر والأحجار. عندما نهضت واقفاً، لأنني كنت أواجه صعوبة بدفع الدواسة خلال الصعود، إتكأت على ظهري برفق في البداية ثم أمسكت بي بقوة بكلتا يديها كي لا تسقط من خلفي . شعرت بتيار كهربائي يسري في جسدي كله.

ربطنا دراجاتنا على رصيف الميناء الصغير وعبرنا بالقارب إلى جزيرة صغيرة في الجهة المقابلة ، الشيء الوحيد الذي كان على تلك الجزيرة هو الدير الذي تحيط به مياه غاية الاخضرار. سيأتي القارب ليأخذنا بعد ثلاث ساعات.

جلسنا على الشاطئ وكلها كما نتعرق كما نقوم بالغطس. بعد قليل مرّ قارب صغير، لم أعره الإهتمام، الشخص الذي كان بداخله نهض واقفاً وأطلق صغيراً، "هل تعرف من هذا الشخص؟" سأل نيكولا. نهض يانيس ملوحاً بيديه قائلاً: "اه، نعم، إنه فيثوس صديق والداي، التقينا به البارحة، لقد اصطحبناه معنا من أثينا هذا العام" و حياه رافعاً يده إلى الأعلى.

"أريد ان يأتي أحدكم معي لصيد السمك؟" سمعنا صوت فيثوس من بعيد يأتينا ضعيفاً من القارب، ولكن لم يكن لأحد منا الرغبة بذلك، عندها أدار المحرك وغادر. لكن على ما يبدو أنه أعاد التفكير بالأمر، لأنه عاد للظهور ثانية بعد قليل، عندما اقترب من شاطئ البحر و أطفأ المحرك. رفع أطراف بنطاله لكي لا يبتل، قفز في المياه الضحلة

ثم جاء وجلس بجانبى مرةً أخرى.

«كيف سارت الأمور في المدرسة؟»

«إيه ، جيدة، لا بأس»

«ما هي المواد التي تحبها؟»

«الفيزياء» ، أجييه

«مثيرٌ جداً للاهتمام، ما الذي يعجبك في الفيزياء؟»

«بأنني أفهم كيف يسير كل من الكون والطبيعة»

عندها مد يده نحوى ووضعها على كتفى. إنه يتصرف بدون تكلف. يسأل عن كل هذه الأمور بلا مبالاة على الأغلب، لكنى لا أشعر بالإرتياح. أتساءل لماذا يده موجودة على كتفى، أتساءل لماذا يأتي ويجلس معنا دائماً وليس مع الكبار. هناك بعض الناس يفضلون صحبة الأطفال على الكبار.

ما تزال يده على كتفى، أشعر بالحرج ، ولكن أبرر له ذلك. يتحدث عن شيء ما، لكنى لا أسمع، أعتقد بأنه يسرد قصة يتحدث عنه عندما كان في المرحلة الإعدادية. أفكر باستمرار بيده الموجودة على كتفى. لا أشعر بالإرتياح على الإطلاق، لكنى لا أقول شيئاً، ليس من اللائق أن أقول لشخص أكبر منى ما يجب أن يفعله أو لا يفعله أليس كذلك؟

بعد مرور قرن كامل تقريباً، انسحبت يده من فوق كتفى وابتعد. لماذا قررت جعل تلك اللحظات صعبة عليّ أنا ولحظاته هو سهلة عليه؟ لكي لا أكون أنا «غريب الأطوار»، لكي لا أسيء إليه؟

كريم بينما بقيت أنا قليلاً مع فيثوس، نعم هكذا كانوا ينادونه، فيثوس، حوالي الثلاثين من العمر، يرتدي قميصاً أبيضاً، سروالاً قصيراً رمادي و حذاء بني ذو أربطة.

«كيف كبرت لهذا الحد؟» سأل وكأنه يبدو منبهراً، «وكم أصبحت أكثر جمالاً من السنة الماضية»

لم أكن أنظر في عينيه لأني شعرت بالتحجّل، لا أشعر بالإرتياح عند المجاملة. «أتحجّل؟» سألني، جاعلاً الأمر أكثر صعوبة.

لم أجيبه، أنظر باتجاه رفاقي أريد أن أذهب لأكون معهم ولكن لسبب ما أشعر بأنني مضطرب للبقاء بمكاني أمام فيثوس، ربما من باب المجاملة. بينما كان هو يبتسم.

في المساء ذهبنا إلى باراكوندا، مقصف على شاطئ البحر. جلس أهلنا يشربون البيرة على الطاولات بينما جلسنا نحن على الرمال نأكل قطع اللحم المشوي، ونقول بعض الترهات بينما كنا نستمتع للموسيقى الآتية من مكبرات الصوت.

كان الموج يتساق الرمال ليمسك بأقدامنا.

صديق عائلة يانيس الذي كان جالساً عند البار، أتى نحونا ممسكاً بزجاجة بيرة. كان حافي القدمين، يرتدي بنطالاً أبيضاً وبلوزة زرقاء بأكم قصيرة، جلس بجانبنا وشاركنا الحديث لبعض الوقت، كما نتحدث في تلك اللحظة عن كرة القدم والفرق التي كانت معرضة لخطر الهبوط للدرجة الأدنى وكنا نراهن على ذلك. كان صوته هادئاً.

الوقت الذي نستطيعه جميعاً، بينما قال يانيس إنه لم يسبق له بأن حسب الوقت، عندها اقترح إيلياس أن نجري مسابقة، لنرى من سيحبس أنفاسه تحت الماء أكثر وقت ممكن. حتى أننا قررنا بأن نصطحب معنا أصدقاءنا الآخرين والذهاب حيث توجد الصخور لكي نقوم بالغطس من علو. وهذا سيسهل علينا الأمر لأن المياه على شاطئ البحر تصل حتى الركبة فقط، والبحر ضحل جداً من أجل إجراء مسابقة مهمة كهذه وكان سيتوجب علينا المشي كثيراً لنصل إلى عمقٍ معقول. وهكذا وافق الجميع.

لسبب غريب ما أتذكر ذلك اليوم بدقة هائلة، ثانية بثانية. عندما كان يقفز أحداً من الأعلى يقوم الآخرون بالتحقق حول نيكولا ويحدقون بساعته الجديدة التي تحتوي على عداد رائع للوقت. فيما بعد توقعنا عن القفز وبقينا في الماء، الساعة بجميع الأحوال كانت مقاومة للمياه والأهم من ذلك أننا كنا نستطيع القيام بمحاولات أكثر هكذا، وكان قد حل الظهر و حان وقت العودة إلى منازلنا من لتناول الطعام.

في النهاية تم إعلان فوزي أنا، ربما لأنه لديّ قدرة أكبر بالسيطرة على النفس أو على التحمل، بقيت تحت الماء على الأقل لمدة عشر ثوانٍ أكثر من الآخرين.

تسلقنا الصخور وخرجنا من الماء. أحاط بي بقية الأولاد ، ربتوا على ظهري و كانوا ينادوني جاك. بينما كانت ماريلو تنظر إلي مبتسمة.

«بالروعة!» سُمع صوتٌ ما «أهذا أنت يا آريس؟»

التفتنا جميعاً باتجاه ذلك الصوت. كان أحد أصدقاء والديانيس، كما نراه في الجزيرة في كل صيفٍ تقريباً، وبعد تبادل التحية، شكل بقية الأولاد حلقة على مسافة بالقرب منا، ليقرروا إلى أين سنذهب لنا كل الآيس

لطالما كان مسار الرحلة جميلاً. كنت أنظر من فوق سطح السفينة كيف يشق هيكلها الحديدي المياه ويطفو بسهولة فوق زبد البحر. وأتطلع بفارغ الصبر للقاء صحتي الصيفية وأقوم بغطساتي الأولى.

تنتقل الأخبار بسرعة. وهكذا بمجرد أن علم كل من ساكيس ويانيس بوصولي، صعدا الطلعات الثلاثة المؤدية إلى المنزل، وهما يلهثان ويفرغان زجاجات المياه الواحدة تلو الأخرى فوق رأسيهما وكتفيهما، الشمس كانت دائماً أكثر حدة. وصلا إلى خارج المنزل وأطلقا الصفير المتعارف عليه بيننا وانتظراني لأخرج للقائهم. نزلنا إلى الشاطئ معاً نمازح بعضنا البعض ونحن نضحك. كان ذلك في شهر تموز/ يوليو. وكنت سأكل الثالثة عشر من عمري في نهاية الشهر.

في تلك الليلة وفي سينما مارغريتا الصيفية، تم عرض فيلم الأزرق اللامتناهي. لم نكن قد شاهدنا هذا الفيلم من قبل، على العكس من أهلنا الذين كانوا يعرفون الحوار عن ظهر قلب، و كانوا يهيمسون طوال الوقت في آذان بعضهم البعض أثناء العرض.

كانت ماريلو جالسة بجواري وتتنظر إلى البحر اللامتناهي على الشاشة البيضاء الكبيرة، وهي تستمع إلى تلك الموسيقى التصويرية الرائعة، وهي تمسك بإحدى رقائق البطاطس التي قد نستأ في يدها لفترة. اقتربت ببطء من يدها وقضمت قطعة البطاطس ومن خوفها دفعتني بغضب ولكنها بعد فترة ضحكت وضحكت أنا أيضاً.

في صباح اليوم التالي تذكرنا الفيلم وبسبب تأثرنا بجاك مايبول كما ناقش ونحن ذاهبين من منزلي إلى البحر، كم من الوقت يستطيع كل واحد منا أن يجلس أنفاسه. قال ساكيس إنه يستطيع أن يجلس أنفاسه ضعف

إلى أي مدى ذهبت بتفكيرك ؟

أريس، 13 عاماً

أفكرُ بالجزيرة طوال العام، وليس فقط في فصل الخريف عندما أعود إلى أثينا، أو في الصيف عندما كانت تغلق المدارس، حينما كنت أرمي في حقيبة سروال السباحة، بنطال قصير، قميص بأكمام قصيرة وأجري إلى بيرياس لأستقل القارب، لا بل وفي الشتاء أيضاً كنت أفكر بها. برفاقي ، بالقفز في البحر من فوق الصخور، بالأيس كريم، بالنزهات، بدار السينما الصيفية وبالجولة حول الجزيرة بالدراجات، بالتوت البري والتين الشوكي التي كنا نقطفها من الأراج و بماريلو. وهكذا عندما أغلقت المدارس، توقفت عن التفكير بها وبدأت بالإعداد ، لم يكن لدي أي سبب لأبقى في أثينا أكثر من ذلك، وهكذا استقلت القارب.

ارتفعت موجة الاستنكار من المدرجات ضد باناجيوتيديس. وفي اليوم التالي طرده المدير من المدرسة. ولم يره أحد منا مرة أخرى.

حتى لو لم أتمكن من تغيير العالم، فلا يزال بإمكانني تغيير تلك الجزئية من العالم الذي يهمني ويشملي. يمكنني الآن الدفاع عن زميلة في الفصل عندما أرى مدى صعوبة حياتها اليومية. أستطيع أن أنظر إلى المرأة ولا أشعر بشعور سيء، بل بالفخر. أستطيع أن أكون جريئاً. لم يعد الأرنب الخائف يعيش بداخلي.

قلت: إذا واصلت ما تفعله مع ماريانا، فسأخبر المدير بكل شيء، أنا أحذرك وأنا لا أمزح على الإطلاق.

أدرت ظهري وغادرت. وأخيراً تمكنت من التحدث معه ولم يحدث شيء رهيب. واستمرت الأرض بالدوران.

عندما اجتمعنا في المسيح أثناء البطولة. بدأ باناجيوتيديس بالقيام بالأشياء نفسها مرة أخرى. لقد تجاهل تماماً تحذيري. ومع ذلك، شعر باقي أصحاب الشلة أنه يتعين عليهم احترام جهود الفتيات، والتدريب الشتوي بأكمله، وحقيقة أنهم قد يحصلون على المركز الأول، وأنهم لم يتضامنوا مع باناجيوتيديس. كان باناجيوتيديس جالساً على المدرجات، مطلقاً إهانة تلو الأخرى. رأيت ماريانا التي لم تكن لتستطع الوقوف على قدميها. لا تستحق أي فتاة أن تمر بهذه الصعوبات. لم أنتظر حدوث الأمر الأسوأ. كان المدير يجلس بجانب المدربة السيدة زينيا. ذهبت وتحدثت معهما. قلت لهما كل شيء في تلك اللحظة. حول الضغط الذي مارسه باناجيوتيديس على ماريانا طوال العام، وحول السخرية والشتائم في ذلك اليوم، وحول الهجوم التي تعرضت له في غرفة خلع الملابس قبل أيام قليلة. لقد أفصحت عن كل شيء. نظر المدير والسيدة زينيا إلى بعضهما البعض ثم نظرا إلى ماريانا التي كانت تقفز من على منصة القفز في تلك اللحظة. نهضت السيدة زينيا واقتربت من ممر ماريانا. وبينما ظهرت جميع الفتيات بعد الغوص على سطح الماء، لم تظهر ماريانا. فقفزت السيدة زينيا على الفور إلى حوض السباحة، وغاصت على الرغم من أنها كانت ترتدي ملابسها ورفعت ماريانا من القاع.

ماذا تقصد أنك أمسكت بها؟

هذا ما فهمته يا كيموناس؟

شعرت بالاشمئزاز لأنه لم يدرك ما الذي فعله وربما لن يفهمه أبداً. كما أنني شعرت بالاشمئزاز من نفسي لأنه عاملني كعضو في زمرة (عصابتة)، حيث يجب أن أشيد بجرأته.

اعتقدت أن هذه هي اللحظة المناسبة التي يمكنني فعل شيء ما، يجب أن أقوم به الآن وإلا سأندم عليه لبقية حياتي. ياسوناس، أنت ترتكب خطأ فادحاً.

كلنا نرتكب خطأ فادحاً.

سألني: أي خطأ؟

نحن نعذب إنساناً.

كيف خطر لك هذا؟

ماريانا تبكي كل يوم، ألم ترها؟ ألم تسمع صراخها في غرفة خلع الملابس الآن؟

توقف قبل أن يردّ وكان لدي أمل في أن يفكر في الأمر، وأن يدرك ذلك. أنت ما زلت صبيهاً يا كيموناس، لهذا تقول ذلك، الرجال لا يفكرون هكذا. لذا حدّد أياً من الاثنين تريد أن تكون. صبيهاً أم رجلاً؟

حدث شيء خاطئ للغاية هنا، وهذا هو الأمر المؤكد. أنني كنت أضيع وقتي. إلا أنني قررت الآن أن أكون واضحاً ومفهوماً.

بعد التحدي الذي جرى مع أرجيريس في الحديقة، أصبحتُ ظلاً لبانا جيوتيديس. لقد كان مشغولاً بماريانا لدرجة أنه لم ينتبه إليّ لذا تابعته دون أي إزعاجٍ إلى غرفة خلع الملابس في ذلك اليوم، لأنني علمت أنه كان يطبخ شيئاً ما يتعلق بماريانا. لكن عندما دخل منطقة الفتيات، شعرت بالإحراج الشديد من الدخول، لذلك انتظرتُه في الخارج.

حتى الآن لم أفهم لم كنتُ أتابعه. هل بدافع الفضول، أو بدافع الاهتمام بالفتاة التي عانت كثيراً بسببه؟ أم أنني كنتُ أبحث فقط عن إجابات منطقية للمشكلة التي عرفتها الآن، وتشغل بالنا جميعاً؟ انتظرت وقتاً طويلاً في الخارج وكان الظلام قد حلّ عندما سمعت صراخ ماريانا. لم أتمكن من التحرك من مكاني، رأيت فقط باناجيوتيديس يقفز خارجاً ويركض. ركضت خلفه أيضاً. كل شيء كان قد أصبح جدياً. إلى أي مدى كان سيصلبه الامر؟ لم يفهم أي منا أن الموقف كان معلقاً بخيط رفيع يمكن أن ينقطع بأي لحظة. لم أستطع الانتظار أكثر من ذلك دون مشاركة. كنت قد سمعت ماريانا تصرخ في غرفة خلع الملابس. ما الذي يجب أن يحدث أمامي أيضاً كي أتدخل؟

تمهل باناجيوتيديس وأخذ يلهث. وضع يده على جذع شجرة. ثم سمعني واستدار نحوي.

وقال وهو مرتبك ومضطرب: هل رأيت؟ لقد حدث ذلك.

سألته: ماذا حدث؟

فأجاب: أمسكت بها.

نظر أرجيريس إلى باناجيوتيديس .

وقال أرجيريس لبانايوتيديس: أترك الأمر لك. بإشارة توحى بشيء ما، وبالتالي أعطى إشارة البدء لسيناريو سوداوي إلا أنه مسلي

في طريق العودة تمسينا ونحن ندفع مقود دراجاتنا بأيدينا مع باناجيوتيديس. ولم أستطع أن أفهم كيف كان يعرض الفتاة التي كان يجلبها للإهانة ... لذلك تجرأتُ فسألته بعد أن غادر الآخرون بالفعل، وبقيت وحدي معه: ألا يهمك أن ماريانا لن تصبح صديقتك أبداً؟

قال باناجيوتيديس: لماذا تقول هذا؟

نظرت إليه باستغراب!

إذاً هل تعتقد حقاً أنه بعد كل ما قلته لها وما فعلته بها وما كنت تنوي فعله، هل ستقبل لتكون صديقتك؟

لم يجب ولم يتحدث معي مرة أخرى لمدة أسبوع كامل. شعرت بالارتياح. ولكن بعد أيام قليلة، بدأت بطولة السباحة وبلغت المشكلة ذروتها. لقد كانت هذه بداية النهاية.

كان باناجيوتيديس قلقاً ومرتبكاً منذ الصباح. من يدري ما الذي يخطط له في ذهنه.

كنت أخشى أن تخرج المشكلة عن السيطرة، وفي النهاية كنت على حق. وأسوأ ما في الأمر أنني كنت هناك عندما هرب.

أخيراً قالت ماريانا لأستاذ الرياضيات: نعم ، كل شيء على ما يرام. لذلك لم يتغير شيء.

ما زلت أرى كل شيء، سلوك باناجيوتيديس الغير مقبول، ويأس ماريانا الصامت، وضحكات الآخرين الساحرة. وما زلت غير مشارك ومتواطيء. لقد أعطيت من خلال موقفي رسالة مفادها أن ما يحدث أمر مقبول.

بعد ظهر يوم الجمعة نجتمع في الحديقة. نجري محادثات هادئة حول كل الأشياء التي نتشاركها، وحول المباراة الأخيرة التي فزنا بها بفضل أرجيريس والتمريرة الرائعة لنيكولاس الذي وجد المرمى خالي وسجل الهدف، نتحدث عن ضغوط الدراسة، وعن فصل الصيف والعطلة الوشيكّة، وعن بطولة السباحة التي ستقام في مدرستنا. حسناً، بالطبع جلبت السباحة الحديث عن ماريانا التي كانت نجمة السباحة. احمر وجه باناجيوتيديس. نظرت إليه باستغراب.

عندها أدركت أن ماريانا كانت تعجبه. ظهرت علامة استفهام ضخمة فوق رأسي، كما لو أن كل الأشياء الأخيرة التي حدثت بالفعل لم تكن كافية. لماذا كان يتصرف كالأحمق؟ طالما أن الفتاة تعجبه؟ لم تكن خلايا دماغه العصبية على اتصال جيد، وهذا هو الأمر الوحيد المؤكّد.

ثم طرح أرجيريس اقتراحه الشرير.

قال: "علينا أن نفعل شيئاً مثيراً للإعجاب بما أن المدرسة توشك على الانتهاء".

سأل نيكولاس: مثل ماذا؟

المعلمة: انصرفوا جميعاً إلى صفوفكم.

قرأت في مكان ما: أن اللامبالاة هي الموافقة على الشيء! والصمت هو التواطؤ معه! هذا ما أشعر به بداخلي. فكيف أنا مختلف عن الآخرين؟ أنا لا أسخر من ماريانا، لكنني أنظر إلى الآخرين الذين يفعلون ذلك والتزم الصمت. إذن أنا متواطئ كذلك.

أنا أغوص في الموسيقى الخاصة بي، لكنني أيضاً غارق في ذنوبي. عندما أرى العنف الذي تُعرض له ماريانا، أظاهر وكأنّ شيئاً لم يحدث. وهكذا أشعر بأنني في كل يوم أتواءم مع العنف وأتصالح معه، وأعتاد عليه، على الرغم من أنني أكرهه. بمجرد دخولي المدرسة، تتشجع معدتي.

ذات يوم سمع أستاذ الرياضيات في الممر تعليقات باناجيوتيديس الساحرة تجاه ماريانا.

فقال له وهو غاضب للغاية: إذا سمعتك تسخر من أي شخص مرة أخرى سأخذك إلى المدير.

ولكن أستاذ الرياضيات، لم يسمعه يسخر منها مرة أخرى، لأن باناجيوتيديس كان يتخذ احتياطاته منذ ذلك اليوم. عندما كان يرى أستاذ الرياضيات يقترب لم يكن يقل شيئاً. وذات مرة سأل أستاذ الرياضيات ماريانا عما إذا كانت بخير وإذا كان كل شيء على ما يرام، نظرت إلى باناجيوتيديس وخفضت رأسها.

الدائرة. ماريانا تجد الفرصة وتغادر. المعلمة: انتظري لحظة يا فتاة لا تغادري. ماذا يجري هنا؟ صمت الجميع، لا أحد يتحدث.

المعلمة (تشير بشكل عشوائي إلى طالبة): هل ستخبريني بما حدث هنا؟ التلميذة (تتوقف عن الابتسام): لا شيء يا معلمتي لا أعرف، لقد جئت للتو.

المعلمة (تخاطب طالبا آخر): أنت ، ما الذي جري هنا؟

الطالب: لماذا تورطيني الآن يا معلمة؟

المعلمة: حتى لا أسألكم واحداً تلو الآخر، من يخبرني أو تخبرني بما حدث هنا؟

لا أحد يتحرك ، لا أحد يتكلم.

قالت المعلمة لباناجيوتيديس: نعم ، هل ستخبرني أنت؟

باناجيوتيديس: لا شيء، يا معلمة حقاً، كما نتحدث عن الصواريخ وسرعة الإطلاق.

انفجرنا بالضحك من جديد، وهذه المرة أكثر، وضعنا أيدينا على أفواهنا لكي نكتم ضحكنا

قالت المعلمة لماريانا: هل يمكنك إخباري؟

نحن نحبس أنفاسنا. هل ستقول؟ هل سوف تحدث؟ ولكنها تنظر إلى أحذية وركب الأولاد من حولها. بصرها لا يمكن أن يرتفع أكثر. لا تستطيع النظر في عيونهم.

ماريانا: لا يا معلمتي، لا أعرف.

ويتظاهرون بأنهم لم يروا شيئاً، وآخرون مرعوبون ومشلولون، وآخرون لا يعرفون ماذا يفعلون ولا يتخذون موقفاً، وآخرون يبرون غير مباليين، وآخرون سعداء لأن ذلك لم يحدث لهم. لكن لا أحداً يساعد. لا أحداً يركض لطلب المساعدة. وأنا كذلك.

لا يوجد طريق آخر أمام ماريانا، إذا أرادت الذهاب إلى صفها، يجب عليها أن تمر بجانب باناجيوتيديس.

ولكن بمجرد اقترابها منه تقترب جميعاً لنُشكّل دائرة حوله لنرى ونسمع بشكل أفضل. الدائرة تنغلق.

قال باناجيوتيديس: ألاحظ أنه قد نما أكثر هذا الأسبوع! ضحك وهتاف وتصفيق وقهقهة من هنا وهناك.

ماريانا واقفة مصعوقة. إنها خائفة. تمشي نحو الأولاد الذين يشكلون الدائرة، ماريانا تحاول المغادرة لكنهم لا يتنحون جانباً للسماح لها بالمرور. قال باناجيوتيديس: عموماً، أحسنت صنعاً فليس من السهل أن تحملي مثل هذا الوزن كل يوم.

مزيد من الضحك من المراقبين، قهقهة هذه المرة، ثم صمت. ماريانا تجمّر نجلًا تنحني. من ناحية أخرى، يزداد تطاول باناجيوتيديس. والبقية ينظرون. نصفيق الدائرة التي تحيط بهما أكثر حتى لا تضيق علينا أي عبارة ظريفة.

باناجيوتيديس: هل سينمو صدرك يوماً ما أكثر من ذلك؟

المراقبون ينصرفون. تقترب المعلمة التي إستمتعت إلينا. بمجرد أن نراها نفتتح

لا أستطيع أن ألعب دور المدافع عن ماريانا في وجههم جميعاً وهذا ما يجعلني أشعر بالخلج .

والأسوأ هو أن موقفي السليبي من السخرية دون أن أتدخل. يجعلني أشعر كما لو أنني أشجعهم وأصفق بصمت.

في المدرسة، تتجاوز لعبة باناجيوتيديس كل الحدود. الإهانات أكثر وأشد قسوة. يبدو أنه أصبح مهوساً بماريانا.

لكني في كثير من الأحيان أراها باكية ووحيدة.

في كل مرة يشارك الآخرون في لعبة الإذلال. تقريبا كل شلة أصحابي تشارك. (أرجيريس، ونيكولاس، الج). أنا أنجل منهم ولكن قبل كل شيء أشعر بالخلج من نفسي.

لماذا لا اتحدّث؟ لماذا لا أظهر أي ردة فعل؟

لا أريد حتى أن أعرف ما الذي تعاني منه ماريانا في غرفتها. هل أنا خائف من ذلك، كي لا أصبح هدفاً مثلها، كي لا أفقد أصدقائي، كي لا يطلقوا عليّ اسم جبان واشي وأني أتخلى عن أصدقائي للدفاع عن فتاة؟ لن أخرج الثعبان من الحفرة، أليس كذلك؟ لماذا أفعل ذلك؟ اليوم ماريانا، وغداً ستكون فتاة أخرى. هل بإمكانني أن أغير العالم؟

أنظر حولي. الجاني، والضحية، الكثير من الأولاد هم فقط يراقبون مثلي. معظمهم يدعم الجاني بالضحك والتصفيق. بعض الأولاد يغادرون المشهد

بعد صيف الصف الثاني الإعدادي، تغيرات تقاطيع جسدها، نما صدرها. بشكل مبالغ فيه. هذه هي الحقيقة، لكن هذه الأشياء حصلت. لقد رأينا جميعاً بأن التغيرات التي حدثت على أجسامنا كانت هائلة. حتى العام الماضي كان صوتي رقيقاً وهذا العام أتحدث كرجل. نظرياً الآخرون مرتين أو ثلاث مرات بغرابة، لكن لأنني انطويت على نفسي ولم أتحدث كثيراً، نسوا الأمر بسرعة. لكن التغيرات التي حصلت لماريانا أحدثت تقلبات في حياتنا جميعاً. وبالطبع في حياتها أكثر.

كل صباح كنت أشاهد ياسوناس وهو يتابع ماريانا. إنه ينتظرها عند مدخل المدرسة. يحمل الحقيرة على كتفه ويسند ظهره على الحائط. مسترخياً على رجل واحدة. تبدو ماريانا في آخر الطريق تمشي ببطء، كغزال خائف تنبعث منها رائحة الخطر من بعيد. بينما هو كالنمر الجائع، يدرك ذلك على الفور. يبدو جسده مسترخياً لكنه متوتر. عندما تمر به يبدأ بالتعليقات، أحياناً بصوت هامس وأحياناً بصوت عال. يضحك الأولاد في معظم الأوقات. تحني ماريانا رأسها نجلاً وتدخل المدرسة بأكتاف منحنية. ليس ثمة أحد يريد أن يكون في مكانها. كلمات باناجيوتيديس استفزازية، إنه غير مهذب. -بمناسبة هو صديقي - نلتقي في الساحة، نضحك على نفس النكات. ما لم تكن ماريانا في صلب النكتة، فأنا لا أضحك، بل أكون جدياً.

كثيراً ما أتساءل لماذا لا أظهر أي ردة فعل أرى الظلم وأنا صامت. لو كنت مكانها، لوددت أن يدافع عني شخص ما، وأن يكون إلى جانبي.

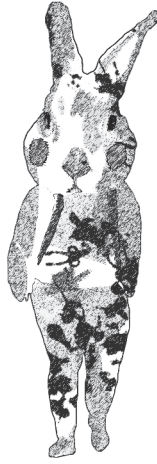
في وقت مبكر قررت أن أراجع خطوة إلى الوراء، كي لا أرى ولا أسمع لأسباب خاصة بي. لذا لم أدخل الغابة. قررت أيضاً أن أراقب دون أن أتحدث وأن أهرب عند الضرورة. لكن أصحابي كانوا في الغابة، أو لكي أكون أكثر دقة كانوا شلة "زمرة" مهيمنة على الغابة. كل منهم له سببه الخاص به.

ثمة شيء يوحدنا كشلة. كرة القدم، أو نفس المعلمين المعلمات، والألعاب، والدراجة الهوائية، أو الحاجة إلى الانتماء إلى مكان ما، أو كي لا تكون وحيداً، شيء من هذا القبيل. ومع ذلك، نحن مختلفون تماماً عن بعضنا البعض. أما عني فهم لا يعرفون إلا ما سمحت أنا لهم بمعرفته.

لا أتذكر كيف أصبحنا جميعاً شلة واحدة بشخصياتنا المختلفة، ومع ذلك أصبحنا شلة. كما أنا ونيكولاس أصدقاء منذ المدرسة الابتدائية، وكان نيكولاس يعرف أرجيريس الذي جاء من مدرسة أخرى ولازم على الفور ياسوناس باناجيوتيديس.

لقد شغل بالي ياسوناس باناجيوتيديس للغاية. هناك شيء ما يحصل مع هذا الشخص. إنه وسيم، أقصد أنه شخص رياضي، طويل القامة، له عينان خضراوتان وخصلات شعر شقراء تنسدل على وجهه باستمرار، بينما باقي رأسه كان محلوفاً. تنظر إليه جميع الفتيات كما لو أنه لا يوجد فتياتاً أخرون في المكان. ومع ذلك، فهو لا يلاحظ ذلك. إنه لا يتفاعل مع ما يحدث حوله، إنه شارد تماماً. إلى أن جاء يوماً أصبح فيه مفتونا بماريانا بشكل رهيب.

ماريانا حسناء، رياضية، مُجيد السباحة، إنها طالبة جميلة وجيدة. لم يسبق لها وأن تسببت بمشاكل. أضف إلى ذلك أنها حققت انتصارات في السباحة خلال البطولات المدرسية

صبي أم رجل؟ كيموناس، العمر أربع عشرة سنة

ربما تكون المدرسة الاعدادية غير مضيافة. وخاصة إذا كنت تخطو خطوة أمام القطيع ويسمعون صوتك. ثم تدخل الغابة إما أنهم سيأكلونك أو ستأكلهم. هناك من لا يعيرون أي اهتمام لأحد، ولا أعرف كيف بإمكانهم فعل ذلك. كل صباح أشاهد الأولاد وهم يمشون في باحة المدرسة يملكهم النعاس والملل، ويحملون الحقائب على أكتافهم، وأستطيع أن أحمّن نوع الحيوان الذي يخفونه بداخلهم. هناك من هم زرافات بقامات شامخة ونخورة، تنظر من الأعلى، وضباع تبحث عن فريسة صغيرة، وقطعان من الغزلان تجري في نفس الاتجاه، وحيثان تسبح ببطء، وأسود تهاجم عند الجوع أو تلحق جروحها عندما تتألم، وأرانب ودجاج، وديوك، وذئب وأغنام، جميعنا في نفس الحلبة. أي نوع من الحيوانات أنا؟ على ما يبدو، أتي أرنب.

قلت لفانيسا: المرة الوحيدة التي وقف فيها والدي إلى جانبي كانت عندما ارتكبت أكبر خطأ في حياتي، هل تفهمين ذلك الامر؟ كان لدي الكثير من المشاعر المتناقضة حول كل ما حدث. كان رأسي أشبه بكبكوبة خيوط متشابكة. ابتعدت عن الجميع. لم يكن لدي أصحاب في المدرسة الجديدة، ولم أذهب في رحلة مدتها 5 أيام. قد يبدو ذلك غريباً، فقد كنت أذاكر لامتحانات. لقد نجحت في الامتحانات، وتركت منزلي، لكن يبدو أنني لا أستطيع الهروب من نفسي، ومن مشكلتي.

اقتربت مني فانيسا وجلست بجاني. مدت يدها وداعبت شعري.

كان عليك أن تخبرني بذلك. ولما لم تخبرني بذلك؟ لقد سمعت عن أخصائي نفسي جيد جداً في الجامعة. اذهب، سأكون معك.

20 سنة

ليس من السهل أن تستخرج من داخلك مصدر الشر وسبب مشاكلك. كما أنه لا شيء يتغير من لحظة إلى أخرى. يستغرق الأمر الكثير من الوقت والعمل. لكنك لست وحدك. فهناك من يستمع إليك ويرشدك ويساعدك في بناء مستقبلك.

على الحائط الأبيض لمكتب الأخصائي النفسي، الذي بدا لي سيئاً بالبداية. رسمت عليه قصتي بخيالي. ثم مسحها ورسمت نفسي، ليس كما كنت أنا، ولكن كما أردت أن أكون، بكل ما أملك من روح. وكانت فانيسا إلى جانبي طوال الطريق حتى نجحت في فعل ذلك.

كما نريد نفس الشيء، أن نعيش تجربة الحب، لنقترب أكثر من بعضنا لكن فجأة، دون أن أدرك ذلك على الإطلاق، أصبحت متهوراً جداً. واندفعت نحوها بشدة.

كانت متفاجئة لكنني لم أفهم. كانت تدفني عنها لكنني ظلمت أقبليها بإلحاح.

عندما شعرت بألم بين ساقي، عندها فقط استطعت التوقف. لقد ضربتني بركبتها لتعيدني إلى صوابي.

ماذا حدث لك؟ هل فقدت عقلك؟ هل فقدت عقلك؟ كنت تؤذيني" قالت مصعوقة وخائفة

حينها بدأت في البكاء. كنت أمسك برأسي وأبكي وكأن نهرًا قد فاض بداخلي. لم أبكي منذ أن كنت في السابعة من عمري. فانيسا لم تغادر، لقد ابتعدت. ولكنني كنت أشعر بها بجواري. اعتذرت لها عدة مرات، كانت تقف ورأني وتتظر إلي بصمت. عندما جف نهر الدموع بدأت أتحدث إليها. وقلت لها كل ما حدث في الماضي. بدأت القصة من البداية.

تحدثت معها عن والدي وأبي، وعن المدرسة، والأصدقاء، وماريانا، وعن الطرد، وعن العزلة التي فرضتها على نفسي، وعن العلاقة السيئة مع أختي، التي ما أن علمت بما فعلته. وكل ما كان بوسعها القول: بأني كلما تقدمت في العمر كلما أصبحت أكثر حماقة، وعن أمي التي عندما اكتشفت ما حدث لم تكن لديها كلمات للتعبير عن حزنها، لكنني رأيت الحزن على وجهها، وعن أبي الذي اشتكى إلى المدرسة أن الفتيات لا ينبغي أن يتجولن عاريات.

كان ذلك في شهر أيار/مايو، وكان مركز المدينة جميلاً. غالباً ما كنا نذهب إلى السينما الصيفية، أو نتحدث أثناء المشي معاً. لقد تجنبت أسئلتها المتعلقة بالماضي، وعائلي، والمدرسة، لم أكن أرغب في ذلك، كنت أغير الموضوع.

"والداي يعيشان في تلك المنطقة، لي أخت واحدة، هذا كل شيء." كنت حريصاً على ألا أكون حازماً، لكنني كنت في بعض الأحيان كذلك. كنت أشعر بالارتباك، كما لو كنت أخفي سرّاً عميقاً ومظلماً. لكن ألم يكن هذا ما كنت أفعله حقاً؟ لقد أخفيت ماضياً أسود. لم أكن أنا، كنت أقدم شخصاً آخرًا بدلا عني. لم أخبر فانيسا أنني طُردت من المدرسة الثانوية لهاجمتي فتاة. يا ترى!! إذا اكتشفت الأمر هل ستستمر في رؤيتي؟

بعد الامتحانات، ذهبت إلى قريتها لبضعة أيام وأنا بقيت في أئينا وكنت أشاهد هوائيات التلفازات على أسطح المنازل. كنا نتواصل يوميا بالرسائل النصية ونُهاثف بعضنا البعض كل ليلة قبل الذهاب إلى النوم. كما قد تبادلنا عدة قبلات لكننا لم نتجاوز ذلك. عندما عادت ربنا الذهاب للسباحة في جزيرة قريبة. كان من الممكن أن تكون عطلة نهاية الأسبوع تلك أفضل عطلة نهاية أسبوع في حياتي. ربما كان يمكن ذلك. كان القمر رائعاً وكنا نسير في الأزقة ممسكين بأيدي بعضنا البعض. فجأة ضحكت فانيسا وسخبتني عبر باب مفتوح لمنزل قديم مهجور. كان شعرها منسدلاً وتفوح منه رائحة واتي الشمس. وضعت يدي خلف ظهرها بدافع الغريزة.

استجابت بلهفة لقبلاتي ومددت يدي شيئاً فشيئاً إلى الأمام. كلانا

الممر الضيق الطويل، والخزائن المعدنية المرقمة على اليسار واليمين، والأرضية النظيفة والمصباح المربعة على السقف، والأبواب المغلقة، والجرس الصامت، وشعرها المبلل، والمنشفة التي كانت تمسك بها. في الجناح الأيمن للمدرسة، في غرفة تبديل الملابس المجددة في المسبح، أمام الخزانة رقم 27. هل يعود الوقت للوراء؟ فقط في الأفلام. وفي الكتب سمعتها وهي تصرخ بصوت عالٍ اسم مدرستها، الفتاة التي كنت أتمنى ذات مرة أن تكون صديقتي، كانت تصرخ لأنها كانت خائفة مني، ولكنني استمرت في محاولتي ليس لأنني كنت خائفاً، ولا لكوني لا أرغب في خسارة الرهان، فقط لأنني في مكان ما، في أعماقي، كنت أريد فعل ذلك. سحبت المنشفة وأمسكت بثديها.

العمر تسع عشرة سنة

قابلت فانيسا في حفلة في المدينة الجامعية. كانت طالبة في السنة الأولى وكنت أنا في السنة الثانية. كان شعرها بني طويل تجمععه بمشبك لين. كنت أمام طاولة المشروبات الغازية، واقتربت ومدت يدها لاحتضار كأساً بلاستيكية، سبقتها وأمسكت بالكأس، وأخرجته من بقية الكؤوس.

قلت لها: ماذا تريد أن تشربي؟

قالت: صودا

نظرت إلي وابتسمت بلطف لتشكرني وشعرت بالحاجة إلى إبقائها معي لفترة أطول، لذلك تحدثت إليها. تحدثنا عن الموسيقى والدروس والامتحانات وأساتذتنا، وبينما كنا نتحدث، تلاقى نظراتنا وابتسمنا. كنت بالنسبة لها مجرد ذلك الشاب الذي أرادت التعرف عليه.

سألت: ماذا علي أن أفعل؟

همس نيكوس بإذني.

قال أرجيريس: هل تراهن على أنك لن تتمكن من ذلك؟

وسألت بتعجب: لما لا أتمكن من ذلك؟

قد تكون جبان، لا أعلم؟

قلت لا ، حسناً، سأفعل ذلك ، وبعد ذلك انصرفنا كل إلى حال سبيله.

ألا يهملك أن لا تصبح ماريانا صديقتك؟ سألني كيموناس عندما كنا في طريقنا إلى المنزل، ونحن ندفع مقود دراجاتنا بأيدينا.

سألته: لماذا تقول هذا؟

نظر كيموناس إلي باستغراب.

إذا أنت تعتقد أنه بعد كل ما أخبرتها به وكل ما تنوي فعله بها بعد، ستوافق على أن تكون صديقتك؟"

كنت في عالم آخر، مغيب عن نفسي، كنت مخطئاً لدرجة أنني كرهت كيموناس لما قال ذلك. اعتقدت أنه كان يشعر بالغيرة مني، وأنه كان بأساً وسيئاً. لم أتحدث إليه مرة أخرى. ومع ذلك فقد كان الشخص الوحيد الذي كان مهتماً بي حقاً.

لقد فزت بالرهان فقد أثبت لشلة أصحابي أنني لست بجبان. في الوقت نفسه، كنت أثبت لنفسي وللجميع أنني أعظم شخص يتحل بالشجاعة على مر العصور.

يمكنني التظاهر وكأنني لا أرى -مثل الطوربيد - لقد أخذ أرجيريس
إذني لمواصلة الإستزاء.

كلا، الأمر لا يهمني؟ خذ راحتك قلتها بسخاء، كما لو كنت أمنح شيئاً
خاصاً بي.

وهكذا بدأت مسابقة بيننا، على الضحية ماريانا، أي منا سيقول أطرف
العبارات الجذابة والتي ستجعل الآخرين يضحكون لفترة أطول. فجأة لم
تعد المدرسة مضيعة للوقت، فقد أصبحت ممتعة.

ثم فقدت صوابي. ولا أعرف كيف حدث ذلك. في كل الأوقات
التي كان يهينني فيها والدي، ويصفني بغير النافع، كنت أرى إحباطه
لأنني لم أكن أقوى، وأسرع، وأكثر براعة، وأكثر رجولة، وكل المرات
التي قارنني فيها بفتاة، والأوقات التي قلل فيها من شأن والدي، وكل
المرات التي سخرت مني أختي، وكل المرات التي كنت أرغب في لفت
انتباه ماريانا، وانتباه أصدقائي، كل هذه المرات كانت تخنقني. وعندما
التقينا مرة أخرى في الحديقة وجاءت فكرة الرهان، قبلت الفكرة. كنت
مشهوراً، كنت قوياً، وكنت قد جذبت انتباه الجميع إلي. وانتباه ماريانا
بالطبع. وكنت أتجه نحو قمة المجد، هكذا كنت أظن.

سألني أرجيريس: الصدق أم الجرأة؟

قلت: الجرأة.

قال أرجيريس: الإجابة صحيحة كما لو كان يوضع أوراق الغار في معبد
الكاهنة دلفي (معبد إغريقي مصدرا للتكهنات أو الحكمة التنبؤية
واستبصار المستقبل المستوحاة من الآلهة).

الممر الضيق الطويل، والخزائن المعدنية المرقمة المترصفة على اليمين واليسار، والأرضية النظيفة، والمصباح المربعة على السقف، والأبواب المغلقة، والجرس الصامت، وشعرها المبلل، والمنشفة التي كانت تحملها.

كنت أنتظرها كل صباح في نفس المكان، على سلم مدخل المدرسة. ذات مرة صرخت بكل قوتي، أمام كل الأولاد، مما جعل شلتي تفهقه ضحكاً وصيحات النصر تعلو

ها - هي - ذات - الصدر - العظيم (في- زو- با).

وبعدما تأكدت بأن شعبيتي تزايدت، كنت أسخر منها على الدوام. وماذا عنها؟ لم أكن أهتم بالضبط بما كانت تشعر به، فقد عززت للتو موقعي بين شلة أصحابي. غالباً ما كنت أتذكر نصيحة والدي، لا تدع النساء يحصلن على أفضل ما لديك، أنت تلعب اللعبة، وتظهر أنك رجل. لم أكن أعرف بالضبط ماذا يعني أن تكون رجلاً، لكن ربما كان هذا هو الاتجاه الصحيح. لم أتخيل أنه بإمكانني أن أجعل ماريانا غير سعيدة. أو أنني لم أكن مهتماً بتعبستها. لكن عندما رأيته غير سعيدة، كان قد فات الأوان لتغيير أي شيء.

في ذلك الصباح كنت مسروراً جداً بنفسني، لقد تمكنت من إضحاك الآخرين في الساعة 08:00 صباحاً، وهذه ليست مهمة سهلة. ثم دخل الآخرون اللعبة. كانت ماريانا هدفاً سهلاً للغاية. لا تسألني لماذا؟ لا أعرف، لكن الذي اعرفه أنها كانت لطيفة، لا يساندها أحد، ضائعة، غير واثقة بنفسها، تكاد تكون امرأة، لم تكن قوية، لكنها كانت واضحة، وحساسة. هل تمنع يا صديقي أن أقوله لها؟ فهي ليست صديقتك بعد. تبا، لا

كما قد ذهبنا إلى الساحة حيث كنا نتجمع بعد الظهر وتجلونا وتحدثنا بشكل أساسي عن دراجاتنا الهوائية، وعن حوادث الفصول الدراسية المختلفة وعن الفتيات. كنت معجباً بماريانا، كان الأمر واضحاً. كانت حلوة، لديها عيون جميلة. شعرت بالحنين من الاعتراف بذلك أمام الآخرين، على الرغم من أنه لم يكن من الصعب عليهم اكتشاف ذلك بأنفسهم وبالطبع لم يكن هناك سبب لإخبارها بذلك. بعض أفراد المجموعة كان لديهم صديقات، والبعض الآخر انتقلوا إلى أكثر من ذلك وحصلوا على بضع القبلات، بدأ الأمر وكأنني كنت متأخراً جداً.

هل ما زلت طفل أمك؟ سألني أرجيريس.

ماذا يعني هذا؟ قلت وأنا بالفعل بدأت أشعر بالارتباك.

تحلّ بالشجاعة، بما أنها تعجبك، تصرف كرجل.

هل تتحدثون عن ماريانا؟ هل رأيتم تغييراً منذ العام الماضي؟ قال نيكولاس.

فتح أرجيريس يديه كما لو كان يحمل بطيخةً وانفجر الجميع من الضحك.

قال نيكولاس: لا (تخف) وإلا ستبقى على عذريتك مدى الحياة.

بعد الاجتماع في الحديقة كانت لدي مشاعر مختلطة. لقد غمرني الشعور بالندم، فلما لا يكون لدي صديقة، أحسست بموجة من فقدان الوعي، لأنني لم أكن مهتماً بكيفية الحصول عليها، وكنت قلقاً من أن أصبح هدفاً لسخرية أصحابي - وبالفعل كانوا ينظرون إلي ويتسمون خفية. وفوق كل ذلك كانت ماريانا متواجدة هناك. وبجسدها الجديد تلامس جسدي بشدة. كان هناك وحشاً بلا مشاعر ينمو بداخلي.

العمر أربع عشرة سنة

العمر عشرة سنوات

في الملعب ذي العشب الصناعي الأخضر وخطي مرمرى ليسا بعيدين عن بعضهما البعض. أنا وأبي نسدّد نحو المرمرى، في البداية الإحماء.

يقول أبي: "بقوة أكبر"، ويسدّد تسديدة قوية من اليسار تدخل مباشرة في شبك مرماي

أركض للاستحواذ على الكرة. أستحوذ عليها، وأثبتها أمام قدمي ثم أركلها. أألا يمكنك الركل بقوة أكبر؟ يسألني مستغرباً.

يبدو أنه محبط للغاية. بالطبع يمكنني أن أفعل ذلك بقوة أكبر، خاصة إذا كان ذلك لإسعاده. لسبب ما لا أستطيع فهمه، والذي يريد مني تسديدات قوية. لذلك أنا أيضاً أسدّد بقوة، أضع كل قوتي. تنطلق الكرة بقوة، لكن المسافة طويلة، وفي نهاية المطاف بالكاد تصل إليه. يضع يديه على خصره، متعجباً، وينظر إلى الكرة بشيء من الاشمئزاز.

يقول: لا أصدق ذلك، «هل هذا صحيح»

أشعر بشعور سيء للغاية لكوني قد خذلته حقاً. أشعر وكأنني أخيب أمله باستمرار. أعاود وأبدل قصارى جهدي، أركز وأحاول مرة أخرى. تنطلق الكرة بقوة ولكن في نهاية المطاف تزحف مرة أخرى إلى قدميه.

هل هذا ممكن؟ أنت تسدّد كفتاة ...

يجزم أمتعته دون أن يخبرني بأي شيء ويغادر. أتبعه أنا. ولكنه صامت ورأسه لأسفل طوال الطريق إلى المنزل.

العمر أربع عشرة سنة

هل يمكنني تعلم الرقص؟

نظر إليّ لبرهة ثم انفجر ضاحكاً. في البداية ابتسمت أنا أيضاً، ربما قلت شيئاً مضحكاً حقاً لأن أبي لا يضحك مطلقاً، لكن سرعان ما أدركت ذلك.

نعم، مهلاً، ألا تريد أن ترتدي تنورة وردية اللون أيضاً.

ألم تر في الفيلم ، أن تمكنت فقط من قول ذلك.

توقف أبي عن الابتسام على الفور.

تصرف كرجل يا صغير، ما الذي تتحدث عنه؟

قالت الأم: لم يقل الطفل شيئاً.

فروسو ، هل قمت بغسل الأطباق؟ قال والدي بجدية وهو يحقد بها.

قالت: نعم، رغم أنها كانت متوترة لبعض الثواني ربما تكون قد نسيت.

حسناً، هيا اذهبي واغسلي الأطباق مرة أخرى.

عندما ذهبت إلى الفراش، بكيت، ليس لأنني لن أرقص، ولكن في الغالب لأنني أدركت أنه منذ ذلك اليوم فصاعداً لن أكون حراً أبداً في أن أكون على طبيعتي، وأني لن أعرف أبداً من سأكون حقاً، إذا لم أضغط على نفسي لأصبح شيئاً يشبهني ، لكنه ليس أنا حقاً. لقد بدأ بناء ذلك الشيء الذي أسميه ذاتي.

قالت أختي التي سمعتني أبكي وهي تدخل الغرفة: ما هذا البكاء "يا لك من بكاء".

أغمضت عيني. وكان هذا كل شيء لن أبكي مرة أخرى.

في قسمالاقتصاد.

هل يعجبك؟

حسناً، إنه جيد.

أشعر بانجمل الشديد، كنت أفضل الأخصائي النفسي أن يكون رجلاً.

حسناً يا ياسوناس، لماذا أنت هنا؟

أنا لا أجب. أغمض عيني وأفكر في كل ما مررت به وكل ما حدث. أفكر في عواقب كل ما فعلته. وأنساءل لماذا؟ أين حدث الخطأ؟ ماذا حصل؟ لماذا أنا في هذا المكتب؟ هناك اجابة واحدة فقط. كل شيء سار بشكل خاطئ. الخطأ كان منذ البداية.

العمر سبع سنوات

نجلس على الأريكة ونشاهد فيلماً على التلفاز، نشاهد بيبي إيوت "هو فيلم دراما راقص". المنزل هادئ، خالي من التوترات المعتادة وصراخ أبي. المنزل تفوح منه رائحة المعكرونة باللحم المفروم التي تجهزها أمي. لقد نظفت أمي الطاولة منذ ساعة، وأختي تفضل الاستماع إلى الموسيقى من سماعاتها. لدي شعور غريب يوم الأحد، خيبة أمل كبيرة لا توصف لأنني في اليوم التالي سأذهب إلى المدرسة ولكن أشعر بارتياح كبير لأن يوم الأحد لم ينتهي بعد. بينما أشاهد بيبي يرقص، وأتعجب من إحساس الحرية الذي يشعربه وأشعر بالغيرة، أريد أن أعرف جسدي على هذه الطريقة، للتعبير عن نفسي بدون التحدث، لأشعر بالإيقاع والموسيقى. حينما ينتهي الفيلم أسأل والدي.

يصدر صريراً بمجرد جلوسك. أتمنى لو كانت هناك لوحة معلقة على الحائط. حتى طبيب الأسنان الذي أذهب إليه لديه لوحة غيرنيكا ليكاسو على جدار مكتبه وهو طبيب أسنان، أليس كذلك؟ وفي كل مرة أذهب فيها أجلس على أسوأ أريكة في العالم، أمسك بجهاز ماص اللعاب وأسمع جهاز حفر الأسنان المخيف ولكنني أنظر إلى الثور والحصان، هذا الخليط المجنون لخيال الفنان بيكاسو ومشاعره حول الحرب العالمية الثانية. حتى مخبز الحى فيه ملصق على الحائط يعرض صبي يرتدي قبعة بيضاء وأنف مغطى بالطحين، واستوديو التصوير لديه ملصق يعرض طفل في حمام السباحة وملصق آخر يعرض الطفل نفسه يزحف على عشب حديقة.

لا شيء هنا، الفراغ التام. هذا هو بالضبط ما أشعر به بداخلي.

بعد قليل سيفتح الباب، سيخرج شخص ما، لن أنظر إليه مراعاة للباقة، سأنهض من مكاني، الأريكة ستصدر صريراً، سأدخل الغرفة الثانية من المكتب، سأجلس على الكرسي الذي سيشير إليه الأخصائي النفسي بالجامعة، يتسم ابتسامة دافئة بوجهي، وهكذا ستبدأ جلستي الأولى.

فقط، عندما فُتح الباب، خرجت امرأة في 45 من عمرها وفتاة في عمري تقريباً. مما يعني أولاً أنني لم أكن متحفظاً جداً، نظرت لمعرفة من خرج، وثانياً عرفت أن الأخصائي النفسي هي امرأة.

سألها عندما دخلت: أين أجلس؟

"حيثما تريد"، أجابتنى وجلست.

أخترت كرسيّاً قبالة منها، وجلست.

في أي قسم أنت؟

كل شيء كان خاطئاً ياسوناس باناجيونتيس، ذو العشرين عاماً

هذا الجناح في الجامعة هو الأهدأ. قلة من الطلاب يمرون به لأنه يقع في الجزء الخلفي من الكلية. هذا المكتب بالذات محاط بالكامل باللبلاب والشجيرات والأشجار. ويتميز بنوافذ كبيرة مطلة على مرج أخضر مزهر. المكتب عبارة عن غرفتين ومطبخ وأعتقد أن هناك دورة مياه خلف باب مغلق.

إحدى الغرفتين هي قاعة الانتظار، وهو المكان الذي أنتظر فيه. القاعة لها جدران بيضاء ليست مزينة ببراويز، ولا ألوان، ولا صور، لا شيء على الإطلاق مجرد جدران لا روح فيها تجسدت ألامي. أجد نفسي مجبراً على التحديق في الحائط، جالساً على أريكة جلدية سوداء، من النوع الذي

لمزيد من المعلومات حول المقرات التي يمكن من خلالها الحصول على المعلومات والدعم ، يرجى الاتصال بـ:

- خط الهاتف الساخن SOS 15900 (على مدى الـ 24 ساعة) للنساء ضحايا العنف الجندري، أو التواصل بالبريد الإلكتروني التالي:
sos15900@isotita.gr
 - صفحة الويب: <http://womensos.gr>
 - صفحة الويب: <https://metoogreece.gr>
 - خط الهاتف SOS 1056 للأطفال والمراهقين وأولياء الأمور علاوة على تطبيق Chat 1056
 - الخط الأوروبي لتعويض الأوالاد 116111
 - خط الهاتف اليوناني لحماية الأطفال 1107، وبريد إلكتروني:
childline1107@ekka.org.gr
 - محامي مساعد لحقوق الطفل: هاتف 213-1306600 والبريد الإلكتروني: press@synigoros.gr و صفحة الويب:
<https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.el>
 - خط هاتف 11525 "معاً للطفل" للأطفال والمراهقين، وأولياء الأمور والمعلمين، بريد إلكتروني: 11525@mazigiatopaidi.gr
- نحن نريد عالماً يقوم على علاقات المساواة والاحترام، وخال من العنف. ولكي نحقق ذلك يجب أن نرى "كل شيء من البداية".

وتقدم هذه الطبعة ثلاث قصص لأولاد. وتركز قصتان منهما على كيفية تقديم التحيزات الاجتماعية والقوالب النمطية ذات الصبغة الجنسية والظروف الاجتماعية، والتي تؤثر بشكل مستديم على العلاقات بين الجنسين، وتترك أثر سلبى على التنشئة الاجتماعية للفتيان وسلوكهم. ومن خلال هذه القصص، تحدث محاولة للتقرب من ظاهرة العنف، مع التأكيد على الصور النمطية المرتبطة بالذكورة. في حين تعرض القصة الثالثة حالة صبي تعرض للتحرش الجنسي وتسلب الضوء على كيف يمكن للقوالب النمطية الجنسية أن تؤثر على سلوك الأولاد كضحايا.

الهدف من الطبعة هو إظهار الصور النمطية الجنسية المتعلقة بالسلوكيات والأدوار والتوقعات، والتي تُنسب إلى الأولاد وغالباً ما ترتبط بالسلوكيات العنيفة، ولكن أيضاً لجعلنا جميعاً نفهم أن الضحايا، الفتيات والفتيان، لم يكونوا أبداً مذنبين وليسوا مسؤولين عما حدث لهم، على الرغم من أن الجناة يحاولون غالباً إقناع الضحايا والتلاعب بهم وبأحاسيسهم في الاتجاه المعاكس. ويحق لجميع الضحايا التحدث، وكسر صمتهم، ولهم حق الاستفادة من تلقي المساعدة والدعم.

أين يمكنني أن أذهب إذا تعرضت للعنف؟

في بلدنا، تم إنشاء أماكن ومقرات دعم وحماية متخصصة للنساء ضحايا العنف القائم على النوع الجندري، أي هناك شبكة من المقرات، موزعة على جميع أنحاء البلاد، تتكون من خط هاتف ساخن SOS 15900، ومراكز إستشارة وبيوت ضيافة. وهناك أيضاً خطوط هاتفية ومقرات يمكن للأطفال والمراهقين اللجوء إليها لتلقي الدعم.

ماذا سأقرأ في هذه الطبعة وما الغرض منها؟

المراهقة هي فترة يقوم خلالها الشباب باستكشاف وتجريب معتقداتهم والأدوار الاجتماعية الموكلة إليهم. إن النماذج الاجتماعية التقييدية والخطيرة التي تُنسب إلى الأولاد والرجال، مثل التحملا لروحي والجسدي، والنزعة العدوانية، والاكتفاء الذاتي، واللامبالاة العاطفية، والتطلع إلى وجوب المخاطرة، وتحمل الألم، وأن يكونوا قساة كي يثبتوا أنهم "رجال حقيقيون" هي بعض خصائص الذكورة السامة.

إن استخدام العنف، الذي يمكن أن يتخذ أشكالاً عديدة، بما في ذلك العنف القائم على النوع الجندي والاستغلال الجنسي، هو أحد الآثار الخطيرة للرجولة السامة في مجتمعنا.

غالباً لا يتم الكشف عن حوادث العنف والاستغلال الجنسي ضد الفتيان. وبالنسبة للعديد من الصبيان الصغار، فإن الشعور بالخجل من أنهم ليسوا "رجال حقيقيين" بسبب ما حدث لهم يمثل عبئاً كبيراً في حياتهم. وتُتأصل ثقافة الصمت بشكل أساسي بسبب الخوف من التعرض لنقد الآخرين، والخوف من عدم تصديقهم، ومن أنهم تسببوا في ذلك بأنفسهم، وأن يتم وصمهم بأنهم مثليين، وأن يُنظر إليهم على أنهم رجال ضعفاء، إذا سعوا إلى طلب مساعدة أو عبروا عن مشاعر الضعف، ولكن أيضاً، في بعض الحالات، بسبب نقص المعلومات حول الجهة التي من الممكن أن يلجؤوا إليها للمساعدة.

إن إجراءات التحفيز التي حدثت في السنوات الأخيرة، في جميع أنحاء العالم وفي بلدنا، ومؤخراً مع حركة #metoo، أدت إلى إبراز حالات العنف والاعتداء الجنسي والتحرش ضد الفتيات والفتيان، وساعدت على تسليط الضوء عليها وإحالتها للعدالة.

أول نص قانوني، ملزم دولياً، بالنسبة للدول التي تصدق عليه، وهي إتفاقية تتضمن معايير مستمرة وملزمة من أجل منع العنف الجندري وحماية الضحايا. وهي تشكل الإتفاقية الأولى من نوعها التي تعرّف وتحدد العنف الجندري أي العنف الذي يعتمد على نوع الجنس (ذكر أو أنثى) والذي ويعد -للأسف- بمثابة روتين حياة يومية للعديد من النساء والفتيات. وتضمن الإتفاقية حق الجميع في تدابير فعالة للحماية والمساعدة، بغض النظر عن الجنس، أو النوع، أو العرق، أو اللون، أو اللغة، أو الدين، أو المعتقدات السياسية أو غيرها، أو الأصل القومي أو الاجتماعي، أو الثروة، أو الأصل، أو التوجه الجنسي، أو الهوية الجنسية، أو العمر، أو الحالة الصحية أو الإعاقة أو الحالة الاجتماعية أو وضع المهاجر أو اللاجئ أو أي وضع آخر.

وفي إطار إتفاقية اسطنبول يتم الإشارة إلى أن العنف ضد النساء له جذور ترتبط بعلاقات القوة غير المتكافئة بين الرجل والمرأة وفي الطريقة التي تم بها بناء المجتمعات وتأسيسها تاريخياً مما دفع النساء إلى مركز أدنى من مكانة الرجال. وفي الوقت نفسه، تؤكد على أن تحقيق المساواة بين المرأة والرجل هو عنصر أساسي في منع العنف القائم على النوع الاجتماعي الجندري ضد النساء، بينما للمرة الأولى، في نص قانوني ملزم دولياً، يُطلب من الدول الموقعة اتخاذ تدابير من أجل تغيير الأنماط السلوكية العنيفة.

وتجدر الإشارة إلى أن هذه الإتفاقية تقر بأنه على الرغم من أن النساء والفتيات أكثر عرضة للعنف، المرتبط بسبب النوع الجندري، من الرجال وأن العنف داخل العائلة يؤثر عليهن بشكل غير متناسب، إلا أن الولدان يمكن أن يقعوا أيضاً كضحايا للعنف داخل العائلة أو للعنف الجنسي.

ملاحظة تمهيدية

إن طبعة "كل شيء من البداية" هي نتيجة أخرى للتعاون الناجح لمركز أبحاث المساواة مع هيئة اليونسف. وفي إطار هذا التعاون، تم تطوير الطبعة المؤلفة من أربع لغات "العالم من البداية"، بهدف توعية المراهقين بقضايا العنف ضد النساء والفتيات، وكذلك "دليل الإستفادة التعليمية للكتاب: العالم من البداية" الذي يستهدف معلمي المدارس الثانوية ويقدم إرشادات توجيهية حول كيفية استخدام هذه الطبعة ليتحقق -من خلال التفكير والمناقشة- زيادة وعي طلابهم حول القضايا ذات العلاقة بموضوعات العنف الجندري.

وتم إرسال هاتين الطبعتين، بعد الحصول على موافقة من معهد السياسة التعليمية التابع لوزارة التعليم والأديان نظراً لملائتهما التربوية، إلى جميع مديريات التعليم الثانوي في البلاد، من أجل زجهما في الوحدات المدرسية التابعة لها.

هذه الطبعة هي المرحلة التالية من هذا التعاون في إطار اتفاقية اسطنبول كمنقطة مرجعية، كمرّة أولى، في الخبرات وقراءة الأدوار التي يتم اسنادها للفتيان.

لماذا اتفاقية اسطنبول مهمة؟

تعد "اتفاقية مجلس أوروبا بشأن منع ومكافحة العنف ضد النساء والعنف داخل العائلة" أو، كما هو معروف على نطاق أوسعب"اتفاقية اسطنبول"

للجنسين وتغييرها هو الأساس والبداية لعالم يشارك فيه الفتيان والفتيات على قدم المساواة، بعيداً عن الأدوار والسلوكيات المنسوبة إليهم بسبب جنسهم. بهذا الإصدار، نأمل أن نساهم في هذا الاتجاه وأن نساعد في خلق عالم من البداية للأطفال الصغار. جميعاً، نساءً ورجالاً، فتيات وفتياناً، دعونا نرى "كل شيء من البداية" ولنساهم في بناء علاقات المساواة والتكافؤ والاحترام، علاقات خالية من العنف.

نتمنى لكم مطالعة مفيدة

رئيس مجلس إدارة مركز الأبحاث لشؤون المساواة (KEOI)
ثيودوسيا تاندارو- كريغو

القارئات العزيزات والقراء الأعزاء

يسعدنا أن نقدم لكم إصداراً آخرًا، نشأ نتيجة تعاون مركز الأبحاث لشؤون المساواة (KEOI) مع اليونيسف (UNICEF)، وهو موجه للمراهقات والمراهقين، بهدف الإعلام والتوعية بشأن قضايا العنف الجنساني (القائم على التمييز بين الجنسين)، والمساواة بين الجنسين.

بعد الإصدار الناجح الذي صدر بأربع لغات: "العالم من البداية"، والدليل للاستفادة منه في المجال التعليمي، وحيث حصل كلاهما على موافقة معهد السياسة التعليمية للملاءمتين التربوية، تم إرسالهما إلى جميع المدارس الثانوية والاعدادية في الدولة. يحاول هذا الإصدار تناول جوانب العنف القائم على التمييز بين الجنسين بهدف القضاء عليه مع التركيز على الفتيان والرجال.

هدفنا هو تسليط الضوء على حقيقة أن القوالب النمطية الجنسانية (التمييز بين الجنسين) هي عامل مهم للغاية في إظهار السلوكيات العنيفة أو في قبولها وعدم رد الفعل عليها، وكذلك التأكيد بشكل قاطع على مدى أهمية وضرة مساهمة الرجال والفتيان ككفاء في الوقاية من هذه الظاهرة ومكافحتها.

العنف الجنساني (القائم على التمييز بين الجنسين) هو أكثر أشكال التمييز تطرفاً على أساس الجنس، ولا يزال ظاهرة ذات أبعاد مقلقة وعواقب وخيمة بالنسبة لمتلقيها. في هذا السياق، كثف مركز الأبحاث لشؤون المساواة (KEOI) في السنوات الأخيرة جهودهم من مكافحة العنف الجنساني (القائم على التمييز بين الجنسين) من خلال تطوير فعاليات متعددة الجوانب.

يدر كمركز الأبحاث لشؤون المساواة (KEOI) من خلال سنوات خبراته المتعددة في مجال تعزيز المساواة بين الجنسين، أن القضاء على الصور النمطية التقليدية

أنه من الواضح أن عدم المساواة المبنية على الجنس ضارة أيضاً بالفتيان و الرجال حيثترجم باستمرار إلى سلوكيات خطيرة و غير صحية و تؤدي إلى متوسط أعمار منخفض. و من هذا المنطلق فإن حث الفتيان و الرجال على إحتضان الذكورية الإيجابية و المختلفة و إستبدال النماذج السائدة حول الجنس هو الطريق الوحيد الذى يقود إلى تغيير حقيقى.

و في النهاية فإن هذا هو هدف هذا الإصدار: إطلاق نقاش يتعلق بالأدوار المختلفة، التوعية فيما يتعلق بالأخطار، الإعلام عن الدعم المتاح و الحث على أن نعيد التفكير في «كل شىء من البداية».

لوتشيانو كاليستينى

مدير مكتب اليونيسيف فى اليونان

عزيراتى القارئات أعزائى القراء

بعد التعاون الناجح لإصدار «العالم من البداية» يسر اليونيسيف أن تقوم بتقديم مشروعها الجديد بالتعاون مع مركز الأبحاث لشؤون المساواة (KEOI) «كل شيء من البداية». بينما ألفت الطبعة الأولى الضوء على تجارب بنات واجهن العنف القائم على أساس الجنس (العنف الجنساني) فإن «كل شيء من البداية» يركز على تجارب الفتيان، كيف تتم تربيتهم وما هي السلوكيات المتوقعة منهم تحت ضغط الصور النمطية المبنية على الجنس.

تهدف مجموعة القصص الجديدة والتي قامت بكتابتها إليني كاتساما وقامت بعمل الرسومات ميرتو ذيليفوريا الى التوعية و خلق حوار بين الشباب/الشاباتحول طرق الوقاية و مواجهة العنف الجنسى و العنف القائم على أساس الجنس (العنف الجنساني) ضد الفتيان والفتيات.

و بهدف التقرب من جمهور واسع، يتم نشر القصص بأربعة لغات: اليونانية، الإنجليزية، العربية و الفارسية.

تسترشد اليونيسيف بالمبادئ التي تحددها إتفاقية الأمم المتحدة لحقوق الطفل و تتعاون مع شركاء فى أكثر من 190 دولة من أجل تعزيز حقوق و رفاهية الفتيان و الفتياتفى جميع أنحاء العالم بما فيها حق الحماية من جميع أشكال العنف و التمييز.

ندرك فى اليونيسيف أن المساواة بين الجنسين يتم تحقيقها فقط عندما يشارك الجميع فتياتاً و فتياناً، نساءً و رجالاً كعوامل للتغيير. و بالرغم من كون الفتيات و النساء يتأثرن بتناسب طردى بالتمييز الممنهج بسبب جنسهم إلا

6

كل شيء من البداية

65

همه چیز از نو

كل شيء من البداية

بقلم: إيليني كاتساما

رسوم تصويرية: ميرتو ذيليفوريا

Κλ شی من البدایة همه چیز از نو

Written by Eleni Katsama
Illustrated by Myrto Deliveria

KEOI
ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ

unicef

ISBN KEOI: 978-960-6737-46-6
ISBN UNICEF: 978-618-85183-1-5